

อัตชีวประวัติของพระเมด็จ ทตฺตชีโว

BE50

ฉ761 ๓

ฉ.28

าเรื่องยาย

มูลนิธิธรรมกาย

จวบเป็นบรรณาธิการ

แต่.....

อีก.....

02365

ณ. 28

เล่าเรื่องยาย

โดย พระเผด็จ ทตฺตชีโว

รองเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย

พระธรรมโกศาจารย์

พิมพ์ครั้งที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๑

ISBN 974-505-717-7

ราคาจำหน่าย ๒๕ บาท

สงวนลิขสิทธิ์

สั่งซื้อทางไปรษณีย์ ธนาณัติสั่งจ่าย บ้านหนูแก้ว ป.ณ. จุฬา

๘๖ ถ. สี่พระยา แขวงมหาพฤฒาราม บางรัก กทม. ๑๐๕๐๐

โทร. ๒๓๕-๐๓๔๐-๑

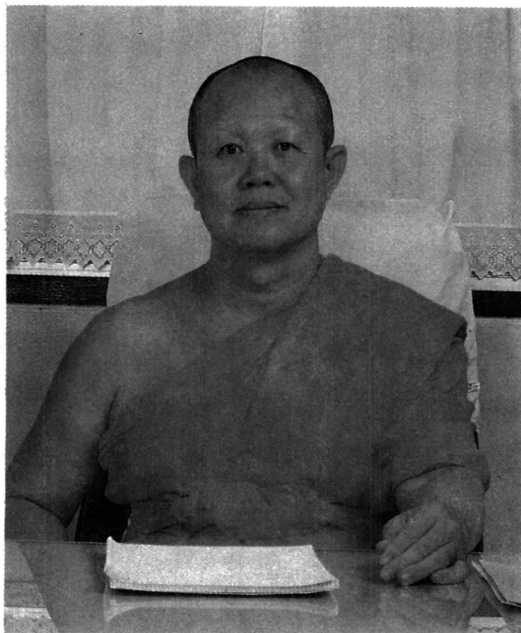
มูลนิธิธรรมกาย

รายได้สมทบทุนการศึกษาคั่นคว่ำธรรมะในพระพุทธศาสนา

เล่าเรื่องยาย

โดย

พระเผด็จ ทตฺตชีโว

คำนำ

หลวงพ่отัตตชีโว รองเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย มักจะเล่าถึงคุณยายอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ให้ลูกศิษย์ที่ทำงานใกล้ชิดฟังเสมอ ๆ บางครั้งก็เล่าเพื่อยกเป็นตัวอย่างเปรียบเทียบในการสั่งสอน บางครั้งก็เพื่อยกมาสนับสนุนการทำความดีของศิษย์

ลูกศิษย์จึงมักได้ฟังหลวงพ่อกเล่าวสารเสริญคุณงามความดีของคุณยายอยู่บ่อย ๆ ในโอกาสต่าง ๆ ที่มีการกระทำเกิดขึ้นแล้วทำให้ย้อนคิดไปถึงคุณยายอาจารย์ ได้ฟังแล้วรู้สึกซาบซึ้งถึงพระคุณของคุณยาย ที่ท่านได้อดทนพร่ำสอน ทุ่มเท เกี่ยวเชิญหลวงพ่อเมื่อครั้งยังเป็นฆราวาสด้วยความเหนื่อยยาก สมกับเป็นผู้ที่มีวิญญูณครูในพระพุทธศาสนา ดังที่พระพุทธองค์ได้ตรัสกับพระอานนทว่า

อานนทฺ เราไม่พยายามทำกับพวกเธออย่างทะนุถนอมเหมือนพวกช่างหม้อทำแก่ม้อที่ยังเปียกอยู่ อานนทฺ เราจักขนาบแล้วขนาบอีกไม่มีหยุด

อานนทฺ เราจะข้โทษแล้วข้โทษอีกไม่มีหยุด ผู้ใดมีมรรคผลเป็นแก่นสาร ผู้นั้นจักทนอยู่ได้

เมื่อหลวงพ่อบวชเป็นพระภิกษุ อยู่ในสมณเพศอันเป็นฐานะที่สูงกว่าคุณยายผู้เป็นอาจารย์ ท่านก็ปฏิบัติตนต่อคุณยายอย่างเหมาะสม ความชื่นชมความนับถือที่ท่านมีต่อคุณยายนั้น ลูกศิษย์ทั้งหลายจะสังเกตได้จากเรื่องราวต่าง ๆ ที่ท่านเล่าให้ฟัง และถ้อยคำที่ท่านนำมากล่าวถึง อันแสดงออกถึงการเป็นผู้ที่มีวิญญานของศิษย์ที่ศิษย์ทั้งหลายควรถือเป็นเยี่ยงอย่างอย่างยิ่งทีเดียว

ฝ่ายวิชาการฯ ได้เล็งเห็นคุณค่าดังกล่าวนั้น จึงได้กราบเรียนหลวงพ่ว่า อยากจะให้ลูกศิษย์ท่านอื่น ๆ และสาธุชนทั่วไปได้ทราบเรื่องของคุณยายด้วย เพราะคุณยายเป็นอาจารย์ของหลวงพ่อก็เปรียบเสมือนเป็นอาจารย์ของพวกเราทั้งวัด อีกทั้งการได้ทราบประวัติของคุณยาย ย่อมจะโยงให้เราได้ทราบประวัติของหลวงพ่เมื่อเริ่มปฏิบัติธรรม และประวัติการสร้างวัดในระยะเริ่มแรกด้วย

ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งของหลวงพ่อดัดดชีโว ท่านได้เขียนเล่าเรื่องยาย ให้อย่างละเอียดในช่วงเข้าพรรษานี้เอง (กัณยายน) และมอบให้ฝ่ายวิชาการฯ จัดพิมพ์เผยแพร่ในทันที

ผู้ที่อ่าน เล่าเรื่องยาย นอกจากจะได้ความรู้ในแง่มุมที่หาฟังได้ยากแล้ว ยังจะได้แง่คิดในเรื่องความพากเพียร ความทุ่มเทชีวิตจิตใจปฏิบัติธรรม และได้รับผลสำเร็จสมความปรารถนา เป็นการยืนยันธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าเป็น อกาลิก คือ ผู้ใด

ทำดี ผู้นั้นย่อมได้รับผลดีแน่นอน ไม่จำกัดด้วยกาลเวลา แม้พระสัมมา-
สัมพุทธเจ้าจะปรินิพพานไปนานแล้วก็ตาม

หวังว่า เล่าเรื่องยาย นี้ จะเป็นกำลังใจให้ผู้ที่ได้อ่าน
ทุกท่าน สามารถปฏิบัติตนและปฏิบัติธรรมได้ดีเยี่ยม เป็นประโยชน์
ต่อตนเอง ครอบครัว ประเทศชาติและพระพุทธศาสนาตลอดไป

ขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโว ไว้ ณ ที่นี้อีก
ครั้งหนึ่งที่เมตตาให้เราทั้งหลายได้รู้เรื่องคุณยาย เพื่อเราทั้งหลาย
จะได้ทำตามที่คุณยายสอนไว้ด้วย

ฝ่ายวิชาการ วัดพระธรรมกาย

กันยายน ๒๕๓๑

สารบัญ

เล่าเรื่องยาย

ในอดีต	๑๑
อยากเป็นอย่างขุนแผน	๑๔
กัลยาณมิตรคนแรก	๑๗
พบคุณยาย	๒๐
อาจารย์เก่าตามรั้งความ	๒๔
ประดองฤทธิ์	๒๖
คนสอนยาก	๒๘
ประสบการณ์ในสมาธิครั้งแรก	๒๙
คุณยายทำนายฝัน	๓๑
รางวัลสำหรับงานจัดรองเท้า	๓๕
คุณยายผู้เสงี่ยมเยี่ยมตัว	๔๑
จ้าวแห่งความสะอาด	๔๓
ต้นตำรับวิชาขัดห้องส้วม	๔๗
เหตุที่นั้งแยกหญิงชายขยขาว	๕๑
ป้องกันเรื่องชูสาว	๕๒
กลืนดอกไม้พญามาร	๕๔
ความตั้งใจให้ลูกศิษย์เป็นโสด	๕๗

ของขวัญวันเกิดคุณยาย	๕๕
แรงอธิษฐาน	๖๓
นโยบายสร้างวัด	๖๕
ป้องกันไม่ให้ศิษย์ก่อเวร	๖๗
คุณยายชวนบวช	๖๙
ตัดสินใจบวช	๗๑
พระบวชใหม่	๗๘
ปลุกกล้วยเอาไว้เตะ	๘๐
คิดถึงความตาย	๘๑
คุณยายตั้งกฎระเบียบวัด	๘๒
คว่ำกับกิจวัตรของคุณยาย	๘๓
คุณยายป่วย	๘๖
กุศโลบาย	๘๙
กฐินคุณยาย	๙๒

ປະຫວັດສາດ

ພາບຈິດລືກແຈ້ງ	ຈຽນຍື່ນຍາຍ
ຈູນ ສິນຍະມາຍາຍ	ເມີນຄຸນລັກ
ກ່າວສຽງ ວັດທະນະທຳ	ຈຳລັກຈຽນ
ຄວາມສຽງ ກຳ ຍາຍລັກ	ຈູນລັກແຈ້ງ

ພະ: ດຸກສະມາຄັນ	ດຸກສະ
ດຸກສະມາຄັນ ຈຽນຄຸນ	ເອີ້ນຍື່ນ
ຍື່ນ ວັດທະນະທຳ	ມາຄຸນ
ຍາຍພະ: ດຸກສະມາຄັນ	ສິນຍະມາຍາຍ

ກາຍພະກຸສົນ	ມາຄຸນ
ມາຄຸນ ແຈ້ງ ສິນຍະມາຍາຍ	ກ່າວສຽງ
ມາຄຸນ ເອີ້ນ ແຈ້ງ ສິນຍະມາຍາຍ	ເອີ້ນຍື່ນ
ພາບ ແຈ້ງ ຍາຍພະ: ດຸກສະມາຄັນ	ລັກລັກ ສິນຍະມາຍາຍ

ກາຍພະກຸສົນ ກຸສົນ
 ພະ ດຸກສະມາຄັນ ວັດທະນະທຳ

แล้ววันหนึ่ง...อาตมาก็ตัดสินใจทำสิ่งที่คนทั่วไปทำได้ยาก คือ ตั้งสัจจะขอประพาศพรหมจรรย์ บวชถวายชีวิตเข้ารับใช้กษัตริย์ พระศาสนา อาตมาภูมิใจเป็นที่สุดเมื่อพระอุปัชฌาย์พระเทพพรเวที ปัจจุบันคือพระธรรมปัญญาบดี (ช่วง วรปัญญา) ตั้งฉายาให้เมื่อวันบวช ๑๙ ธันวาคม ๒๕๑๔ ว่า....

“ทัตตชีโว” แปลว่า “ผู้ถวายชีวิตแล้วแด่พระศาสนา”

เพราะนั่นคือมโนปณิธานอันแน่วแน่ของอาตมาตลอดชีวิตนี้

ในอดีต

อาตมาในอดีตคือ นายเผด็จ ผ่องสวัสดิ์ ลูกชายคนเล็ก ซึ่งพ่อตั้งความหวังไว้ว่าจะมีลูกหลานสืบสกุลมากมายไม่ทำให้สกุลดัวนขาดทายาท

อาตมาเป็นชาวเมืองกาญจนบุรี เป็นลูกชาวไร่ธรรมดา ๆ ซึ่งพอมีสติปัญญาว่าเรียนจนสำเร็จเป็นบัณฑิตทางการเกษตร ทั้งจากมหาวิทยาลัยในประเทศและต่างประเทศ

เมื่อสำเร็จการศึกษาออกประกอบอาชีพ ก็ตั้งใจทำงานอย่างเต็มที่ จนได้รับการสนับสนุนให้เป็นหัวหน้างาน มีลูกน้องมากหน้าหลายตา มีรายได้ไม่น้อยหน้าใครในรุ่นเดียวกัน

เช่นเดียวกับชายหนุ่มทั่วไป อาตมาใฝ่ฝันที่จะมีครอบครัว

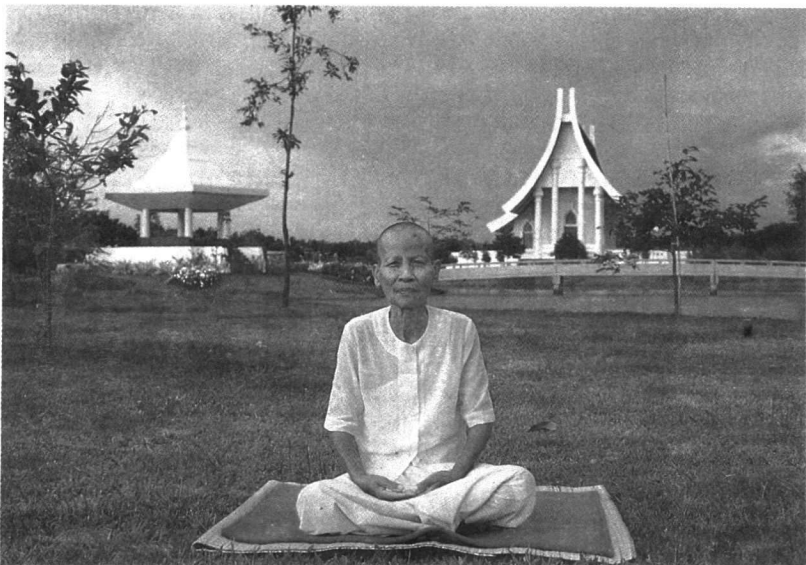
แต่แล้ว...อาตมาก็ได้เข้ามาบวชตั้งแต่อายุ ๓๑ ปี จนกระทั่งบัดนี้ (พ.ศ. ๒๕๓๑) นับได้ ๑๖ พรรษาแล้ว

บันทึกนี้เป็นกิ่งอัฐชีวประวัติ กิ่งบันทึกความประทับใจของ
อาตมา ที่มีต่อผู้ที่เป็นจุดกำเนิดแรงบันดาลใจ ให้อาตมาอธิษฐานขอ
บวชถวายชีวิต

ท่านผู้นั้นคือ

อุบาสิกจันทร ขนนกยูง

คุณยายอาจารย์ ของอาตมา

อยากเป็นอย่างขุนแผน

เมื่ออาตมามีอายุย่างเข้าวัยรุ่นนั้น อาตมารักการฝึกสมาธิมาก เริ่มต้นฝึกมาตั้งแต่ประมาณปี พ.ศ. ๒๔๙๗-๙๘ ขณะเรียนหนังสืออยู่ชั้นมัธยม ๔ แรกทีเดียวเป็นเพราะได้อ่านวิธีฝึกสมาธิในคัมภีร์วิสุทธิ-มรรค ซึ่งรจนาโดยพระพุทฺธโฆษาจารย์ เมื่อประมาณ พ.ศ. ๙๐๐ ที่เจอเพราะรักการอ่านหนังสือเป็นชีวิตจิตใจนั่นเอง อาตมาอ่านหนังสือทุกประเภท อ่านอะไรไปหมด อ่านจนหมดห้องสมุดประชาชนประจำจังหวัดกาญจนบุรี พออ่านคัมภีร์วิสุทธิมรรคแล้วก็อยากฝึกสมาธิ แต่ฝึกเองไม่ได้ผล จึงดันดันคั่นหาอาจารย์สอนสมาธิให้ บังเอิญไปพบอาจารย์ที่ฝึกสมาธิเพื่อประโยชน์ทางอิทธิฤทธิ์เข้าก่อน จึงเลยเป็นไปตามฤทธิ์หนุ่ม คือฝึกวิชาหนึ่งเหนียว รูดโซ่ ลุยไฟ สะเดาะกลอนสารพัด ใจมันอยากจะเป็นอย่างขุนแผนกับเขาบ้าง ตอนนั้นไม่รู้เลยว่าวิชาเหล่านั้นเป็นวิชามาร คิดว่าเป็นวิชาพระ เพราะมีคาถาประกอบเป็นบทสรรเสริญพระพุทฺธคุณบ้าง บทสรรเสริญพระโมคคัลลาน์ อัครสาวกผู้มีฤทธิ์บ้าง

ข้อสำคัญ มีอาจารย์ท่านหนึ่ง สรรเสริญคุณงามความดี ของขุนแผน และขุนศึกทั้งหลายที่ใช้วิชาเหล่านี้ต่อสู้ศัตรู ปกป้อง ประเทศชาติบ้านเมืองไว้ได้ อาตมาจึงคิดแต่ว่า จะเอาวิชานี้ไปทำ ประโยชน์ให้ประเทศชาติเท่านั้น ยิ่งตอนหลังเกิดหนังเหนียว อยู่ยง คงกระพันขึ้นมาจริง ๆ ก็เลยหลงคิดว่ามาถูกทางแล้ว

โชคที่ที่อาตมามีความสนใจใคร่รู้เรื่องนรก-สวรรค์มาก ดังนั้น ถึงแม้จะได้ร่ำเรียนวิชาที่ทำให้มีอิทธิฤทธิ์มากเพียงใด วิชาเหล่านั้นก็ไม่สามารถดับความกระหายใคร่รู้เรื่องนรกสวรรค์ได้เลย อาตมาจึงยังคง เสาะแสวงหาผู้รู้ในเรื่องนี้เรื่อยมา เมื่อมีเวลาว่างก็ตัดสินใจไปตามป่า ตามเขา ไปฝึกสมาธิกับพระเกจิอาจารย์ต่าง ๆ ได้โอกาสก็ถามท่าน เรื่องนรกสวรรค์เสียทุกคนไป

แต่ไม่ว่าจะไปถามท่านใดทั้งที่เป็นพระภิกษุและฆราวาสว่า นรกมีจริงไหม สวรรค์มีจริงไหม เทวดานางฟ้ามีจริงไหม ก็ไม่มีใคร ให้คำตอบที่จริงจังชัดเจนน่าเชื่อถือตามได้สักรายเดียว

บางท่านครั้งแรกก็ตอบเสียงแข็งว่ามี สวรรค์มีจริง นรก มีจริง แต่พอถามว่า ท่านไปเห็นไปพิสูจน์มาแล้วหรือ กลับได้รับ คำตอบว่า ยังไม่เคย แต่อ่านเจอในพระไตรปิฎกบ้าง อาจารย์เล่าให้ ฟังบ้าง หลวงพ่อเล่าให้ฟังบ้าง พอได้ยินว่าตำราบอก เขาเล่าว่า ไม่เคยเห็นเองสักที อาตมาก็เบ้หน้าหนีแล้ว อย่างนี้จะมาสอนให้เราเห็น ได้ยังไง บางท่านยังบอก เคยนะไม่เคยไปหรอกนะ แต่บางครั้งมัน

ฝันไป ก็ไปเห็นเข้าโดยบังเอิญ อ้างถึงขนาดความฝัน อาตมาก็หมดศรัทธาแล้ว

ช่วงนั้นความมั่นใจในเรื่องนรกสวรรค์ เรื่องบุญ เรื่องบาป เรื่องเทวดานางฟ้า หรือโอปปาติกะไม่มีเลย เพราะหาคนที่ยืนยัน ชันแข็งและพิสูจน์ให้เห็นไม่ได้ อาตมาจึงเชื่อในสิ่งที่สามารถพิสูจน์ได้เฉพาะหน้า คือเชื่อเรื่อง หนึ่งเหนียว รูดโซ่ ลุยไฟ เพราะเขาทำให้เราดูได้ และเมื่อเราลองทำก็ทำได้จริงอีกด้วย ตอนนั้นรู้สึกภูมิใจมาก

กัลยาณมิตรคนแรก

อย่างไรก็ดี บุญเก่าของอาตมาคงมีอยู่ไม่น้อย จึงทำให้ได้พบ คุณไชยบูลย์ สุทธิผล เสียก่อนที่จะหลงทางเลยเถิดไปไกล

อาตมาเพิ่งกลับจากประเทศออสเตรเลีย เพื่อมาเรียนเก็บวิชาระดับปริญญาตรี สาขาสัตวบาล ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และได้พบกับคุณไชยบูลย์ ซึ่งเป็นนิสิตรุ่นน้อง ปี ๔ อาตมาจำได้แม่นยำว่าเป็นวันอาทิตย์ที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๐๙ ซึ่งเป็นวันลอยกระทง

คืนนั้น อาตมาได้หิ้วขวดเหล้าไปรินแจกรุ่นน้องกลุ่มหนึ่งริมสระน้ำ หน้ามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ น้อง ๆ ทุกคนในกลุ่มนั้นต่างก็รับไปดื่มแต่โดยดี แต่มีอยู่เพียงคนเดียวที่ปฏิเสธ

“ผมไม่ดื่มเหล้า ผมถือศีล”

คำว่า “ถือศีล” กระทบใจอาตมาอย่างแรง เพราะอาตมาเองก็เคยถือศีลห้ามาก่อนในช่วงที่ฝึกสมาธิเพื่อเรียนวิชาหนังเหนียว อยู่ยงคงกระพัน เพิ่งมาเสียท่ากลายเป็น “ขวดแม่โขงเดินได้” ตอนเข้ามาเรียนมหาวิทยาลัยนี้เอง เคยคิดโทษเพื่อน ๆ โทษสิ่งแวดล้อมเรื่อยมา แต่ภายหลังเมื่อรู้จักใกล้ชิดคุณไชยบูลย์มากเข้า ก็เลยต้องยอมรับว่าเรามันแสบเอง เพราะคุณไชยบูลย์นั้น เพื่อน ๆ ทุกคนพร้อมใจกันยืนยัน

ขันแย้งว่า ถือกีลหามาตลอดรอดฝั่งได้ในท่ามกลางเพื่อนขี้เมารอบตัว
อย่างไรก็ตาม คีนั่นอาตมาได้พูดตีรวนไปหลายคำ แต่ก็รู้สึกสะกิดใจ
อยู่ลึก ๆ ท่ามกลางความรู้สึกที่มัวชัวด้วยฤทธิ์เหล้าว่า น้องคนนี้ไม่ใช่
ธรรมดา

เช้าวันรุ่งขึ้นสร้างมาแล้ว นึกถึงน้องคนที่เมื่อคืนบอกว่า
ถือกีล แต่เพราะเมาจัดจึงจำหน้าไม่ค่อยได้ ชื่อก็ไม่ได้ถามเอาไว้ เลย
เอาข้อมูลแค่น้องปี ๔ ถือกีล ๕ ไปสืบเสาะหาตัวจนพบ ได้เห็นหน้า
ได้พูดคุยกัน โดยไม่มีดีกรีสุรามาบดบัง จึงนึกชอบ รู้สึกถูกอัธยาศัย
อยากถ่ายทอดวิชาหนังเหนียวให้ทันที

ต่อมาก็หาโอกาสเข้าใกล้ชิด เพราะอยากถ่ายทอดวิชาให้
นั้นแหละ แต่อย่างไรก็ตาม ต้องขอสอบภูมิธรรมกันก่อนนะ ขนาด
เปิดพระไตรปิฎกถามกันเชียว แต่เนื่องจากอาตมาอ่านตำรามามาก
คำถามเลยเยอะหน่อย โชคดีที่น้องคนนี้เข้าใจและนับถือว่าเป็นพี่จึง
ไม่ว่าอะไร การสอบภูมิทำอยู่หลายวันจนใช้ขึ้นด้วยกันทั้งคู่ ถามข้อไหน
น้องก็ตอบได้ทุกข้อ ต้อนไม่จนสักที ที่เคยตั้งใจจะรับเป็นลูกศิษย์ก็ชัก
ลังเล เพราะภูมิความรู้ทางธรรมของท่านเหนือกว่าอาตมามาก

เหลือคำถามขึ้นตัดสินเรื่องสุดท้ายคือ เรื่องนรก-สวรรค์
พอได้โอกาสก็ถามทันที คิดอยู่เหมือนกันว่า ถ้าตอบแบ่งรับแบ่งสู้อย่าง
ที่คนอื่นตอบ ก็คงยกย่องได้แค่เป็นพระไตรปิฎกเคลื่อนที่ แต่แล้ว
อาตมาก็ได้ยินคำตอบชัดถ้อยชัดคำ ยืนยันขึ้นแข็งด้วยความมั่นใจเต็มที่ว่า
นรกมีจริง สวรรค์มีจริง ผู้ที่สามารถไปดูนรก ไปดูสวรรค์ได้ยังมี
ชีวิตอยู่ ช้ายังบอกชื่อเสียงเรียงนามเสร็จสรรพว่า

ชื่อคุณยายจันทร์ ขนนกยูง เป็นแม่ช้อยู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

“เชื่อเถอะพี่เตจ จริงล้านเปอร์เซ็นต์เลย...แล้วถ้าพี่เตจอยาก
เห็นนรกสวรรค์ด้วยตนเอง ท่านก็จะสอนให้”

ได้ยินแค่นี้ก็ใจชื้นว่า น้องคนนี้ไม่ใช่ดีแต่ปากเสียแล้ว นี่คือ
คน ๆ แรกที่ให้คำตอบได้ถูกใจที่สุด และเป็นคนที่ทำให้อาตมาอยาก
พบคุณยายมากเหลือเกิน

นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา อาตมาก็ได้คิดว่า คนที่มีความรู้ใน
พระไตรปิฎกขนาดนี้สมควรยกให้เป็นครูบาอาจารย์ของเราได้ แม้จะ
มีอายุคราวน้องก็ตาม จึงยอมตัวเป็นลูกศิษย์ด้วยความเต็มใจ เวลาอยู่
ด้วยกันก็ให้นั่งให้นอนสูงกว่า แม้ขณะนี้ เมื่อคุณไชยบุญ สุธธิผล
กลายมาเป็นหลวงพ่อ **ธัมมชโยภิกขุ** เจ้าอาวาสวัดพระธรรมกายแล้ว
อาตมาก็ยังติดสอยห้อยตามมาเป็นลูกศิษย์ ยอมตายถวายชีวิตอยู่ด้วย
นี้ถ้าไม่พบท่านตอนนั้น ป่านนี้อาตมากงเป็นเหมือนขุนแผนแสนสะบ
พระเอกจอมคาถาอาคมอย่างในวรรณคดีเรื่องขุนช้างขุนแผนไปแล้ว

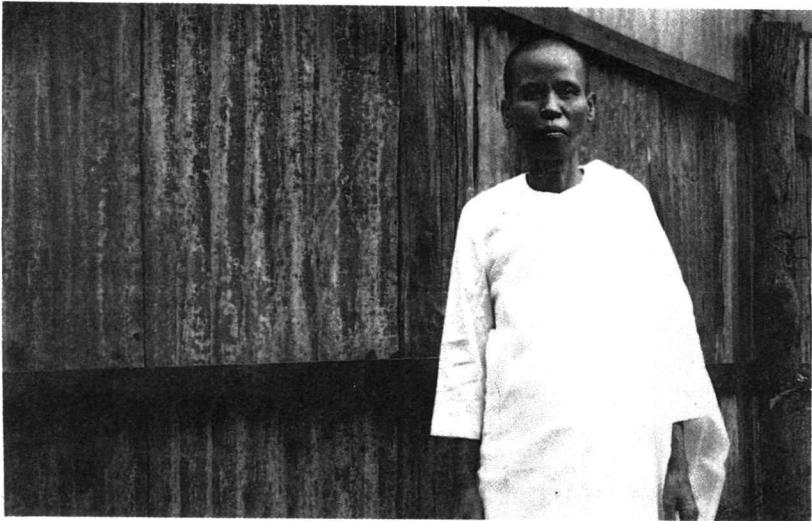
พบคุณยาย

คำบอกเล่าของคุณไชยบุญย์ที่ว่า คุณยายเป็นผู้รู้จริงเห็นจริง เรื่องนรกสวรรค์ และท่านยินดีจะสอนให้ ทำให้อาตมาตีใจจนสุด ประมาณ

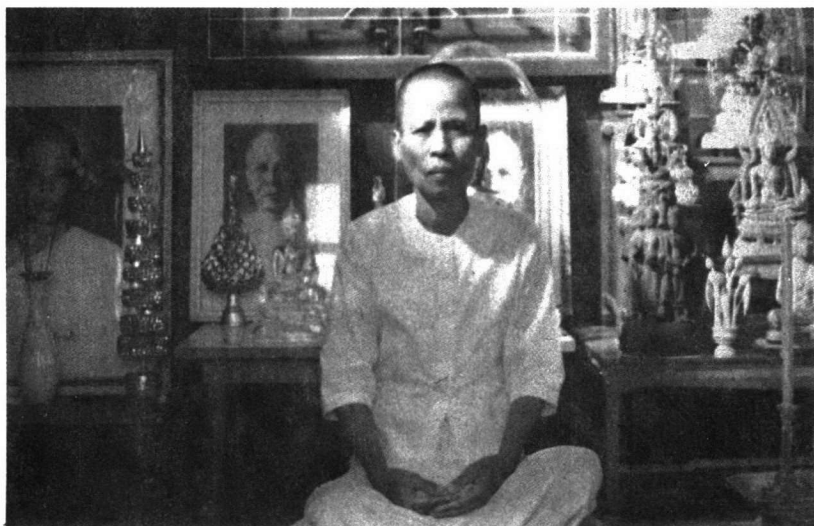
แต่การไปพบบุคคลที่อาตมาเสาะแสวงหามานานนั้นไม่ง่าย อย่างที่คิด เพราะคุณไชยบุญย์บอกว่า ท่านผู้นี้เป็นแม่ที่สูงอายุ ลูกศิษย์ เรียกคุณแม่บ้าง คุณยายอาจารย์บ้าง ท่านเป็นคนรักสงบ ไม่ชอบคน เอะอะมะเทิง แล้วลูกศิษย์ของท่านก็เป็นหนุ่มสาวชาวมหาวิทยาลัย เหมือนกับเรา หรือไม่ก็เป็นคนเรียบร้อยกันทั้งนั้น ถ้าว่างมาดลูกทุ่ง โคบาลเข้าไป เดี่ยวท่านเกิดรำคาญขึ้นมาก็จะไม่ยอมรับเป็นลูกศิษย์ และยังเสียชื่อมหาวิทยาลัยอีกด้วย

เนื่องจากคุณไชยบุญย์เป็นรุ่นน้อง จึงไม่กล้าชี้ข้อบกพร่องของ อาตมาตรง ๆ เพียงแต่บอกอ้อม ๆ ว่า จะต้องทำตัวอย่างไรบ้าง และ รั้งตัวอาตมาไว้อบรมมารยาทก่อนเกือบ ๓ เดือน

ในขณะที่เดียวกัน คุณไชยบุญได้สอนวิธีนั่งสมาธิตามแนว
 วิชชาธรรมกายเบื้องต้นให้บ้าง แต่เนื่องจากอาตมาเคยฝึกสมาธิมา
 หลายสำนัก แบบยุบหนอพองหนอกก็ฝึกมาแล้ว แบบอานาปานสติ
 หรือแบบกำหนดลมหายใจก็ทำมาจนคุ้น พอมาเจอแบบวิชชาธรรมกาย
 ซึ่งท่านบอกให้กำหนดดวงแก้วง่าย ๆ สบาย ๆ กลับทำไม่ได้ คอยเผลอ
 กลืนลมหายใจทุกที บางทีก็เอาวิธีนี้ไปปนกับวิธีนั้นให้ยุ่งไปหมดโดย
 ไม่รู้ตัว

ความอยากพบคุณยายอาจารย์มาก อาตมาจึงยอมทำตามคำแนะนำของคุณไชยบุญทุกอย่าง แต่ความควรไม่ควรแค่นั้นนั้นสอน
 กันยากจริง ๆ นึกถึงสภาพตัวเองในวันที่เข้าไปพบคุณยายที่บ้านธรรม
 ประสิทธิ์ ซึ่งอยู่ในบริเวณวัดปากน้ำภาษีเจริญขึ้นมานคราวใด ให้นึก
 อายไม่หาย วันนั้นจำได้ว่าใส่เสื้อสีแดงลายสก๊อตตัวโปรด สวมกางเกง
 ยีนส์ดำ ซึ่งใส่เข้ามาหลายครั้งจนถอดตั้งได้ กลิ่นขี้วัวคลุ้งเข้าไปทีเดียว

เมื่อเห็นคุณยายครั้งแรก คุณยายคือแม่ชีวัยเกือบ ๖๐ ปี รูปร่างผอมบาง ผิวคล้ำ แต่ใบหน้าผุดผ่องเป็นนวลตอง คำหน้าที่แสนจะธรรมดาของท่าน ทำให้อาตมาผู้โง่เขลาสืมนำคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับผู้อาสาพามาเสียสละ จึงถามไถ่ลงขึ้นว่า

“ยาย คุณไชยบุญย์เขาว่ายายพาไปตุนรกสวรรค์ได้จริงมั๊ย”

“จริง ยายเคยไปช่วยพ่อขึ้นจากนรกมาแล้ว”

เจอคำตอบตรงเผงไม่อ้ออึ้งแบบนี้เข้า อาตมาก็บอกกับตัวเองทันทีว่า เจอคนจริงที่ตามหามานานแสนนานแล้ว ความศรัทธาเกิดขึ้นอย่างท่วมท้น แต่ยังไม่วายถามต่อ

“แล้วอย่างผมนี้ไปบุญได้ไหม”

คราวนี้คุณยายตอบยาว แถมให้กำลังใจเสร็จสรรพ

“ได้สิ คุณนะมีบุญมากอยู่แล้ว ถึงได้มาถึงที่นี่ไงละ ยังงี้ฝึกไม่นานหรอก”

ได้ยินอย่างนี้ใจก็พองโตด้วยความยินดี เพราะแสดงว่าคุณยาย
รับจะฝึกให้แล้ว วันนั้นเลยขอประเดิมนั่งสมาธิรวดเดียว ๓ ชั่วโมง
ใจมันอยากให้คุณยายรู้ด้วยว่า เราก็เอาจริงเหมือนกัน

พอคุณยายลงน่านั่งสมาธิ บุคลิกผู้หญิงชาวบ้านธรรมดา ๆ
ก็เปลี่ยนไปทันที ท่านั่งตัวตั้งตรงของท่านสง่างาม มั่นคงเฉียบขาด
เหมือนทวนของขุนพลที่ปักผงดอยู่บนนรธาบ ความศรัทธาของอาตมา
ที่มีต่อท่านยิ่งเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ

นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา จิตใจของอาตมาก็ผูกพันอยู่กับคุณยาย
อาจารย์ ยอมมอบกายถวายชีวิตให้ท่านอบรมบ่มนิสัยโดยไม่มีเงื่อนไข
ใด ๆ ทั้งสิ้น รวากับเคยอยู่ในปกครองของท่านมาหลายภพหลายชาติ

ตามที่ได้เล่ามาแต่ต้นว่า กิริยาわざของอาตมาที่คิดว่านุ่มที่สุด
ในชีวิตแล้ว ก็ยังขวางหูขวางตาศิษย์รุ่นพี่เข้าหลายคน การชักใช้ไล่เรื่อง
เรื่องนรกสวรรค์ เรื่องนิพพาน ซึ่งข้องใจมานาน ไม่ค่อยง่ายง่าย ๆ
แต่คุณยายก็ตอบให้เข้าใจได้เป็นฉาก ๆ รวากับจำลองเอาสิ่งเหล่านั้น
มาวางไว้ให้ดูต่อหน้า

ศิษย์รุ่นพี่คนหนึ่งที่อยู่ในเหตุการณ์วันนั้น มาเล่าให้ฟัง
หลังจากเวลาผ่านไปแล้ว ๓-๔ ปีว่า

“วันนั้นพี่บอกยายว่า อีตาคนนี้รู้ม ๆ ร่ำม ๆ สกปรก พุดก็
เสียงดังเอะอะ ยายอย่าไปรับเป็นลูกศิษย์เลย ไล่ไปเถอะ แต่ยายก็ยัง
รับไว้”

ได้ยินศิษย์รุ่นพี่เขาเล่าแล้ว นึกตื่นตันในความเมตตากรุณา
ของคุณยายอาจารย์ขึ้นมาอย่างท่วมท้น คุณยายคงต้องใช้ความอดทน
กับเรามากเหลือเกิน.....

อาจารย์เก่าตามรังควาน

วันแรกที่ฝากตัวเป็นลูกศิษย์คุณยาย และขอประเดิมนั่งสมาธิตามวิธีของท่านนั้น ช่วง ๒๐ นาทีแรกได้ผลดีมากรู้สึกใจสงบนิ่งตั้งเร็ว มีความเบากาย เบาใจ อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน แต่พอเวลาผ่านไปประมาณ ๓๐ นาที ก็เกิดอาการหายใจไม่ออก ลมภายในตัวดันขึ้นมาเป็นลูกๆ เหมือนใครสูบลมเข้าท้อง กระอักกระอ่วนน้ำลายฟูมปาก ทนไม่ไหวจนต้องล้มตา พอล้มตาอาการนั้นก็หายไป เมื่อเห็นว่าหายดีแล้ว ก็หลับตาลงใหม่ อาการลมดันก็เกิดขึ้นอีก พยายามอดทนจนท้องแข็งเป็นดาน ไม่ยอมแพ้ ประมาณ ๑ ชั่วโมง อาการจึงค่อยๆ เลาเบาบางลง

วันนั้นยังไม่กล้าถามสาเหตุจากคุณยาย คิดว่าเป็นเรื่องธาตุแปรปรวนธรรมดา

พอไปนั่งสมาธิกับคุณยายอีกเป็นครั้งที่ ๒ ก็มีอาการอย่างเดิมอีก จึงถามท่าน ท่านตอบราวกับเห็นด้วยตาของท่านเองว่า

“คุณฝึกไสยศาสตร์มามาก อาจารย์เก่าๆ เขาไม่ยอมให้คุณเปลี่ยนทาง เขามาขวางไว้”

อาตมาตกใจ คิดไม่ถึงว่าวิชาไสยศาสตร์จะย้อนมาทำร้ายอาตมาได้ถึงขนาดนี้ จึงถามท่านว่า

“ยังจี๊ผมไม่แย่หรือ”

ท่านตอบเฉยๆ ว่า

“จะเอาธรรมะก็ต้องสละชีวิต พระพุทธเจ้าท่านก็ทำอย่างนี้
คุณกล้าไหมล่ะ”

อาตมาลังเล แหม...นี่ต้องถึงเป็นถึงตายกันเชียวนะหรือ แต่
พอมองหน้าคุณยาย เห็นสายตาอันเด็ดเดี่ยว แต่แฝงไว้ด้วยความเมตตา
ของท่านแล้ว ก็ตัดสินใจตอบทันที

“กล้าครับ!”

วันนั้น กลับมาฝึกสมาธิต่อบ้านพักกับคุณไชยบุญย์ อากาศ
จุกแน่นก็กลับมาอีก ได้อาศัยคุณไชยบุญย์พูดให้กำลังใจ จึงอดทนฝึก
ไปเรื่อย ๆ ต่อเมื่อคุณยายคุณนึ่งสมาธิให้หลายครั้งเข้า อาการดังกล่าว
จึงทุเลาเบาบางลง จนดูเหมือนจะหายขาด แต่คุณยายบอกว่า

“ยังไม่หายขาดหรอก ยายแก้ให้ได้แค่นี้ ส่วนที่เหลือนั้นเป็น
เพราะคุณยังเสียดายวิชามารอยู่ แต่คุณจะไม่ขลังอีกแล้ว เพราะทั้งหมด
ที่คุณเรียนมาเป็นประเภทมนต์ปณธรรม ไม่ใช่ธรรมบริสุทธิ์ ต่อไปนี้
ต้องหมั่นนั่งสมาธิให้มาก ๆ”

คงจะจริงอย่างคุณยายว่า เพราะอาตมาเคยฝึกวิชามารจน
ทำได้ผลสำเร็จจริงอย่างอาจารย์สอนทุกอย่าง ทั้งยังไม่เคยคิดจะเอาไป
ทำร้ายใคร มีแต่จะช่วยคน จึงคิดว่านั้นเป็นของดี ทำให้นึกเสียดาย
อยู่ลึก ๆ ส่วนการปฏิบัติธรรมของอาตมาขณะนั้น ยังไม่ก้าวหน้าเท่า
ที่ควร ที่อยากเห็นนรกเห็นสวรรค์ก็ไม่เห็นสักที ลังเลลังละ รักของ
ใหม่เสียดายของเก่าอยู่ร่ำไป

ประลองฤทธิ์

ในช่วงก่อนที่คุณไชยบุญจะพามาพบคุณยาย อาตมาพยายามพูดอวดอ้างความวิเศษของวิชามารให้คุณไชยบุญฟังบ่อย ๆ ก็อย่างที่บอกแล้ว ตั้งใจจะรับท่านเป็นลูกศิษย์ แต่ท่านไม่สนใจเลย กลับชี้ให้เห็นโทษว่าวิชาเหล่านี้เป็นดิรัจฉานวิชา จะทำความเดือดร้อนให้ภายหลัง แล้วสรรเสริญวิชาที่คุณยายจะสอนให้ทุกวัน อาตมาก็สนใจเฉพาะเรื่องนรกสวรรค์เท่านั้น ในใจก็นึกอยู่ว่า

“น้องมันไม่เชื่อเพราะยังไม่เห็นฤทธิ์เรา ต้องหาโอกาสแสดงฤทธิ์ให้ดูให้ได้”

เหตุนี้เองขณะฝึกสมาธิกับคุณไชยบุญ สติจึงมักแฉลบออกข้างทางเรื่อยไป

ครั้นนานวันเข้าอาตมาก็ไม่พูดอวดอย่างเดียว พยายามแสดงฤทธิ์ให้คุณไชยบุญเห็นกับตาเรื่อย ๆ ถึงยกให้เป็นอาจารย์แล้ว ก็ยังหวังว่า ถ้าอาจารย์ชอบใจวิชาของศิษย์ ศิษย์ก็จะสอนให้

อย่างไรก็ดี ยังรู้สึกผิดสังเกตว่า ในการแสดงฤทธิ์ครั้งใด ถ้ามีคุณไชยบุญอยู่ด้วย ครั้งนั้นเป็นทำไม่สำเร็จทุกที น้ำมันในกระทะทอดกล้วยแขกร้อน ๆ เคยเอามือจุ่มลงไปได้โดยมือไม่พองไม่ร้อน วันนั้นพอยื่นมือเข้าไปใกล้ ๆ ไร้อน ก็รู้สึกร้อนจัดจนต้องรีบหดมือกลับ

สงสัยว่าคุณไชยบุญมีอะไรดี วันหนึ่งจึงคิดทดลองฤทธิ์ด้วย ได้นัดคนที่บ้านธรรมประสิทธิ์ไปดูว่า จะเสกปรอทใส่มือคุณไชยบุญ แต่ปรอทจะไม่เป็นพิษใด ๆ แก่ร่างกาย วันนั้นนอกจากจะทำไม่สำเร็จแล้ว ยังถูกคุณไชยบุญอบรมเข้าให้อีก จนเลิกคิดใช้วิชามารพวกนี้กับคุณไชยบุญอีกต่อไป

วันหลังไปตามคุณไชยบุญตรง ๆ ว่ามีอะไรดี คุณไชยบุญเล่าให้ฟังว่าก็ไม่มียอะไร วันนั้นก่อนมาได้ไปกราบคุณยายขอวิชาป้องกันตัว คุณยายบอกวิชาพวกนี้เป็นดิรัจฉานวิชา ไม่เคยเรียน ชอบเรียนแต่วิชาพระพุทธเจ้า ท่านว่าเขาจะเสกก็เสกไป เราก็อยู่เฉย ๆ ทำใจให้ใส ๆ ไว้ที่ศูนย์กลางกาย แล้วก็ภาวนาว่า ไม่ให้เข้า ไม่ให้เข้า ก็ไปทำตามที่ท่านแนะ ปรอทก็เข้าไม่ได้ แล้วท่านก็บอกว่า วิชามารพวกนี้สู้วิชาพระพุทธเจ้าไม่ได้หรอก

ตอนนั้นอาตมายังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ยังคิดว่าวิชามารนี่เก่งอยู่ แต่ที่ทำไม่สำเร็จเพราะตัวเราไม่เก่งเอง ก็เลยพาคุณไชยบุญไปพบอาจารย์วิชามารของอาตมา เพื่อทดลองฤทธิ์กันเอง แต่อาจารย์ก็แสดงฤทธิ์ไม่ออก หน้าเสียเหมือนกัน

ตั้งแต่นั้นมา ก็เลยเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า วิชาของพระพุทธเจ้าดีกว่า และยิ่งรู้เพิ่มเติมอีกว่า วิชามารทำให้ตนรอกได้เลยเลิกใช้วิชามารเด็ดขาด ยกตำราทั้งหมดให้คุณยายอาจารย์เผาทิ้ง

คนสอนยาก

ความที่เคยฝึกสมาธิมาหลายสำนักหลายวิธี ทำให้การฝึกสมาธิตามแนววิชชาธรรมกาย เป็นไปไม่ราบรื่นเท่าที่ควร เพราะเกิดอาการ “รักของใหม่เสียดายของเก่า” อย่างที่ว่าไปแล้ว อีกทั้งความคุ้นเคยเป็นส่วนตัวกับคุณไชยบุญมีมาก แล้วเรื่องเหลวไหลที่เคยทำตามประสาหนุ่ม ๆ ก็ยังตัดไม่ขาด เมื่อนั่งสมาธิกับคุณไชยบุญ ก่อนที่จะได้พบคุณยาย สติจึงแจลบอกนอกทางบ่อย ๆ คุณไชยบุญรู้สึกหนักใจกับอาตมามาก ถึงกับนำเรื่องนี้ไปปรารภกับคุณยายในวันหนึ่งว่า “พี่เต๋จนี่คือเหลือเกิน จะฝึกไหวหรือยาย” คุณยายตอบสั้น ๆ ว่า “เอาเหอะน่า”

ระยะหลัง ๆ เมื่ออาตมามาวชแล้ว ต้องทำหน้าที่ฝึกธรรมทายาท ฝึกเจ้าหน้าที่วัด เจอพวก “ว่างอนสอนยาก” เข้า เอาไปบ่นให้คุณยายฟัง ท่านหัวเราะแล้วเล่าเรื่องที่คุณไชยบุญเคยปรารภให้ฟัง ฟังแล้วใจหายวบ นี่ถ้าคุณยายระอาอาตมาอีกคน ป่านนี้จะไปเป็นไก่แก่อยู่นี่ไหนก็ไม่รู้

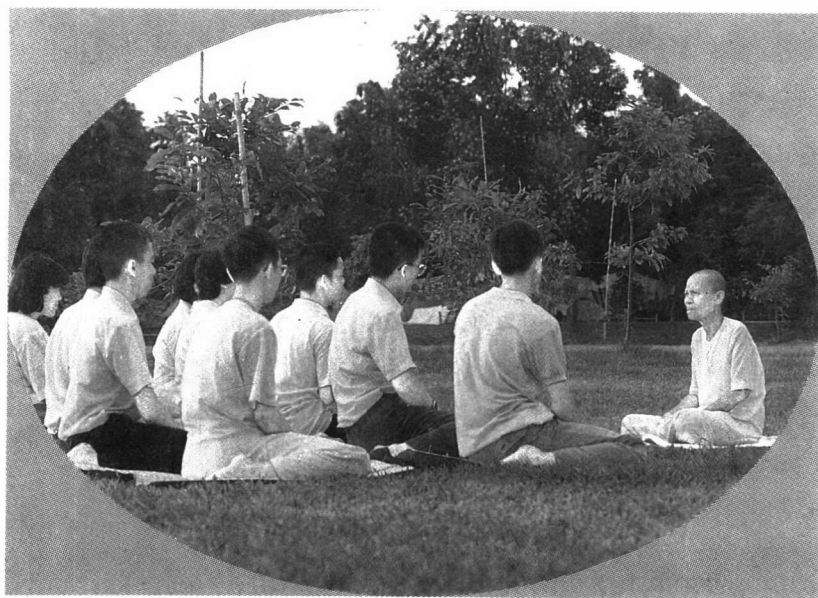
ตั้งแต่นั้นมา ก็เลยเพิ่มความอดทนพรั้าสอนศิษย์มากยิ่งขึ้น มีลูกศิษย์หลายคนเหมือนกันมาถามอาตมาตรง ๆ ว่า หลวงพ่อสอนคน ๆ นี้อยู่ได้อย่างไร ก็บอกเขาไปว่า จริง ๆ แล้วคนนี้พยศน้อย กว่าหลวงพ่อก่อนหน้านัก ถ้าทิ้งเขา เขาคงเอาตัวไม่รอด บางครั้งก็ต้องเล่าความสอนยากของอาตมาให้เขาฟัง

ประสบการณ์ ในสมาธิครั้งแรก

หลังจากคุณยายแก้ไขปัญหาคณะนั่งสมาธิให้อาตมา จนพ้นเงื้อมมือของอาจารย์วิชามารมาได้แล้ว อาตมายังต้องผจญกับผีไก่ ผีหมู ผีวัว อีกเป็นฝูงๆ เพราะสมัยเป็นเด็กอยู่บ้านพ่อแม่ พอถึงตรุษจีนทีไร ก็ได้รับมอบหน้าที่ให้เป็นมือมัดเชือกคอกไก่อยู่เป็นประจำ ครั้นมาเรียนมหาวิทยาลัยในแผนกสัตวบาล ก็ต้องมารับหน้าที่เป็นผู้ควบคุมการฆ่าสัตว์ส่ง อ.ส.ร. (องค์การอาหารสำเร็จรูป) เข้าให้อีก สิ่งเข่าบ้าง ลงมือฆ่าเองบ้าง ทั้งหมดทั้งไก่ทั้งวัว ที่ตายเพราะฝีมืออาตมานั้นไม่ใช่น้อยเลย เป็นหนี้ชีวิตสัตว์ที่ต้องชดใช้ไปอีกนานแสนนาน

เพราะฉะนั้น พอนั่งสมาธิใจกำลังนิ่งๆ อยู่ดีๆ ภาพไก่ที่อาตมาเคยฆ่าก็มาปรากฏให้เห็นในสมาธิ มาเดินพรวดๆ อยู่บนटक ภาพหมูเป็นฝูงมาเดินเหยยอยู่ตรงหน้า พอหมากับไก่หายไป วัวก็วิ่งคึกๆ เข้ามาหาเป็นฝูง ตกใจลืมหูลืมตาขึ้น ใจเต้นไม่เป็นส่ำเลย

บางครั้งเพื่อน ๆ ก็เล่าให้ฟังว่า ดึก ๆ นอนอยู่ดี ๆ อาตมาก็
ละเมอเผลอร้องเสียงหลงจนเพื่อน ๆ ตกใจ เป็นอยู่อย่างนี้หลายเดือน
คุณไชยบุญต้องคอยเป็นพี่เลี้ยงให้อย่างใกล้ชิด และหมั่นเตือนหมั่น
สอนว่า เห็นอะไรก็ไม่ต้องกลัว ให้นึกว่าเป็นองค์พระตั้งไว้กลางห้อง
ให้หมด อาตมาก็ทำตาม และหาโอกาสทำทานให้ชีวิตสัตว์ด้วยการ
ปล่อยสัตว์ปล่อยปลาอยู่เสมอ ปัญหาดังกล่าวจึงค่อยๆเลาเบาบางลง
แต่สมาธิก็ยังไม่ก้าวหน้า กำหนดนิมิตไม่ได้ตามที่คุณยายสอนอยู่นาน

คุณยายทำนายฝัน

วันหนึ่ง หลังจากเคี้ยวหนังสมาริเข้าจรดเย็น เย็นจรดเที่ยงคืน ติดต่อกันมาจนกระทั่งถึงวันที่ ๘-๙ วันนั้นพอ ๙ โมงเช้าก็รู้สึกโหย เพราะลუნึงมาตลอด นิมิตอะไรก็ไม่เกิด ท้อขึ้นมาเลยล้มตัวลงนอน แล้วฝันไป

ในฝันนั้น เห็นเจ้าเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งปกติเจอหน้ากันที่ไร เป็นต้องรีเข้ามาเตือนเสียงลั่นว่า

“ระวังนะฝึกสมาริมาก ๆ เตียวจะบ้า!”

ในฝันว่า นังสมาริอยู่ดี ๆ เจ้าเพื่อนคนนี้ก็หันยื้นหน้ายาวมาเตือนอีกว่า

“นี่เผด็จ ระวังเป็นบ้านะ”

เนื่องจากจำคำแนะนำของคุณไชยบุญได้แม่นยำว่า เห็นนิมิตอะไรให้บันเป็นองค์พระให้หมด ก็เลยเอื้อมมือไปตบหน้าเจ้าเพื่อนตัวดีเสีย ๒-๓ ผลัวะ ตั้งใจจะบันเป็นพระพุทธรูป

แปลก...เจ้าเพื่อนนั้นกลายเป็นพระพุทธรูปเหมือนใจคิด นั่งอยู่กลางห้องดิบตีทีเดียว แล้วเห็นหลวงพ่อดาบากน้ำมองผ่านกระจกใส ๆ มาด้วยสายตาดุ ๆ คล้ายจะบอกว่าให้ตั้งใจนังสมาริให้ดี

แค่นั้นยังไม่ตื่น ผันต่อไปอีกว่า ตัวเองสวมเกราะทองชุด
นักรบจีนโบราณ ยืนอยู่ริมทะเล รู้ในฝันว่า มีหน้าที่ชนคนข้ามทะเล

ฝันได้ ๓ ฉากก็ตื่น รู้สึกใจชื้นว่า ถึงนั่งกำหนดนิมิตองค์
พระแล้วไม่เห็น ก็ยังดีที่ได้เห็นในฝัน แล้วก็มีความสุขอยู่ลึก ๆ เล่าให้
คุณยายฟัง คุณยายบอกว่า

“พระนิพพานท่านสวดละเอียดลงมากบอกหน้าที่ให้”

อยากจะทำว่าคุณยายพูดเล่น แต่อยู่ด้วยกันมาเป็นปีไม่เคย
เห็นท่านพูดเล่น ก็เลยต้องหยุดคิดทบทวนดูตัวเองว่า จริง ๆ แล้วเรา
ไม่ใช่คนฝันบ่อย นาน ๆ จะฝันสักที แต่ฝันที่ไร้มักจะแม่น

สมัยที่กำลังเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์เคยฝันว่า
ไปที่สระว้ายน้ำแห่งหนึ่ง เจอฝรั่งรูปร่างหน้าตาอย่างนั้น ๆ ทั้ง ๆ ที่
ไม่มีวีแววว่าจะได้ไปเมืองนอกเลย

แต่ ๓ เดือนต่อมา เกิดได้ทุนไปประเทศออสเตรเลีย ต้อง
พักการเรียนไว้กลางคัน ไปอยู่ที่นั่นได้ประมาณ ๑๐ วันก็ไปที่สระว้ายน้ำ
แห่งหนึ่ง รู้สึกคล้ายคลึงคลาว่าเคยมา เห็นฝรั่งยืนอยู่ขอบสระ
๒-๓ คน มีความรู้สึกที่เคยเห็นมาก่อน แต่นึกไม่ออกว่าเคยเห็นที่ไหน

กลับมาหอพัก มาจดบันทึกประจำวันในสมุดประจำตัว
เล่มเดิม พลิกไปเจอเรื่องที่บันทึกเกี่ยวกับความฝันคราวนั้นเอาไว้ ก็นึก
ออกทันทีว่า ทั้งสระว้ายน้ำ ทั้งฝรั่งพวกนั้นเราเคยเห็นในฝันนั่นเอง

การฝันเห็นเหตุการณ์ล่วงหน้าก่อนหลายวันหลายเดือนอย่างนี้
เคยฝันมาตั้งแต่เด็ก เพราะฉะนั้น ที่คุณยายบอกว่า พระนิพพาน
สวดละเอียด คงไม่ใช่เรื่องที่ท่านเอามาล้อเล่น

ตอนนั้นรู้สึกแปลก ๆ ว่าเราไม่เคยคิดจะบวช และถ้าจะบวช ก็จะต้องมีลูกมีเมียเสียก่อน หน้าที่ชนคนไปพระนิพพานนี้ น่าจะเป็นของพวกประพฤติพรหมจรรย์ ซึ่งไม่ใช่เราแน่ ๆ

มาคิดดูอีกที เราก็เคยคิดจะสร้างวัดสัก ๓ วัด อุทิศให้พ่อ ๑ วัด แม่ ๑ วัด และครูบาอาจารย์อีก ๑ วัด ถ้าจะชนคนก็คงชนเข้าวัดนี้แหละ แต่เราคงไม่อยู่วัดด้วย เข้าใจเสียอย่างนั้นก็สบายใจดี ไม่เสียโครงการแต่งงาน

ความจริงหน้าที่ชนคนเข้าวัดนี้ อาตมาถนัดมาก มาปฏิบัติธรรมที่บ้านธรรมประสิทธิ์ไม่นาน อาตมาก็ชวนน้อง ๆ ชนมมพุทธศาสตร์จากมหาวิทยาลัยต่าง ๆ มานั่งสมาธิกับคุณยายได้มากขึ้น ๆ แต่เพราะความไม่รู้จักเลือกไม่รู้จักรองคน อาตมาจึงทำความเดือดร้อนรำคาญใจให้คุณยายมาก

ปกติคุณยายไม่ใช่คนช่างพูดช่างคุย และไม่ชอบคนพูดมาก เพื่อเจ้อ แต่สำหรับอาตมาและคุณไชยบุญย์ คุณยายให้ความเมตตาอธิบายเรื่องละเอียด ๆ ในสมาธิให้ฟังเสมอ แม้เรื่องความฝัน ซึ่งเอานั่นอะไรไม่ได้ คุณยายก็อุตส่าห์ตรวจดูให้อย่างละเอียด

คราวหนึ่ง เมื่อฝากตัวเป็นศิษย์คุณยายได้ประมาณ ๕-๖ เดือน คือประมาณกลางปี ๒๕๑๐ อาตมาฝันว่า นั่งอยู่ที่ศาลาแห่งหนึ่ง เห็นหงส์ทองบินร่อนอยู่ไกล ๆ ใครเห็นก็วิ่งตามไป หวังจะจับตัว ตอนมันร่อนลงพื้นดิน

ในฝันอาตมานึกอธิษฐานว่า

“ถ้าเป็นบุญของเรา ขอให้หงส์ทองนี้จงบินเข้ามาหาเอง ไม่ต้องให้ไปวิ่งไล่จับอย่างคนอื่นเขา”

พอจบคำอธิบาย หงส์ทองก็บินลงมาหาอาตมาจริง ๆ เข้ามาหมอบให้อิงหลังแต่โดยดี รุ่งขึ้นเช้า จึงนำความฝันไปเล่าให้คุณยายฟัง คุณยายนั่งสมาธิตรวจดูสัก ๕ นาทีก็ลืมตา จ้องมองอาตมาตาเหม็ง

“คุณเด็จ พักนี้ไม่ค่อยนั่งสมาธิใช่ไหม?”

“ครับยาย ไม่ค่อยได้นั่ง งานมันมาก” อาตมาตอบรับเสียงอ่อย

“บอกแล้วไม่เชื่อ นี่ถามกำเริบแล้ว”

คุณยายฉีกหน้าอาตมาต่อหน้าลูกศิษย์ของท่านที่นั่งหน้าสลอน คุณยายนะคุณยาย สอนอาตมาแบบผ่าตัดสด ๆ ไม่ฉีดยาชาเลย

อาตมารู้ตัวเองอยู่เหมือนกันว่า ถ้านั่งสมาธิบ่อย ฤทธิ์เจ้าชู้ก็โผล่ขึ้นมาเหมือนกัน แม้ผู้หญิงชาวบ้านธรรมดา ๆ ขี้อิจฉาแหย่ยังไง บางคราวก็เห็นเป็นสวयไปได้ อาศัยที่คุณยายรู้เท่าทันไปเสียหมด และวางแผนสะกดกันไว้ได้ทุกที อาตมาจึงเอาตัวรอดได้บวชมาจนทุกวันนี้

อีก ๕-๖ เดือนต่อมา หลังจากฝึกสมาธิกับคุณยายมาได้ประมาณ ๑ ปี ตรงกับต้นปี ๒๕๑๑ อาตมาก็ฝันว่า นั่งเรือไป ๔-๕ คน เรือลำนี้แปลก ไม่มีเครื่องยนต์ หลวงพ่อธัมมชโย ตอนนั้นยังไม่บวช ยังเป็นคุณไชยบูลย์ สุทธิผล ทำหน้าที่ถือท้าย อาตมายืนอยู่หัวเรือ คอยชี้ให้แฉะรับคนที่หนีน้ำท่วมไปติดอยู่ตามเกาะแก่งต่างๆ ที่ห้อยโหนอยู่ตามต้นไม้ก็มี อาตมาชี้ไปตรงไหน นายท้ายก็แฉะรับให้ทั้งหมด พอคนเต็มเรือ ก็ไปส่งขึ้นฝั่งเสียทีหนึ่ง

มีอยู่คราวหนึ่ง เรือบรรทุกคนมากเกินไปกำลังจิงคว่ำ ต้องช่วยกันกู้เรือ พรรคพวกที่มาด้วยกันถูกน้ำพัดหายไป เหลืออยู่เพียง ๓ คน คือ หลวงพ่อธัมมชโย อาตมาและคนที่มาด้วยกันแต่ตันอีก ๑ คน

นึกหวาด ๆ ในคำทำนายอยู่เหมือนกัน แต่ก็ไปเล่าให้คุณยายฟัง คุณยายบอกว่า

“นั่นเป็นหน้าที่ของคุณ คุณอธิษฐานร่วมกับคุณไชยบุญลย์ มาว่า จะช่วยกันเรือสัตว์ ขนสัตว์ ตามแบบอย่างนักบ่าเพญบารมีทั้งหลายในอดีต พรรคพวกที่ตกน้ำหายไป คือคนที่บารมียังหย่อนอยู่ เขามาช่วยงานได้ระยะหนึ่ง ก็จะเปลี่ยนใจไปมีครอบครัว เลี้ยงลูกเลี้ยงเมียตามประสาโลก ๆ ของเขา ยายช่วยอะไรไม่ได้” แล้วยายก็สั่งต่อ

“คุณเต้จนะ คุณจะต้องทำหน้าที่เป็นเสากระโดงเรือ คุณไชยบุญลย์จะถือท้าย แต่ทำงานต้องรู้จักประมาณกำลัง ถ้างานใหญ่หนักมักจะไปไม่รอด เพราะหนักเกินกำลัง เล็กนักก็ไม่พอมือเสียเวลาทำ”

อาตมาขอรับรองให้คุณยายแก้ไข เพราะสงสารเพื่อนที่ตกน้ำไป แต่คุณยายบอกว่า

“มารมันสอดละเอียดแล้ว แก่ยาก ผังสำเร็จเป็นอย่างนี้เสียแล้ว”

วันนั้นคุณยายชี้คุณของการประพุดิพรหมจรรย์ และโทษของการครองเรือนมาก แต่ถึงขนาดนั้น อาตมาก็ยังไม่คิดจะบวชอยู่นั่นเอง

ต่อมาอีกประมาณ ๓ เดือน อาตมาก็ฝันว่า ได้ม้าม้า ๑ ตัว ม้านี้แปลก มีฤทธิ์มาก ขนาดยอเขาสูงแหลมเหมือนปลายเข็ม ม้าก็ยังพาอาตมาขึ้นไปได้ กระโดดจากยอดเขาหนึ่งไปอีกยอดเขาหนึ่งก็ได้

อาตมาบังคับม้าให้ต้อนคนจำนวนมากขึ้นเขา เพราะน้ำกำลังจะท่วม ม้าก็ช่วยต้อนคนให้อาตมาได้ตามความต้องการทุกอย่าง เสียงผู้คนอิงคะนึงไปหมด ขึ้นเขาต่อเนื่องกันทั้งวันทั้งคืนไม่รู้จบ

เอาความฝันไปเล่าให้คุณยายฟังอีก คุณยายบอกว่า

“ถ้าคุณตั้งใจประพฤติธรรมไปเรื่อย ๆ คุณจะ能够帮助ชาวโลกให้เข้าถึงพระรัตนตรัย และชวนมาปฏิบัติธรรมในพระพุทธศาสนาได้มาก เป็นปรากฏการณ์พิเศษของยุคนี้”

ตอนนั้นอาตมาฟังคุณยายทำนายฝัน ก็คิดคล้อยตามไปว่า เราคงเหมือนอนาถบิณฑิกเศรษฐี เป็นกองเสบียงใหญ่ให้พระศาสนา เราจะช่วยกันทั้งครอบครัว ทั้งลูกทั้งเมียเลย อาตมายังไม่คิดเลิกล้มโครงการแต่งงานอยู่ดี

ต่อมาถึงปลายปี ๒๕๑๒ ได้ที่ดินสร้างวัดจากการบริจาคของคุณหญิงประหยัด แพทย์พงศาวิสุทธาธิปัตติ จำนวน ๑๙๖ ไร่ ที่จังหวัดปทุมธานี แต่ยังไม่ได้ลงมือสร้าง อาตมาก็ฝันแปลก ๆ อีก

ฝันว่ามีขบวนแห่ ๓ ขบวนใหญ่ พอขบวนแห่นั้นเข้ามาใกล้ เห็นคุณยายนั่งขบวนที่ ๑ คุณยายส่งนกยูงแก้วให้อาตมา ๑ ตัว ใหญ่ขนาดนกยูงจริง ๆ สวยงามมาก เหมือนแกะสลักจากเพชร เป็นนกยูงเป็น ๆ ในฝันรู้ว่าเป็นกายสิทธิ์ ดีใจมาก ก็มกราบคุณยายถึง ๓ ครั้ง

ขบวนที่ ๒ เป็นขบวนของหลวงพ่อดำ ปากน้ำ หลวงพ่อ
ส่งราชสีห์แก้วให้ ๑ ตัว เป็นกายสิทธิ์เหมือนกัน พอกราบท่านแล้ว
ท่านก็เลยไป

ขบวนที่ ๓ เป็นขบวนของหลวงพ่อธัมมชโย ท่านส่งครุฑ
แก้วกายสิทธิ์ให้

ในฝันนั้นอาตมาดีใจมาก แม้ตื่นแล้วยังดีใจไม่หาย เพราะ
รู้สึกเหมือนรับมาจับมือจริง ๆ และเหตุการณ์เพิ่งผ่านไปหยก ๆ พอ
ไปเล่าให้คุณยายฟัง ท่านหัวเราะชอบใจ แต่เราชักผวา กลัวคุณยาย
บอกถามกำเริบอีก แต่ท่านอธิบายอย่างอารมณ์ดีว่า

นกยูง หมายถึงว่าจะเป็นที่รักที่พอใจ

ราชสีห์ แสดงถึงความเป็นอำนาจ ไปถึงไหน จะเป็นที่
เกรงใจถึงนั้น

ครุฑ หมายถึงการเผยแผ่พระพุทธศาสนาจะขจรขยายไป
ทั่วโลก

พร้อมกันนั้น คุณยายก็กล่าวยืนยันว่า

“งานสร้างวัดทุกอย่างจะสำเร็จ ไม่ว่าอุปสรรคจะเป็นอะไร
ก็จะชนะหมด”

ฟังคุณยายทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้าอย่างนี้แล้ว ทำให้อาตมา
ย้อนนึกไปถึงคำทำนายของหลวงพ่อบุญธรรม วัดเขาแหลม จ. กาญจนบุรี
ซึ่งอาตมาเคยไปฝึกสมาธิกับท่านเมื่อครั้งที่ยังเรียนหนังสืออยู่ชั้นมัธยม ๘
โรงเรียนเตรียมอุดม ก่อนท่านจะมรณภาพได้กล่าวกับอาตมาว่า

“หมั่นรักษาเนื้อรักษาทัวให้ดี ต่อไปข้างหน้า ชื่อคุณไป
ถึงไหน พระพุทธรศาสนาจะไปถึงนั้น”

ตอนนั้นอาตมาคิดว่า ตัวเองคงจะมีชื่อเสียงไปไกลอย่าง
กับขุนแผน ยังไม่คิดบวช

อาจารย์ผู้นี้ ท่านสอนทำสมาธิแบบกำหนดลมหายใจเข้า-ออก
ไว้ที่กลางท้อง แล้วภาวนาเป็นมรณานุสติว่า “ตาย ๆ ๆ ๆ ...”
ท่านบอกว่า

“ถ้าเราตั้งใจปฏิบัติธรรม พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะเสด็จ
มาประทับอยู่ในตัวของทุกคน”

ท่านยังบอกอีกว่า ตัวของท่านเอง เวลาไหน วันไหน
ที่นิ่งสมาธิแล้วใจสบาย ๆ จะเห็นพระพุทธรเจ้าใส ชัดเจน เหมือน
ทำด้วยแก้ว มานั่งอยู่กลางท้อง บางวันพูดกันได้ยิน บางวันก็ไม่ได้ยิน
แล้วแต่ว่าสมาธิดีไหม

ตอนนั้นอาตมาแย้งท่านไปข้าง ๆ คู ๆ ว่า

“พระพุทธรเจ้าจะมาอยู่ในท้องได้อย่างไร หมอเขาผ่าตัด
คนไข้ไม่เห็นเคยเจอเลย”

ท่านก็ตอบว่ามันเป็นของละเอียด ให้ฝึก ๆ ไป อีกหน่อยก็
จะเข้าใจเอง

รางวัลสำหรับงานจัดรองเท้า

อาตมามีเรื่องหนึ่งที่มักได้ยินได้ฟังอยู่เสมอคือ คนมาวัด มักพูดว่า อยากช่วยงานวัดแต่ไม่รู้จะทำอะไร ทำให้นึกถึงคราวที่อาตมาเพิ่งไปฝึกสมาธิที่บ้านธรรมประสิทธิ์กับคุณยายใหม่ ๆ ที่นั่นใคร ๆ เขาก็มีงานบุญที่ตนถนัดทำ บางคนทำอาหาร บางคนจัดดอกไม้ ดูเขามีฝีมือกันคนละอย่างสองอย่าง แต่อาตมาทำอย่างเขาไม่เป็นเลย จะอยู่เฉย ๆ ก็ดูจะเป็นคนรกรอก ครั้นเข้าไปช่วยก็รู้สึกว้าไปกะกะเขาเปล่า ๆ มองหางานชนิดที่ยังไม่มีใครทำและอาตมาพอทำได้อยู่ตั้งนาน ในที่สุดพอถึงวันอาทิตย์ต้นเดือนแรกๆ ที่ไปอยู่บ้านธรรมประสิทธิ์ อาตมาก็ตัดสินใจเลือกทำงานจัดรองเท้า ที่ถูกถอดวางทิ้งไว้กะกะหน้าบันไดเป็นร้อย ๆ คู่

แต่เจ้าประคุณเอ๋ย...เจ้าความมานะถือตัวนี่มันร้าย กว่าจะหยิบรองเท้าคู่แรกได้ใจมันค้านำดู มันว่า

“นายเผด็จ นายเป็นนักเรียนนอก เป็นนิสิตมหาวิทยาลัยนะ งานจัดรองเท้านี้มันงานคนใช้ รู้จักรักศักดิ์ศรีมังซี”

คิดหึกมานะอยู่หลายนาทีกว่า

“เอาน่าบุญเดี๋ย ๆ นี่ต้องนายเผด็จทำ” แล้วก็ลงมือทันที

พอหยิบคู่แรกได้ คู่ต่อ ๆ ไปก็สบาย เรียงเพลिनไปเลย

แต่เจ้าความรู้สึกถือตัวนี้มันก็หมดยากเอาการ ต้องแอบทำไม่ให้ใครเห็น คือรอให้เขาขึ้นไปนั่งหลับตาทำสมาธิกันหมดแล้ว จึงเริ่มงานบุญเด็ดที่หมายตาเอาไว้ เหลียวหน้าเหลียวหลังพอไม่เห็นใคร ก็ย่องเข้าไปจัดรองเก้าอี้ที่นั่งที่ เสร็จแล้วจึงตามขึ้นไปนั่งสมาธิกับคนอื่น ๆ ซึ่งอยู่ชั้นบนของบ้านสองชั้น

พอเลิกนั่งสมาธิ ทุกคนลงมาเห็นรองเก้าอี้วางเป็นระเบียบเรียบร้อย ก็ชมเปาะว่าใครนะมาทำให้ อาตมาก็เฉยเสีย แต่หัวใจพองคับอกเมื่อได้ยินคำชม ทำอย่างนี้หลายครั้งเข้า คุณยายคงรู้ วันหนึ่งยายบอกว่า

“คุณเต๋จ ขึ้นมานั่งสมาธิใกล้ ๆ ยายเถอะ มาช่วยยายสอนสมาธิดีกว่า งานพวกนั้นเด็ก ๆ คงทำกันเป็นแล้ว”

นับตั้งแต่นั้นมา คุณยายก็มอบหมายงานให้ช่วยสอนสมาธิบ้าง รับแขกแทนคุณยายบ้าง เคยเลียบเคียงถามคุณไชยบุญลย์ว่า ทำไมคุณยายจึงเลือกอาตมามาเป็นผู้ช่วยสอน ก็ได้รับคำตอบว่า

“คุณยายชมว่า พี่เต๋จเป็นคนไม่มีมานะถือตัว รู้จักสร้างงานแล้วยังเป็นคนมีกตัญญู ยายว่าอะไรไม่เคยโกรธ ท่านว่าพี่เต๋จไม่มีนิสัยคดในข้ออในกระดุก เป็นครูคนได้”

อาตมาไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่า งานจัดรองเก้าอี้จะเป็นงานขึ้นโบว์แดงที่ส่งผลให้อาตมาเลื่อนตำแหน่งรวดเร็วอย่างนี้ และยังพลอยได้ความชำนาญในการดูนิสัยคนจากรองเก้าอี้อีกด้วย เช่นคนเจ้าโทสะจะเดินลงสัน จนสันรองเก้าอี้พังยับเยินไปก่อนส่วนอื่น แต่เหนือสิ่งอื่นใดที่ได้คือ ได้ความภูมิใจในตัวเองว่าไม่ใช่คนถือตัวจัด

คุณยายผู้เส่งยมเจียมตัว

อาตมาหลงภูมิใจอยู่เป็นเวลานานว่า ตัวเองมีความอ่อนน้อม ถ่อมตนถึงขนาดลดตัวลงไปจัดรองเท้า ซึ่งเจ้าของเองยังไม่อินังขังขอบ สลัดทิ้งไว้ให้คนอื่นเขาเหยียบย่ำ แต่พอได้เลื่อนตำแหน่งมานั่งใกล้ คุณยาย จึงรู้ว่าความถ่อมตนของอาตมาแค่นั้นเล็กน้อยนักเมื่อเทียบกับ ของคุณยาย

คุณยายมีกระโถนบัวหน้าลายประจำตัวอยู่ใบหนึ่ง มีกระดาดข หนึ่งสีส้มพิมพ์ตัดเป็นสี่เหลี่ยมขนาดพอดีปากกระโถนวางไว้เป็นตั่ง พอคุณยายบัวหน้าลายหรือน้ำล้างปากลงไปทีหนึ่ง ก็เอากระดาดข ที่ ตัดไว้ใส่ปิดทับลงไปแผ่นหนึ่ง ทิ้งเปลือกผลไม้หรือเศษผงอะไรลงไป เสร็จแล้ว ก็เอากระดาดขปิดทับทุกที เห็นบ่อยเข้าอดสงสัยไม่ได้ก็เลย ถาม คุณยายตอบว่า

“คุณเด็จ ยายแก่แล้ว ต้องอาศัยคนอื่นเขาเทกระโถนล้าง กระโถน คนทำแม้จะเป็นหลานของยายเองก็รู้สึกเกรงใจเขา พวก เสดลดน้ำลายที่ลอยเป็นฝ้าหรือของที่เราทิ้งลงกระโถน เป็นของไม่น่าดู น่ารังเกียจน่าขยะแขยง ถ้าปิดไม่ให้เขาเห็นเสีย เห็นแต่แผ่นกระดาดข

สะอาด ๆ เขาจะได้ไม่มีความรังเกียจเวลาจะจับจะทำให้ แล้วแบบนี้
แกว่งน้ำเดียวเดียวก็เกลี้ยง ไม่ต้องออกแรงขัด”

ดูคุณยายซิ...ขนาดเป็นครูบาอาจารย์สอนลูกศิษย์ลูกหาตั้ง
เยอะแยะยังเสียมเจียมตัว ไม่อยากให้ใครต้องไม่สบายใจ หรือฝืนใจ
ทำอะไรให้ท่าน แม้ผู้นั้นจะเป็นเด็กที่ท่านอุปการะเลี้ยงดูมาเอง พวกเรา
เคยคิดอย่างนี้บ้างไหม...

จ้าวแห่งความสะอาด

ก่อนมาฝากตัวเป็นศิษย์คุณยาย อาตมาไม่เคยรู้เลยว่าท่าน รักความสะอาดเป็นชีวิตจิตใจ ครั้งแรกเห็นบ้านธรรมประสิทธิ์สะอาด สะอ้านก็นึกว่า เป็นธรรมดาของบ้านที่มีผู้หญิงอยู่

วันหนึ่งไปถึงบ้านธรรมประสิทธิ์ก่อนเวลานั่งสมาธิหลาย ชั่วโมง เห็นยายกำลังกวาดบ้านอยู่ก็เข้าไปช่วย ยายกวาดจากเพดาน กวาดฝาบ้าน กวาดโต๊ะ แล้วกวาดพื้น นอกจากนั้น ยายยังเอาผ้าเช็ด โต๊ะโต๊ะ โต๊ะบันได เลยถามยายว่า ยายเช็ดโต๊ะโต๊ะทุกครั้งด้วยเหรอ ยาย บอกว่าทุกครั้ง ตามอีกว่าจำเป็นนักหรือ ยายก็ตอบว่าจำเป็น ก็แย้งว่า ใครเขาจะมาดู ยายตอบว่า

“คนอื่นดูหรือไม่ดูไม่สำคัญ สำคัญว่าประการที่ ๑ เรา มันรู้อยู่แก่ใจว่ามันเกลี้ยงจริงหรือไม่จริง แล้วประการที่ ๒ เรารักษา ของในบ้านเราสะอาดมากเท่าไร วิมานของเราที่เกิดแล้วด้วยอำนาจ บุญของเรา มันจะผ่องใสขึ้นมากเท่านั้น”

นี่อาตมาก็เพิ่งเคยได้ยิน ฟังแล้วตกใจ เคยเปิดพระไตรปิฎกเจอแต่ว่า วันหนึ่งพระโมคคัลลาน์ท่านไปเยี่ยมสวรรค์ไปเจอ

วิมานหลังหนึ่ง เจ้าของวิมานยังไม่มาอยู่มีชื่อเจ้าของบอกไว้ เป็นชื่อของคนที่ท่านรู้จักและยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์ ท่านเห็นว่าข้าวปลาอาหาร สิ่งของต่าง ๆ ที่เขาทำบุญให้ทาน มันไปรอเขาอยู่ในวิมานในลักษณะเป็นทิพย์ ท่านก็แปลกใจ จึงมากราบถามพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า เป็นไปได้ด้วยหรือ ที่วิมานไปรอทำเจ้าของตั้งแต่เจ้าของยังไม่ตาย แล้วข้าวของที่เขาทำบุญทำทานก็ไปรอเขาอยู่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าแทนที่จะทรงตอบว่าเป็นไปได้หรือเป็นไปไม่ได้ กลับทรงตอบว่า

“โมคคัลลัน ก็เธอไปเห็นมาแล้วไม่ใช่หรือ”

ในพระไตรปิฎก พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ตรัสกับพระโมคคัลลันเอาไว้สั้น ๆ ไม่ได้ขยายความ เพราะทรงเห็นว่าเป็นพระอรหันต์แล้ว เป็นพระอัครสาวกเบื้องซ้าย ตรัสแค่นั้นก็เหลือเฟือแล้ว หลวงพ่ออ่านแล้วก็เลยไม่ได้รายละเอียด ครั้นพอคุณยายมาขยายความ ตกใจ นึกไม่ถึง เลยถามยายต่อไปอีกว่า

“จันยาย คนที่เขาปล่อยบ้านรุ่ง ๆ รุ่ง ๆ แต่เขาก็ทำบุญทำทาน ก็แสดงว่าวิมานเขาก็รุ่ง ๆ รุ่ง ๆ ไปด้วยซี”

ยายตอบว่าก็ใช่นะซี ตายละเราเอ๊ย บ้านพักอาตมาตอนนั้นยังกะโรงจั่วโรงลิเก สมัยนั้นอยู่บ้านชายโสด ไม่ใช่ ๗ วันกวาดบ้านที่หอรอก เดือนหนึ่งถึงว่ากันสักที ทนไม่ไหวจริง ๆ ถึงจะทำ ตั้งแต่นั้นมาก็ขยันกวาดบ่อยขึ้น แต่ให้ญ่นะยังยาก ยิ่งเสี่ยง ๆ ไปว่าเรามันผู้ชายไม่จำเป็น นี่ขนาดทั้ง ๆ รุ่งนะ เลยได้แง่คิดที่ว่า ความดีอะไรทั้งหลายนั้น ถึงรู้ ๆ นี่แหละ ถ้าไม่ได้ทำจนคุ้น มันก็ไม่อยากทำ

ใครมีลูกมีหลาน เห็นว่าอะไรที่เป็นความดี บอกลูกบอกหลาน ครั้งเดียวไม่พอ ต้องใช้คำว่า “จำจ้จ้ไซ้” ไม่งั้นไม่ได้ลูกหลานดีหรอก อย่าอ้างว่าได้บอกไปแล้ว ต้องยอมปากเปียกปากแฉะหน่อยลูกหลาน จึงจะได้ดี แล้วตอนเราแก่เราจะสบายเพราะลูกหลานรู้ใจ

คุณยายยังบอกอีกว่า เพราะท่านรักความสะอาด จึงได้วิชาของพระพุทธรเจ้า แล้วคุณยายก็เล่าความหลังครั้งออกจากบ้าน มาขอเรียนวิชาที่จะพาไปพบพ่อที่ตายแล้วจากหลวงพ่อดปากน้ำภาษีเจริญ ยายเล่าว่า

“กว่าจะถึงวัดปากน้ำ ยายต้องไปอาศัยบ้านคนอื่นเขาอยู่เป็นทอดๆ ถึง ๓-๔ ทอด ไปอยู่บ้านใครก็ต้องทำให้เขาพอใจ เพราะอาศัยข้าวอาศัยน้ำเขา ยายช่วยเขาทำความสะอาดบ้าน จนเอี่ยม่องทุกซอกทุกมุม ตอนอยู่บ้านพ่อบ้านแม่ไม่เคยทำขนาดนี้ เพราะชอบออกท่องไร่ท้องนา ช่วยพ่อทำนา

บ้านสุดท้ายนี้ใกล้จะถึงวัดแล้ว ยายต้องรีบทำงานให้เร็วที่สุด สะอาดที่สุด จะได้ขออาศัยเรียนวิชชาธรรมกาย และฝึกสมาธิพร้อมกับเจ้าของบ้านเขา ซึ่งขณะนั้นมีแม่ชีชื่อแม่ชีทองสุข สำแดงปั้น มาสอนให้เจ้าของบ้านเขาพอใจยายมาก เขาจึงยอมให้ฝึกสมาธิด้วยจนได้ธรรมกายแล้วยังยอมให้แม่ชีทองสุกพามาเรียนต่อกับหลวงพ่อดปากน้ำอีกด้วย

พอได้ธรรมกายแล้วก็เลยยิ่งทั้งรู้ทั้งเห็นว่า ความสะอาดนี้สำคัญมาก ต้องสะอาดทั้งกาย วาจา ใจ จะมีความสกปรกติดอยู่ไม่ได้เลย เพราะมันติดข้ามภพข้ามชาติ ทำให้เข้าถึงธรรมกายได้ยาก”

ความสะอาดมีอนุภาพถึงขนาดนี้เล่า คุณยายถึงไม่ยอมให้ใครทิ้งความสกปรกไว้ให้ท่านเห็น จนบัดนี้แม้อายุท่านจะถึง ๘๐ ปีแล้ว ท่านก็ยังพยายามสั่งสอนจ้จี้จ้จ้ให้ลูกศิษย์ทุกคนรักความสะอาดอยู่นั่นเอง

บุญของอาตมาแท้ ๆ ที่คุณยายให้ออกาสคนแต่งตัวปอน ๆ สกปรกอย่างอาตมาในครั้งนั้น ผ่านการคัดเลือกรอบแรก จนได้มาเป็นลูกศิษย์ของท่านคนหนึ่ง

ภายหลังอาตมาจึงได้ทราบเพิ่มขึ้นอีกว่า คุณยายไม่ได้มองเห็นอาตมาด้วยตาเนื้อของท่านเท่านั้น หลวงพ่อธัมมชโยเล่าให้ฟังว่า

“คุณยายสั่งให้ตามตัวมาให้ท่าน บอกแต่เพียงว่าอยู่ในเกษตรเพิงมา แต่ไม่บอกว่าเป็นใคร ตอนแรกก็ไม่นึกหรือกว่าจะใช้”

เฮ้อ...เคราะห์ดีที่อาตมาไม่ถูกคัดทิ้งเสียตั้งแต่ระดับสายตาลูกศิษย์ จึงอยากฝากข้อคิดกับทุกคนไว้ว่า ความประทับใจเมื่อแรกเห็นนั้นสำคัญมากนะ

ในระหว่างสร้างวัด คุณยายยังเล่าให้ฟังอีกว่า หลวงพ่อวัดปากน้ำเคยสอนเสมอว่า ความสะอาดของวัดวาอารามจะดุจดั่งกิจการสร้างวัดมาเอง ไม่ต้องออกไปวิ่งหาให้เหนื่อย เพราะฉะนั้น พระทุกรูปในวัดพระธรรมกายจึงดำเนินตามนโยบายรักษาความสะอาดอย่างเคร่งครัด

ต้นตำรับวิชาขัดห้องส้วม

อาตมามีนิสัยติดตัวมาอย่างหนึ่งคือความช่างสังเกต เพราะถูกฝึกให้ทำงานบ้านทุกชนิดมาตั้งแต่เด็ก และความที่เป็นเด็กชอบเล่นชนมาก จึงต้องฝึกความสังเกตหาทางหนีทีไล่เพื่อหลบไม้เรียวของพ่ออยู่ทุกวัน พอโตขึ้นเลิกเล่นชนก็ยิ่งเป็นคนช่างสังเกต ช่างซักไซ้ ชอบเสาะแสวงหาความรู้เรื่อยไป (จนได้วิชามารมาอย่างที่ได้เล่าไว้แล้ว)

ตามธรรมเนียมการนั่งสมาธิเป็นหมู่คณะ ต้องการความสงบนิ่งต่อเนื่องกันเป็นชั่วโมง ๆ ถ้าใครลุกขึ้นกลางคันจะทำความรบกวนให้หมู่คณะมาก คุณยายจึงสั่งให้ทุกคนเข้าห้องน้ำ ทำธุระส่วนตัวให้เรียบร้อยก่อนนั่งสมาธิทุกครั้ง แต่อาตมาสังเกตว่าคุณยายมักลุกขึ้นอย่างเงียบกริบ ไปเข้าห้องน้ำหลังจากพวกเรานั่งหลับตากันไปได้สักพักหนึ่ง

ห้องน้ำบ้านธรรมประสิทธิ์ ในระยะแรกมีห้องเดียว ใช้รวมกันทั้งหญิงและชาย อาตมาคนขี้สงสัย เห็นท่านทำอย่างนั้นบ่อยครั้งเข้า วันหนึ่งพอท่านกลับจากห้องน้ำมานั่งสมาธิต่อ อาตมาก็ยังกริบไปเข้าห้องน้ำบ้าง จริง ๆ แล้วจะตามไปดูว่าคุณยายไปทำอะไรกันแน่ พอเปิดเข้าไปก็เห็นห้องน้ำซึ่งพวกเราทุกคนช่วยกันรักษาความ

สะอาดอย่างดีกลับดูสะอาดกว่าเดิม ทั้งยังแห้งสนิท ทุกซอกทุกมุม แสดงว่าคุณยายเข้ามาเช็ดห้องน้ำจนแห้ง

อาตมารู้สึกสะเทือนใจมาก เหมือนก่อบาปร้ายกาจ เพราะอาตมาคงได้ทิ้งความเปียกแฉะไว้ให้คุณยายตามเช็ดเหมือนกัน

วันหนึ่งเมื่อนั่งอยู่กับท่านตามลำพัง ห่างจากคนอื่นพอสมควร อาตมาจึงถามท่านว่า

“ทำไมยายต้องไปเช็ดห้องน้ำด้วย ทั้งที่มันสะอาดแล้ว”

คุณยายตอบเบา ๆ ว่า

“ยายแก่แล้ว เพ้ามันไม่มียาง (กล้ามเนื้อขาดความยืดหยุ่น) สิ้นหลักมั่งง่าย ถ้าสิ้นหัวฟาดในห้องน้ำ ถึงไม่ตายก็คงเหลือง ยายจึงต้องหมั่นเข้าไปเช็ดให้แห้ง”

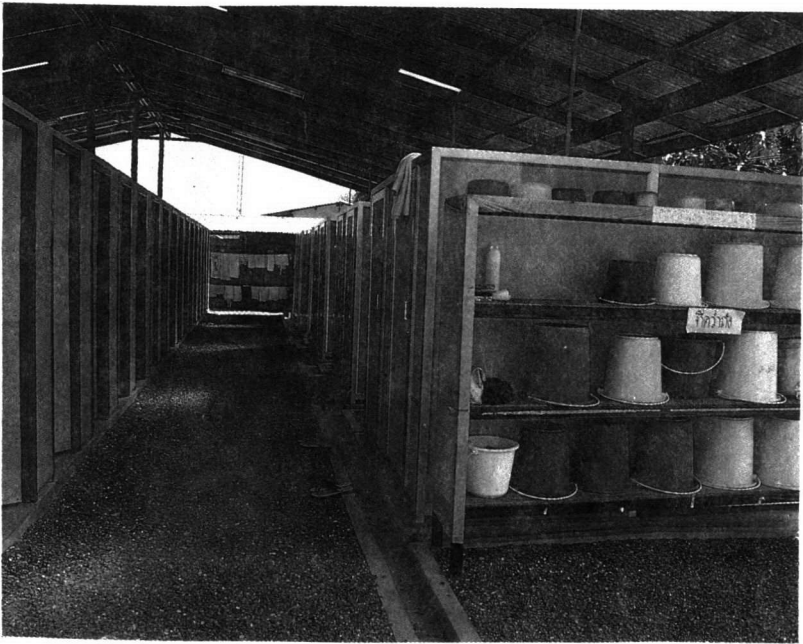
อาตมาเคยได้ยินข่าวคนแก่ล้มหัวฟาดตายในห้องน้ำบ่อย ๆ แต่ไม่เคยคิดระแวงระวังเรื่องนี้เลย อาตมาว่าคุณยายไม่ได้เช็ดห้องน้ำเพื่อตัวเองเท่านั้น แต่ทำเพื่อลูกศิษย์ทุกคนด้วย เพราะเราใช้ห้องน้ำร่วมกัน

ตั้งแต่นั้นมา พวกเราจึงต้องกระชับให้รู้กันถึงเรื่องที่คุณยายทำ เพื่อช่วยกันรักษาห้องน้ำให้แห้งสนิทอยู่เสมอ และกราบเรียนคุณยายว่า หากเห็นข้อบกพร่องอะไรของพวกเรา ก็อย่าเกรงใจ ช่วยเคี่ยวเข็ญสั่งสอนลูกศิษย์ทุกคนให้เต็มที่ด้วย

ระยะหลัง ๆ คุณยายจึงออกโรงเรื่องนี้เต็มที่ ท่านสอนวิธีขัดห้องน้ำ ห้องส้วมอย่างละเอียดลออ บอกอันนี้สงส์เสร็จสรรพ แม้เมื่อมาอยู่ที่วัดพระธรรมกายแล้ว คุณยายยังเข้มงวดเรื่องล้างห้องน้ำ

ขัดห้องส้วมต่อมาอีกหลายปี ท่านเห็นว่า แม้แต่ที่คอท่านตรงน้ำหล่อ
ก็ต้องขัดบ่อย ๆ เพราะเป็นส่วนที่ขัดยาก ทั้งไว้ไม่ได้

ห้องส้วมวัดพระธรรมกายสะอาดเยี่ยมไม่มีคราบโคล เพราะ
มีคุณยายอาจารย์เป็นต้นตำรับนั่นเอง

จากการดูแลล้างเช็ดห้องน้ำให้สะอาดอยู่เสมอ ทำให้อาตมา
รู้จักสังเกตเรื่องกลิ่นตัวของคนชำนาญขึ้น ห้องน้ำห้องส้วมที่พระใช้
กันอยู่ทุกวันนี้ ถ้าสังเกตให้ดีจะรู้ว่า บางครั้งมีคนแปลกหน้าที่ถือศีล ๕
ไม่ค่อยจะครบมาร่วมใช้ แม้เขาจะราดน้ำอย่างดีก็รู้ เพราะมีกลิ่นฉุน
พิเศษติดอยู่ จมูกมันไวถึงขนาดนั้น

มืออยู่ครึ่งหนึ่ง ที่บ้านธรรมประสิทธิ์ มีคนมาหาคุณยาย แต่บังเอิญคุณยายออกไปธุระ เขารอสักครู่ แล้วไปเข้าห้องน้ำ แล้วก็กลับไป

ไม่นานนักยายกลับเข้ามา ยายมาเข้าห้องน้ำ พอออกจากห้องน้ำ ยายก็ถามว่าเมื่อก็มีใครมา พอก้าวเท้าเข้าบ้านก็ได้กลิ่นบุหรี่ยิ่งเข้าห้องน้ำแล้ว กลิ่นชัดเลย

คุณยายจมูกไวถึงขนาดนี้ ทั้ง ๆ ที่คน ๆ นั้นเขาไม่ได้สูบบุหรี่ที่นี่

แม้ตัวอาตมาเองก่อนบวช ระยะเวลา ๆ ที่ปฏิบัติธรรม รู้สึกว่าตัวเองสะอาดทั้งกายและใจ แต่ถ้าวันใดเหลวไหลใจไม่ติดอยู่ในธรรมไปเข้ากลุ่มเข้าพวก สรวลเสเฮฮา พูดเรื่องไม่เป็นเรื่อง กระเช้ากระชีกันมากไป ก็สังเกตได้ว่า วันนั้นกลิ่นตัวแปลกไปไม่ค่อยสะอาด แสดงว่าเราปล่อยตัวปล่อยใจหลุดจากธรรมะมากไปแล้ว แม้กลิ่นตัวก็ยังเตือนตัวเองได้

จากจุดที่คุณยายเข้มงวดเรื่องการรักษาความสะอาดนี้เอง ทำให้อาตมาเป็นคนละเอียดรอบคอบมากขึ้น แล้วความรู้สึกอยากประพฤติพรหมจรรย์ก็เพิ่มขึ้นตามลำดับ

เหตุที่แยกนั่งหญิงชายชาว

ในระยะแรกที่เราไปบ้านธรรมประสิทธิ์ พวกเราทั้งหมดนั่งสมาธิกับคุณยายบนชั้นสองของเรือนสองชั้น ชั้นล่างเป็นที่ทำอาหารที่รับประทานอาหาร และเก็บข้าวของต่างๆ การนั่งก็นั่งรวมๆ กันทั้งหญิงทั้งชาย แรกๆ ไม่มีอะไรเป็นปัญหา แต่พอกลุ่มหนุ่มสาวที่อาตมาชวนมามากเข้าๆ ตามที่บอกไว้แต่แรกว่า อาตมาชอบชวนคนเข้าวัด แต่ความที่ไม่รู้จักกรองคน จึงมีพวกเจ้าชู้ติดมาด้วย เจ้าพวกนี้พอนั่งหลับตาไปได้สักพัก ก็แอบลืมหูล้อมองผู้หญิงที่อยู่ข้างๆ พวกผู้หญิงบางคนก็ลืมหูล้อมองเข้ามาพอดี เกิดทอดสะพานสายตากันหลายคู่ คุณยายเห็นท่าไม่ดี ก็เลยไล่ให้พวกผู้ชายลงไปนั่งสมาธิข้างล่างทั้งหมด เหลือแต่พวกผู้หญิงให้นั่งสมาธิกับคุณยายข้างบน

พอพวกผู้ชายถูกไล่ลงมานั่งข้างล่าง กำลังใจก็ตกกันเป็นแถว แต่ไม่รู้จะทำอย่างไร เรามั่นใจไม่ดีเอง ไม่รู้จักกรองคน รู้ทั้งรู้ว่าคุณยายเคร่งครัดเรื่องชู้สาวมาก ก็ทำนอยากให้ลูกศิษย์ของท่านประพฤติพรหมจรรย์ เพื่อช่วยเผยแพร่วัฒนธรรมกันทั้งหมดนี่นะ

พวกผู้ชายนั่งหาวอยู่ข้างล่างหลายวัน คุณยายจึงยอมอนุญาตให้กลับขึ้นไปนั่งข้างบน พุดอบรมสั่งสอนอยู่นาน แล้วสั่งให้แยกนั่งหญิงชายชาว ซึ่งต่อมาก็กลายเป็นธรรมเนียมต่อเนื่องมาถึงระเบียบการนั่งปฏิบัติธรรมที่วัดพระธรรมกายในปัจจุบันนี้ด้วย

ป้องกันเรื่องชู้สาว

คุณยายเป็นนักวางแผนระยะยาวที่เก่งมาก ท่านให้ความสำคัญของคุณภาพคนเป็นอันดับหนึ่ง ในการฝึกคนให้รักการปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง คุณยายใช้วิธีฝึกคนที่จะเป็นต้นแบบไว้ก่อน ทางฝ่ายชายคุณยายเลือกคุณไชยบุญย์ แล้วฝึกอาตมาให้เอาอย่างคุณไชยบุญย์ อีกต่อหนึ่ง ฝ่ายหญิง ท่านเลือกพี่แข่ง (แข่งแซ) เนื่องจากมีเวลาสนิทชิดเชื้อกับน้อง ๆ ที่มาปฏิบัติธรรมเป็นกลุ่มใหญ่ คุณยายเคี่ยวพี่แข่งมาก กำชับว่าให้ดูแลน้อง ๆ ผู้หญิงให้ดี ยายบอกว่า

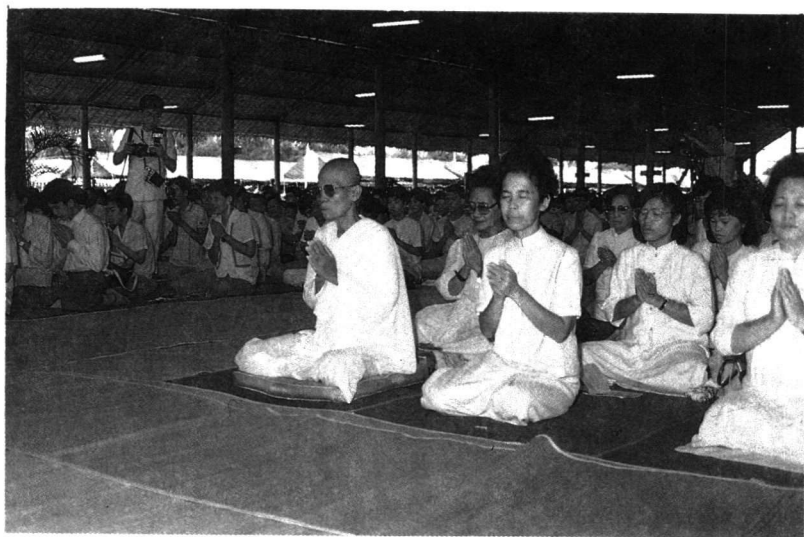
“ยายเกลียดมาก ถ้าคนที่อยู่ในวงบุญด้วยกันแล้ว มามีเรื่องชู้สาวกันเอง”

หลังจากฝึกสมาธิทุกวัน ซึ่งเลิกประมาณ ๒ หุ่่ม พี่แข่งต้องพาน้อง ๆ ผู้หญิงไปขึ้นรถเมล์กลับบ้านพร้อม ๆ กันให้หมดก่อน พี่แข่งไปแล้วสัก ๑๐-๒๐ นาที พวกเราผู้ชายจึงค่อยตามไป

ถ้าฝ่ายชายใครมีเรื่องร้อนต้องรีบกลับ คุณยายก็จะให้ยกพวกกลับไปพร้อมกันก่อนผู้หญิง กะเวลาว่าขึ้นรถเมล์เรียบร้อยแล้ว

ค่อยให้พวกผู้หญิงตามไป ไปกันเป็นกลุ่มใหญ่ จึงไม่ต้องกลัวอันตราย
อะไร

คุณยายวางมาตรการรัดกุม ไม่ให้ลูกศิษย์ฝ่ายหญิงกับลูกศิษย์
ฝ่ายชายมีโอกาสสนิทชิดเชื้อกันไม่ว่าโอกาสใด ๆ ทั้งสิ้น พี่แข่งกับปฏิบัติ
ตามนโยบายได้อย่างเคร่งครัด เพราะฉะนั้น เรื่องชู้สาวในขณะปฏิบัติ
ธรรมที่บ้านธรรมประสิทธิ์จึงไม่มีเลย และยังมีผู้ตั้งสัจจะประพฤติ
พรหมจรรย์เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ แม้แต่คนที่มีครอบครัวแล้วบางคน ยัง
วางโครงการบวชในบ้านปลายของชีวิต หลังจากวางรากฐานทางครอบครัว
มั่นคงแล้ว

กลิ่นดอกไม้พญามาร

หลังจากนั่งสมาธิ บางวันคุณยายก็นำเรื่องละเอียด ๆ ทางธรรมมาเล่าให้ฟัง คุณยายเล่าว่า นักบ่าเพ็ญบาร์มีทุกยุคทุกสมัย เวลาเกิด เขาจะมาเป็นกลุ่ม ๆ เป็นทีม จะได้เป็นสิ่งแวดล้อมที่ดีให้แก่กัน และกัน พวกเราก็มาเป็นกลุ่มใหญ่เหมือนกัน ตั้งใจมาสร้างบาร์มี มุ่งไปพระนิพพาน แต่ตอนมานี้หลายคนถูกมารมันก่อกวน จนมาเกิดเป็นผู้หญิง ทำให้โอกาสสร้างบาร์มีน้อยกว่าผู้ชาย มันโยนขวากหนามไว้บนหนทางไปพระนิพพานเสียเกลื่อนเลย

ส่วนพวกที่รอดมาเกิดเป็นผู้ชาย มารมันก็เอากามมาล่อเต็มที่ ทำให้มีนิสัยเจ้าชู้ หรือมีเรื่องต้องทำงานยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงมาก ทำให้ใจอกแวก ไม่ได้บวชไปก็มี ที่บวชแล้วยังถูกธิดาพญามารมาทวง มารมันส่งดอกไม้มาล่ออยู่เรื่อยแหละ

“ยายจึงต้องกันทั้งหยาบ ทั้งละเอียด คุณนั่งสมาธิไปมาก ๆ เถอะ แล้วจะเห็น จะรู้เอง”

อาตมาเองก็ถูกมารหลอกล่ออยู่เสมอ ๆ มีอยู่คราวหนึ่ง หลังจากเรียนจบมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์แล้ว อาตมาก็ไปทำธุรกิจร่วมกับเพื่อน ๆ ต้องออกต่างจังหวัดบ่อย ๆ เพื่อเปิดตลาดการค้า ไป

คราวหนึ่งก็หลาย ๆ วัน ในแวดวงของธุรกิจลักษณะนี้ มักมีเรื่องต้องเกี่ยวข้องกับสุรานารีเสมอ โดยเฉพาะในเวลาเลี้ยงรับรองลูกค้า แม้จะเลิกสุราได้โดยเด็ดขาดแล้วก็ตาม

วันหนึ่ง อาตมากลับจากต่างจังหวัด คิดถึงคุณยาย อยากมานั่งสมาธิกับท่านมาก รีบอาบน้ำแต่งตัวอย่างสะอาดสะอ้านมาที่เดียว พอก้าวเข้าประตูรั้วบ้าน เห็นคุณยายยืนตระหง่านอยู่เหนือเชิงบันได ห่างตั้งเกือบสิบวา คุณยายทักอาตมาดังชัดเจนนะ คงตั้งใจว่าบ้านเขียวแหละ

“แหม...คุณเต๋จ กลิ่นสาปกาลกิณีแรงจังนะ”

อาตมาสะดุ้งสุดตัว อายแทบแทรกแผ่นดิน เพราะรู้ว่าคนที่มารอนั่งสมาธิอยู่เต็มห้องคงได้ยินถนัดหูกันทุกคน

คุณยายช่างรู้ความเป็นไปของอาตมาราวกับมีตาทิพย์ แอบไปทำอะไรก็รู้ คิดในใจก็รู้ ฝันก็รู้อีก อย่างนี้อาตมาจะหนีไปไหนรอด แม้บางเรื่องเป็นเรื่องเฉพาะตัว เพื่อนปากบอนคนไหนก็เอาไปเล่าให้คุณยายฟังไม่ได้ แต่คุณยายก็รู้ ถ้าห้ามไม่ฟัง สอนไม่เชื่อ คุณยายก็ต้องสอนแบบผ่าตัด ด้วยประโยคหักแบบข้างต้นนั่นแหละ

อาตมาระวังตัวเข้ตขยาดเรื่องนี้ไปนาน อาศัยที่ก่อนหน้านี้ อาตมาเคยฝึกสมาธิแบบเจริญสุภาะ คือพิจารณาความไม่งามของซากศพมาก่อน อาตมาจึงตัดใจเรื่องความรักใคร่แบบชั่วสาวได้ง่าย

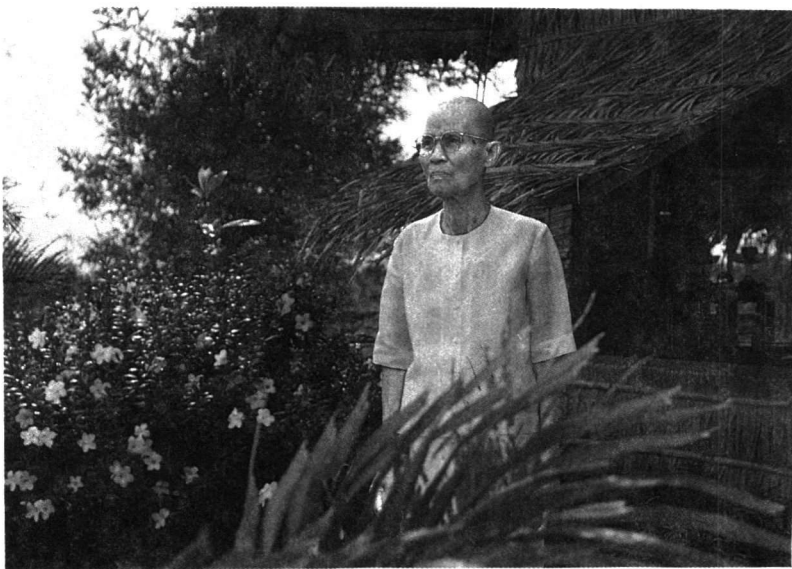
บางครั้งอาตมาเคยแอบไปทดสอบกำลังใจตัวเองว่า จะทนต่อความย่ำแย่เรื่องความใคร่ในสตรีได้หรือไม่แม้ในยามคับขัน อาตมา

สอบผ่าน กลับมาหาคุณยายด้วยความภูมิใจว่า อาตมาสามารถบวช
ไม่สึกได้แน่นอน

ทันทีที่มาถึง ยังไม่ทันจะพูดอะไรสักคำ คุณยายก็พูดโพล่ง
ออกมาว่า

“คุณตั้งใจ คุณเป็นคนมีสัจจะ มีกำลังใจสูง แต่อะไรที่
ไม่ควรเสี่ยงก็อย่าไปลองอีกนะ”

เจอเข้าแบบนี้สองสามครั้ง อาตมาก็ไม่กล้าทำอะไรนอก
นอกทางเรื่องนี้อีกเลย

ความตั้งใจให้ลูกศิษย์เป็นโสด

ปกติก่อนนั่งสมาธิ ถ้าใครถามปัญหาธรรมเรื่องสำคัญ ๆ คุณยายมักจะไม่ต้องตอบทันที แต่มักจะรอตบก่อนเล็กน้อยนั่งสมาธิทุกครั้ง ท่านหลับตาพูด พวกเราก็หลับตาฟัง รู้สึกว่าคำพูดของท่านส่งออกจากใจ แล้วเข้าไปอยู่ในใจพวกเราอย่างดี อุปมาเสมือนหยอดเหรียญใส่กระปุก หรือเสมือนร้อยด้ายสนเข็มอย่างนั้น

ถ้าท่านตอบก็ตอบสั้นมากแล้วชวนนั่งสมาธิ ท่านบอกว่า นั่งสมาธิแล้วเดี๋ยวก็รู้คำตอบเอง ตอนท้าย ๆ ของการนั่งสมาธิ คุณยายจะพูดข้อความต่อไปนี้บ่อย ๆ

“ยายอาราธนาบุญจากพระนิพพาน มาให้คุณเข้าถึงธรรมกาย กันเร็ว ๆ ให้พระพุทธรูปเจ้า دلใจให้คุณอยากหรือสัตว์ชนสัตว์ ให้พ้นทุกข์ ตามอย่างพระองค์ เพราะฉะนั้น ตั้งใจนั่งสมาธิกันอย่าให้ขาดนะ จะได้บุญมาก ๆ”

ขณะที่พวกเราใจฟูอยากทำความดีตามที่คุณยายแนะ ท่านจะพูดตบท้ายให้เราอมรับโดยไม่รู้ตัวด้วยเรื่องหนึ่งซ้ำ ๆ กัน

“คุณจำไว้นะ ถ้าอยู่ตัวคนเดียว มีเงิน ๑๐๐ บาท เราจะทำบุญได้ถึง ๕๐ บาท ถ้าแต่งงานไป มีเงิน ๑๐๐ บาทก็ทำบุญได้

๕ บาทเท่านั้น และถ้ามีลูก ๑ คน ทำบุญได้อย่างมากสิ่งเดียว ถ้าคุณมีลูกถึง ๒-๓ คน คุณไม่มีสิทธิ์ทำบุญเลยนะ มันยาก เพราะมีอยู่แค่ร้อยเดียว”

ท่านชี้ให้เห็นโทษของการแต่งงานมีครอบครัวอย่างอ้อม ๆ อาตมานึกຼືอยู่เหมือนกัน แต่นึกว่าท่านพูดกับคนอื่น กว่าจะรู้ตัวว่าท่านเจาะจงพูดให้อาตมาฟังก็เมื่อเวลาผ่านไปเป็นปี เพราะจนกระทั่งคนที่เคยนั่งฟังอยู่ด้วยกันแต่งงานไปแล้ว คุณไชยบุญย์ก็ตั้งสัจจะขอประพฤติพรหมจรรย์ตลอดชีวิตไปแล้ว เหลืออาตมาเป็นหนุ่มใหญ่อยู่คนเดียว คุณยายก็ยังพูดประโยคเดิมอยู่อีก ตอนที่รู้ตัวว่าเราเองคือคนที่คุณยายเตือน ก็รู้สึกอึดอัดรุ่มร้อนไปหมด เพราะตอนนั้นมีโครงการจะแต่งงานอยู่พอดี

อาตมาใจแป้ว ชีมไปเลย เมื่อคิดว่าจะต้องทำให้คุณยายผิดหวัง นึกขอผิดผ່อนกับคุณยายอยู่ในใจว่า

“...ยาย ขอผมแต่งงานเป็นชาติสุดท้ายเถอะนะครับ ชาตินี้ขอเป็นกองเสบียงให้พระศาสนาไปก่อน...”

ของขวัญวันเกิดคุณยาย

สมัยที่อาตมาเรียนอยู่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ แพ้ชัณฉลองวันเกิดเป็นที่นิยมมาก คุณยายเลยต้องพลอยติดกลุ่มไปด้วย พอถึงวันเกิดของคุณยายที่ไร ลูกศิษย์จะมาฉลองวันเกิดให้คุณยายกันคับคั่ง

คุณยายถือวันเกิดเอาวันที่ตรงกับวันขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือนยี่ เพราะฉะนั้น บางปีก็ตรงกับปลายเดือนธันวาคม แต่บางปีก็เลยไปถึงกลางเดือนมกราคม

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๑ เป็นปีที่อาตมาตัดสินใจเลิกสูบบุหรี่เด็ดขาด ถือฤกษ์กวาดล้างขว้างทิ้งไปทันทีที่ได้ยินเสียงพระสวดชยันโตขึ้นวันใหม่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๑ แต่ไม่ได้บอกใครว่าเลิก เพราะยังไม่แน่ใจตัวเอง กลัวว่าถ้าประกาศไปแล้วทำได้ไม่ตลอด จะอับอายขายหน้าเขาเปล่า ๆ

นับเป็นความโชคดียิ่งอย่างมหาศาลของอาตมา ที่ปีนั้นวันเกิดของคุณยายตรงกับวันที่ ๑๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๑ เป็นจังหวะที่รองรับประทับประคองสังขะของอาตมาไว้ได้อย่างพอเหมาะพอเจาะ

วันนั้น หลังจากนั่งสมาธิกันอย่างเต็มที่ แหกผู้ใหญ่กลับกันหมดแล้ว เหลือแต่พวกเราเด็ก ๆ ประมาณสิบกว่าคน กำลังช่วยกันเก็บกวาดบ้าน และรอรับฟังโอวาทอยู่ พอได้เวลา คุณยายก็ให้ศีลให้พร ตอนหนึ่งท่านพูดว่า

“ในบรรดาลูกศิษย์ทั้งหมดนี้ ยายรักพวกคุณมากที่สุด พวกคุณนี่ดีจริง ๆ ขยันนั่งสมาธิเอาจริงเอาจัง แล้วสมาธิก็ก้าวหน้ากันทั้งนั้น แต่ยายจะรักพวกคุณมากขึ้นอีกหลายเท่า ถ้าพวกคุณเลิกสูบบุหรี่”

พอคุณยายพูดขาดคำ บรรดาสิงห์อมควัน ศิษย์กันกุฎิ คุณยาย ต่างมองหน้ากัน แล้วโดยมิได้นัดหมาย ทุกคนยอมทิ้งบุหรีที่พกมาทั้งหมดลงในกระโถนของคุณยาย พร้อมทั้งตั้งสัจจะว่า จะไม่สูบบุหรี่อีกเลยตลอดชีวิต

อาตมาก็เลยได้โอกาสตั้งสัจจะไม่สูบบุหรี่ซ้ำอีกเป็น ๒ ชั้น ตอนนี้อย่างไรก็ไม่มีความลังเลเลย โอ...กำลังใจฟู ยิ้มแก้มแทบปริด้วยคำชมของคุณยายอย่างนั้น ต่อให้ขอยิ่งกว่าเรื่องบุหรี พวกเราก็น่าจะให้มันเป็นของขวัญวันเกิดของท่านทั้งหมด

คุณยายของอาตมา ช่างเป็นผู้ชาญฉลาดในการเลือกจังหวะ ได้เยี่ยมยอดอะไรอย่างนี้ และนับตั้งแต่ปีนั้นเป็นต้นมา ลูกศิษย์ของท่านอีกหลายคนก็รอคอยวันเกิดของคุณยาย เพื่อตั้งสัจจะเป็นของขวัญอันล้ำค่า ที่รู้ว่าจะถูกใจท่านยิ่งกว่าสิ่งของใด ๆ กันเป็นลำดับ สำหรับคุณไชยบุญลย์ สุทธิผล หรือหลวงพ่อรัญมขโยในปัจจุบัน ได้ตั้งสัจจะ

ประพติพรหมจรรย์ตลอดชีวิตเป็นคนแรก ในวันเกิดคุณยาย ๑๐ มกราคม ๒๕๑๑ วันเดียวกับที่ตั้งสัจจะเลิกบุหรืนั้นเอง

ส่วนอาตมา หลังจากนั่งสมาธิมากเข้า ความคิดที่จะประพติพรหมจรรย์ก็เริ่มเกิด แต่ยังไม่แกร่งกล้านัก เพราะฉะนั้น พอถึงวันเกิดคุณยายรอบถัดมาตรงกับวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๑๑ อาตมาจึงตั้งสัจจะแต่เพียงว่า

“ชาตินี้ถ้าบวชแล้วจะไม่สึก”

แต่จะบวชเมื่อไรยังไม่ยอมพูด ยังคิดจะแต่งงานเสียก่อนอยู่ร่ำไป

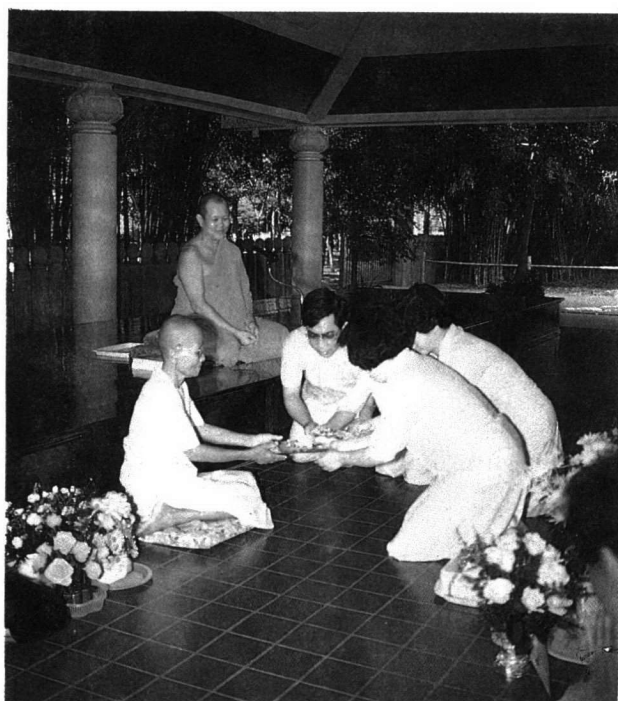
เมื่อนั่งสมาธิมากเข้า ๆ ประกอบกับรู้ว่า ถ้าได้ที่ดินแล้ว คุณยายจะสร้างวัดให้เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรม ความมั่นใจจึงเพิ่มขึ้นอีกระดับหนึ่ง และเมื่อวันเกิดของคุณยายเวียนมาครบรอบอีกครั้งในวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๑๓ ได้ที่ดินสร้างวัดแล้ว อาตมาจึงตั้งสัจจะกับคุณยายว่า

“นับแต่วันนี้เป็นต้นไป จะขอประพติพรหมจรรย์ตลอดชีวิต”

เมื่อได้ตัดสินใจลงไปแล้ว ก็มีความรู้สึกว้า ในโลกนี้ไม่มีอะไรน่ากลัวอีกเลย ถึงใครจะเอามือมาจ่อคอก็เฉย ๆ กำลังใจมีมากถึงขนาดนี้ แต่กว่าจะผ่านมาถึงจุดที่สามารถตั้งสัจจะประพติพรหมจรรย์ตลอดชีวิตได้ คุณยายก็ต้องเหน็ดเหนื่อยประคับประคองอาตมามานานเต็มที นึกถึงความดีที่ตัวเองทำขึ้นในปัจจุบันคราวใด เป็นต้องนึกถึงพระคุณของคุณยายอยู่ร่ำไป

ต่อมาภายหลังอาตมาจึงรู้จากคำบอกเล่าของศิษย์รุ่นพี่ว่า
กว่าคุณยายจะได้อาตมามาอยู่ในวงศ์บุญของท่านเต็มตัว ท่านต้องเหน็ด
เหนื่อยทั้งกายและใจมากเหลือเกิน คุณยายชอบเล่าให้คนอื่นฟังเสมอว่า

“ตอนหนุ่ม ๆ หลวงพ่อทั้งสององค์ท่านหล่อมาก ไม่อ้วน
เหมือนเดี๋ยวนี้หรอก ผู้หญิงตามท่านมาเยอะ เขาจะรัก ไม่รัก ยาย
ไม่รู้ ยายกันออกไปหมด กลัวท่านไม่ได้บวช”

แรงอธิษฐาน

วันพุธที่ ๒๗ เดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๒ คุณไชยบูลย์ สุทธิผล ก็บรรพชาอุปสมบท ณ พัทธสีมา วัดปากน้ำภาษีเจริญ โดยมีพระเทพวรเวที เป็นอุปัชฌาย์ (ปัจจุบันคือพระธรรมปัญญาบดี) ได้รับฉายาว่า รัมมชโยภิกขุ เป็นหลวงพ่อรัมมชโยของพวกเราตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา

หลังจากหลวงพ่อรัมมชโยบวชได้ไม่นาน คุณยายก็มีดำริจะสร้างวัด เพื่อเป็นศูนย์กลางการเผยแผ่พระศาสนาให้กว้างขวางขึ้นตามหน้าที่ที่หลวงพ่อวัดปากน้ำมอบหมายให้คุณยายถือเป็นงานหลักตั้งแต่เมื่อหลวงพ่อใกล้มรณภาพ

ก่อนหน้านี้จะได้ที่สร้างวัด มีเรื่องแปลกคือ ระยะนั้นคุณยายอธิษฐานดัง ๆ บ่อยครั้ง คุณยายอธิษฐานว่า

“ขอให้มีคนยกที่ให้สัก ๕๐ ไร่เถอะ”

โดยเฉพาะวันอาทิตย์ต้นเดือน คุณยายจะนำพวกเราอธิษฐานขอให้ได้ที่ดินสร้างวัดเร็ว ๆ ท่านอธิษฐานบ่อย ๆ และดังได้ยินกันทั้งบ้าน จนเราพลอยอธิษฐานตามท่านเป็นประจำ พอปลายปี ๒๕๑๒ ก็มีคนที่ให้จริง ๆ แต่ให้มากถึง ๑๙๖ ไร่ ที่ ต. คลองสาม อ. คลองหลวง จ. ปทุมธานี โดยการบริจาคของคุณหญิงประหยัด แพทย์พงศาวิสุทธาธิบดี

อำนาจจิตอธิษฐานของผู้บริสุทธิ์กาย วาจา ใจ แรงขนาดนี้ ทำให้อาตมาเชื่อมั่นในพระรัตนตรัยมากยิ่งขึ้นทุกวัน ๆ

คราวหนึ่ง หลังจากเริ่มสร้างวัดใหม่ ๆ ขาดเงินไปถึงสองหมื่นบาทเศษ ซึ่งนับว่ามากในสมัยนั้น กำหนดจะต้องนำไปจ่ายในวันรุ่งขึ้น อาตมาถามคุณยายว่ามีเงินเท่าไร คุณยายตอบว่ามีเงินอยู่พันกว่าบาท อาตมากระวนกระวายใจมาก แต่คุณยายบอกว่า

“ไปนั่งสมาธิก่อนเถอะ ยายอธิษฐานขอเงินจากพระพุทธเจ้าได้แล้ว ท่านส่งมาให้จากพระนิพพานเลย”

อาตมาตามคุณยายขึ้นไปนั่งสมาธิ แต่ทำใจให้หยุดนิ่งไม่ค่อยได้ เพราะกังวลเรื่องเงินมาก วันนั้นคุณยายนั่งสมาธินานตั้งแต่ ๖ โมงเย็นถึง ๓ หุ่่ม พอออกจากสมาธิแล้ว อาตมาก็รำพันต่อว่า

“ถ้าพรุ่งนี้ไม่มีเงินจ่ายค่าแรงคนงานเป็นค่าจ้างขุดคันคู คงเกิดเรื่องแน่”

แต่คุณยายยืนยันว่า ท่านเห็นในสมาธิ พระพุทธเจ้าส่งเงินมาให้แล้ว

อาตมาไม่รู้จะทำอย่างไร จึงลาคุณยายกลับที่สร้างวัด นัดว่าพรุ่งนี้จะกลับมารับเงิน พอเปิดประตูก็พบผู้ชายคนหนึ่ง นั่งอยู่ที่บันไดหน้าบ้าน ชักถามได้ความว่า พ่อของเขาสั่งไว้ก่อนตายว่าให้นำเงินมาทำบุญที่นี้ ๓ หมื่นบาท เขามารออยู่ตั้งแต่หนึ่งหุ่่ม แต่เข้ามาไม่ได้ เพราะเราปิดประตูแล้วขึ้นไปนั่งสมาธิอยู่ชั้นบนกันทั้งหมด

ญาณของคุณยายไม่คลาดเคลื่อนเลย เงินที่คุณยายเห็นปรากฏทั้งในสมาธิ และนอกสมาธิ ตามแรงอธิษฐานของท่านจริง ๆ

นโยบายสร้างวัด

เมื่อได้ที่ดินสร้างวัด ๑๙๖ ไร่ ในปลายปี ๒๕๑๒ ดังที่กล่าวมาแล้ว พอปี ๒๕๑๓ ก็เริ่มสร้างวัด อาตมาจึงลาออกจากการที่ทำอยู่ มาควบคุมการดำเนินงานสร้างวัดเต็มเวลา

ก่อนเริ่มงานสร้างวัด คุณยายเรียกประชุมลูกศิษย์ทุกคน ชี้แจงให้ฟังว่า

“เราจะช่วยกันสร้างวัด แล้ววัดที่จะสร้างก็เป็นวัดใหญ่ เนื้อที่มาก เมื่อจะสร้างทั้งที่ ยังไง ๆ เราก็พยายามจะสร้างให้ดีที่สุด เพราะฉะนั้น สิ่งที่จะตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้คือ เราจะต้องทะเลาะกันแน่ ยายขอให้พวกเราถามตัวเองตั้งแต่เดี๋ยวนี้เลย

ใครคิดว่าต่อไปข้างหน้า ถ้าเถียงกันแล้ว ทะเลาะกันแล้ว อดจะโกรธกันไม่ได้ ให้ถอยออกไปนั่งข้างหลัง ถ้าใครคิดว่าทะเลาะกันแล้ว เเถียงกันแล้ว จะไม่โกรธ ก็ยับขึ้นมานั่งใกล้ยาย”

อาตมาเป็นคนหนึ่งที่นั่งแถวหน้าไม่ถอยอยู่แล้ว ส่วนผู้ที่นั่งข้างหลัง เขาก็ไม่ยับขึ้นมาข้างหน้าเหมือนกัน อาตมาได้รับความไว้วางใจจากหลวงพ่อัมมชโยและคุณยาย ให้มารักษาแผ่นดิน ดูแลการสร้างวัด คุณยายและหลวงพ่อัมมชโยยังอยู่ที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ทำหน้าที่บอกบุญสร้างวัดทุกวัน เพราะเรามีเงินทุนเริ่มต้นเพียง

๓,๒๐๐ บาท คนทั่วไปเขาศรัทธาคุณยายมาก คุณยายจึงมีเงินให้อาตมา
นำมาจ่ายค่าแรงคนงานได้ทันการทุกที

สำหรับอาตมาก็หาเวลาว่างออกบอกบุญเหมือนกัน แต่หา
คนศรัทธาจริงจึงอยากร่วมทำบุญด้วยเต็มที่ยากมาก

ขณะออกบอกบุญมักมีคำพูดมาเข้าหูบ่อย ๆ เช่นว่า
“ไอ้ดีใหญ่นี้ สงสัยจะมาหลอกต้มเสียละมัง”

บางคนเห็นท่าจะศรัทธามาก อาตมาจึงพามาพบหลวงพ่อ
ธัมมชโย ซึ่งตอนนั้นท่านเพิ่งบวชได้พรรษาเดียว ก็มีเสียงอีกว่า

“พระหนุ่ม ๆ อย่างนี้ จะสึกเมื่อไหร่ก็ไม่รู้”

ระยะไหนทำงานก็หนัก เงินก็ฝืด ชาวบ้านก็ไม่เข้าใจ ทำให้
สมาธิตก ใจขุนมัวง่าย หน้าตาคร่ำเครียด คุณยายเห็นท่าไม่ดี ก็เรียก
มานั่งสมาธิต่อเนื่องกันเสียทีหนึ่ง คราวละ ๒ วันบ้าง ๓ วันบ้าง
ใจจึงค่อยฟู อิ่มเอิบ เบิกบาน แล้วกลับมาทำงานสร้างวัดต่อไปอีก
อย่างร่าเริงสนุกสนานร่วมกับพี่ ๆ น้อง ๆ ในวงศ์บุญ

ป้องกันไม่ให้ศิษย์ก่อเวร

ในขณะที่กำลังลงงานสร้างวัดกันอยู่ บางครั้ง อาตมาถูกคนพาลรังแกมาก มาขโมยของบ้าง ขโมยเรือบ้าง เมื่อสืบรู้ก็เอาคืนมาได้บ้างไม่ได้บ้าง คราวหนึ่งอาตมาโกรธมาก เพราะถูกขโมยเรือไปแล้วถึง ๑ ลำ ลำที่ ๒ นี่ยกขึ้นมาซ่อม เอาชนะ คว้าตากแดดไว้ข้างที่พักก็ยังถูกขโมย สืบรู้ตัวคนขโมยแล้วแค้นมาก ช้ายังถูกทำถึงบ้านพักให้ไปยิงกัน อาตมาคิดอาฆาต จะตามฆ่าคนเสียก่อนบวช พอดีถึงวันอาทิตย์ ซึ่งเป็นวันกำหนดมานั่งสมาธิกับคุณยายที่บ้านธรรมประสิทธิ์ จึงพกความแค้นมาด้วย

พอวันจันทร์จะกลับ คุณยายไม่ให้กลับ ท่านบอก

“เหนื่อยกันมานานแล้ว อย่าเพิ่งกลับเลย นั่งสมาธิไปก่อน”

วันรุ่งขึ้นก็ยังให้นั่งสมาธิต่อ วันนั้นพอเลิกนั่งสมาธิแล้ว คุณยายพนมมืออธิษฐานในใจอยู่นานกว่าทุกครั้ง อาตมาจึงถามว่า

“ยาย อธิษฐานอะไร นานจัง”

คุณยายตอบว่า

“ยายอธิษฐานว่า เกิดก็ภพก็ชาติต่อไปเบื้องหน้า ไม่ว่าศัตรูจะยกมาเป็นกองทัพใหญ่แค่ไหน ก็อย่าให้มันฆ่ายายและบริวารได้

ด้วยยายเองและบริวารก็อย่าได้มีจิตไปคิดฆ่าใคร แม้แต่มด แต่ปลวก ก็ขออย่าให้คิดฆ่าเลย”

อาตมายิ้มและประนมมือ ตอบท่านสั้น ๆ จากใจจริงว่า
“ครับ” ท่านจึงยิ้มตอบอย่างเบิกบาน

คุณยายล่วงรู้กระทั่งความคิดของอาตมา ห้ามก็ไม่ห้ามโดยตรง ใช้วิธีชี้มดด้วยธรรมะ อันเป็นโอสถิเศษของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คุณยายรู้นิสัยของอาตมาดีว่าเจ้าโทสะ ไม่ยอมแพ้ใครง่าย ๆ โดยเฉพาะถ้าไม่ใช่ฝ่ายผิด คราวนั้น อาตมายอมเลิกลั้มความคิดอาฆาตโดยเด็ดขาด เพราะเมื่อนั่งสมาธิจนใจใสแล้วก็รู้ว่า ในเส้นทางบุญเราไม่ควรประมาทก่อเวรเพิ่มขึ้นอีก ยิ่งฟังคำอธิบายของคุณยายแล้วก็กลับไปบุกงานสร้างวัดต่อด้วยใจที่ผ่องใส ชุ่มชื้น เยือกเย็น

คุณยายชวนบวช

หลังจากอาตมาตั้งสัจจะประพาศิพรหมจรรย์ เมื่อต้นปี ๒๕๑๓ แล้วอาตมาก็ยังคร่ำเคร่งอยู่กับงานสร้างวัด ไม่คิดถึงเรื่องบวชเลย คุณยายคงกลัวอาตมาพลาดพลั้งเสียสัจจะ วันหนึ่งท่านจึงเรียกอาตมาไปเตือนว่า

“คุณตั้งใจ คุณอยู่ทางโลกไม่ได้หรอกนะ เพราะคุณเป็นคนใจกว้าง มีสมบัติอะไรคุณก็ให้เขาหมด ขึ้นมีครอบครัว ก็จะลำบากเหมือนพระเวสสันดร” คุณยายยังบอกต่อว่า

“คุณเกิดมาเพื่อสร้างบารมีเท่านั้น บวชเสียแล้วจะประสบความสำเร็จทุกสิ่งทุกอย่างที่ต้องการ

คุณเป็นคนมีความเพียร คุณมีสิทธิ์จะรู้จะเห็นธรรมได้ เพราะฉะนั้นบวชเถอะ ยายจะกำหนดวันให้”

อาตมากลับมานั่งวิเคราะห์ดูเหตุผลที่คุณยายจะให้บวชก็เห็นจริงตามท่าน ชีวิตทางโลก อาตมาเกือบจะได้แต่งงานตั้งหลายครั้ง แต่พอเอาจริงเอาจัง ก็มีเหตุให้ห่างเหินกัน และเลิกราไปในที่สุด

อาตมาจำได้ว่า พอแตกเนื้อหนุ่ม อาตมาก็รักผู้หญิง ถึงขนาดขออนุญาตพ่อแต่งงาน พ่อไม่ค้านสักคำ

“จะแต่งก็แต่ง แต่กลับไปคิดหาคำตอบมาบอกพ่อก่อนว่า
จะมีธรรมะข้อไหนไปสอนลูกสอนเมีย พ่อให้เวลาคิด ๗ วัน”

อาตมาเคยอ่านหนังสือธรรมะมามาก แต่สนใจเฉพาะส่วน
ที่เป็นอิทธิปาฏิหาริย์ ส่วนธรรมะเรื่องการครองเรือนไม่เคยสนใจเลย
วันนั้นกลับไปนอนคิดคนเดียวก็บอกพ่อว่า

“ผมไม่แต่งแล้วละ”

คราวนั้นอาตมาไม่ได้แต่งงาน เพราะไม่รู้ธรรมะ แต่เมื่อมา
อยู่กับคุณยายได้เรียนรู้ธรรมะทั้งปฏิบัติ ปรียัติ แล้วก็น่าจะแต่งงานได้
คุณยายจะมีแผนขัดขวางอย่างไร ตอนนั้นอาตมาไม่รู้

เพิ่งมารู้ว่าอาตมารอบรู้สารพัด แต่ไม่รู้จักตนเอง ต้องให้
คุณยายมาชี้ให้เห็นว่า อาตมาไม่เหมาะกับชีวิตทางโลกอย่างไร และควร
ปฏิบัติตนในชีวิตทางธรรมอย่างไร อาตมาจึงมองเห็นตัวเองได้ชัดเจน

ตัดสินใจบวช

ตั้งแต่เลิกมาแล้ว อาตมามีความรู้สึกฝงใจประหลาด ๆ ลึก ๆ อยู่อย่างหนึ่ง สมัยนั้นอาตมายังเรียนหนังสืออยู่ในชั้นประถม ๔ ที่โรงเรียนในจังหวัดกาญจนบุรี อาตมาต้องข้ามฟากขึ้นไปตัดไม้รวกบนเขาแหลม เอามาทำรั้วล้อมแปลงผักสวนครัวเพื่อกันวัวเข้ามาเหยียบย่ำขึ้นไปตัดไม้ตั้งแต่เช้า พอบ่าย ๓ โมงก็เริ่มขนลงมา

วันหนึ่งราว ๆ ๔ โมงเย็น ขณะที่กำลังแบกไม้รวกลงเขามาได้ครึ่งทาง ก็เห็นชาวบ้านเขาต้อนวัวทั้งฝูงลงมากินน้ำ มองอยู่ไกล ๆ ขนาดเห็นวัวสูงแค่ศอกเดียว เมื่อกินน้ำเสร็จเขาก็ต้อนวัวกลับ วัวก็เดินไป คนก็เดินตามไป ทางเดินนั้นเป็นทางเกวียน ฝุ่นจึงฟุ้งตลบลอยเป็นทางยาวถึง ๕-๖ กิโลเมตร

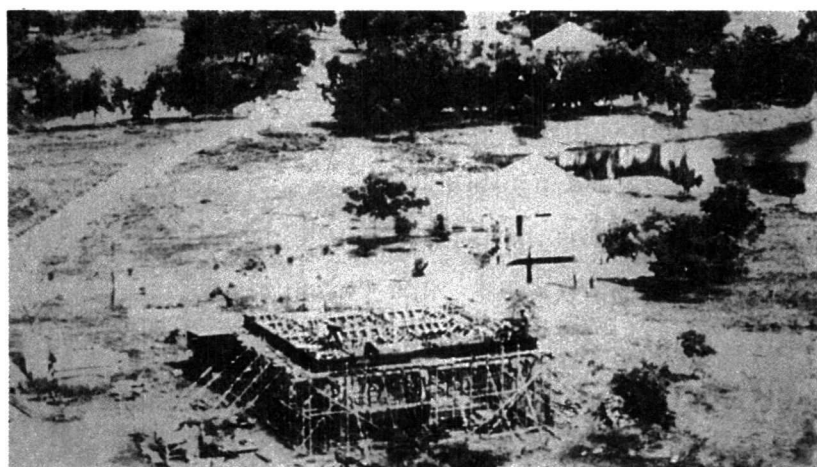
อาตมามองตามไป มีความรู้สึกอย่างรุนแรงว่า นั่นไม่ใช่พวกเรา แม้แต่โยมพ่อโยมแม่ หลาย ๆ ครั้งก็มีความรู้สึกที่ไม่ใช่พ่อแม่เรา ญาติพี่น้องก็ไม่ใช่ เรามาอาศัยเขาอยู่ แต่ตอบไม่ได้ว่าพ่อแม่ที่แท้จริงเป็นใคร บางครั้งรู้สึกเหมือนตัวคนเดียว เหมือนแยกขาดกันคนละโลกกับคนอื่น ๆ แต่ไม่รู้จะพูดให้ใครเข้าใจ

ความรู้สึกทำนองนี้เกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เมื่ออาตมาเรียนอยู่ชั้นมัธยม ๖ ได้มาที่บ้านพี่ชายลูกของป้า เจอหนังสือเก่า ๆ เล่มหนึ่งก็หยิบอ่านดู รู้สึกประทับใจในเรื่องนั้นอย่างรุนแรง ในเรื่องบอกว่า

แม่เกาะตัวหนึ่ง มีลูกอยู่ ๒-๓ ตัว วันหนึ่งมันไปพบลูกสิงโตที่เพิ่งคลอด ยังไม่ลืมตา ลูกกึ่งอยู่ ไม่รู้ว่าพ่อแม่สิงโตหายไปไหน แม่เกาะสงสารจึงให้ลูกสิงโตกินนมของมันและเลี้ยงดูเหมือนลูก ลูก ๆ ของแม่เกาะก็เป็นเพื่อนเล่นกับลูกสิงโต ลูกสิงโตอยู่กับแม่เกาะ ก็ร้องแบบเกาะ กินหญ้าแบบเกาะ

นานวันเข้า ลูกสิงโตเติบโตขึ้น ตัวใหญ่แข็งแรงผิวดำผิวดำมันไม่รู้ว่าหน้ามันไม่เหมือนพี่น้อง เพราะมันไม่เห็นหน้าตัวเอง แต่ลูกเกาะรู้สึกว่ลูกสิงโตหน้าตาแปลก ๆ แต่มันก็เล่นกันตามประสา แม้ว่าลูกสิงโตมักจะเล่นแรงไปหน่อย

ลูกสิงโตมีความรู้สึกว่พ่อแม่เกาะระแวงตัวมันอยู่ แต่ไม่รู้ว่ทำไม ยิ่งกว่านั้น ยังห้ามไม่ให้มันไปเล่นที่เชิงเขาอีกฟากหนึ่งด้วย

ลูกสิงโตรู้สึกว่ามันเองกินหญ้าไม่อิ่มท้อง ชีวิตรู้สึกขาด ๆ แต่ก็รู้ว่าขาดอะไร

แต่แล้ววันหนึ่ง เกิดพายุฝนพัดกระหน่ำรุนแรงมาก น้ำหลากจนกระทั่งต้องหนีข้ามเขาไปอีกฟากหนึ่ง ขณะที่ขึ้นเขา แม่แกะมีอาการหั่นรีหันขวาง ท่าทางหวาดหวั่นเหมือนไม่อยากจะขึ้น แต่จำใจขึ้นเพื่อหนีน้ำท่วม

แม่แกะหนีน้ำอยู่บนเขาลูกนั้นจนกระทั่งฝนซา หลังจากน้ำลดลงแล้วจึงชักชวนกันกลับลงมา ขณะนั้นเอง ก็มีเสียงกระหึ่มราวกับฟ้าร้องดังรับกันเป็นทอด ๆ แม่แกะตกใจจนตัวสั่น แต่ลูกสิงโตกลับรู้สึกคุ้นกับเสียงนั้นมากแม้ไม่เคยได้ยินมาก่อน มันยังรู้สึกอีกว่า มันเองก็ทำเสียงอย่างนั้นได้ จึงร้องรับเสียงนั้นออกไป

คราวนี้ ทั้งพ่อแกะแม่แกะและพี่ ๆ แกะของมันต่างวิ่งหนีกันสุดชีวิต ลูกสิงโตมองตามไปด้วยความแปลกใจ แต่มันก็รู้สึกสบายใจที่ได้ร้องเสียงนั้นออกมา มันร้องโต้ตอบออกไปอีก ยิ่งร้องมันก็ยิ่งสบายใจ รู้สึกกระปรี้กระเปร่า และมีความภูมิใจที่มันทำเสียงอย่างนั้นได้ เมื่อได้ร้องหลาย ๆ ครั้ง มันกลับรู้สึกว่ามันร้องได้ดีกว่าเสียงที่มันได้ยินเสียอีก มันรู้ได้ด้วยตัวเองทันทีว่า เสียงนี้ เป็นเสียงที่มันเฝ้าหาตลอดชีวิต

พี่ ๆ แกะวิ่งลงเขาไม่เหลียวมองมาเลย แต่แม่แกะยังวิ่ง ๆ หยุด ๆ พร้อมกับหันมามองมันตาละห้อย ลูกสิงโตรู้ว่ามันไม่สามารถอยู่กับแม่แกะได้อีกต่อไปแล้ว มันได้แต่ยืนมองจนกระทั่งแม่แกะวิ่งลับตาไป และนั่นเป็นการสิ้นสุดของสายสัมพันธ์ของลูกสิงโตกับแม่แกะ

ลูกสิงโตเดินขึ้นเขาไปหาที่มาของเสียงร้องที่มันได้ยิน มันเห็นสัตว์ชนิดหนึ่ง ตัวโตๆ มีขน มีหาง และแข็งแรงเหมือนกับมันทุกอย่าง ใบหน้าของสัตว์พวกนี้ดูแปลกๆ เพราะมันไม่เคยเห็นมาก่อน ขณะที่ลูกสิงโตเดินเข้าไปที่สัตว์ผู้นั้น มันเห็นเงาใบหน้าที่ของตัวเองในแอ่งที่น้ำฝนขังอยู่ หน้าตาของมันเหมือนกับพวกที่อยู่ข้างหน้านี้เอง ลูกสิงโตรู้สึกทันทีว่า “นี่คือญาติพี่น้องของเรา” มันจึงเข้ากลุ่มไปอยู่ด้วยเวลานั้น เมื่ออาตมาอ่านมาถึงตรงนี้ มีความรู้สึกว้า ซ่าง เหมือนกับความรู้สึกของตัวเองจริงๆ

เป็นความรู้สึกรุนแรงครั้งที่ ๒ ที่จะต้องตามหาพ่อแม่ให้เจอ แต่ไม่รู้ว่าจะไปหาที่ไหน

ต่อมาเมื่อได้มาฝึกสมาธิ ก็ได้พบว่าคนที่พูดกันแล้วรู้เรื่องดี มีความสนิทสนมจริงใจก็คือพวกที่ฝึกสมาธิด้วยกัน รู้สึกเหมือนอยู่ในหมู่ญาติ จนกระทั่งเมื่ออาตมาเรียนจบชั้นมัธยม ๖ เมื่อปี ๒๕๐๑ จะมาสอบเข้าโรงเรียนเตรียมอุดม ได้ไปพักอยู่กับพี่ชายลูกพี่ที่บ้านย่านสวนลุมพินี แต่สถานที่ไม่เงียบสงบ ดูหนังสือไม่ค่อยได้ เขาจึงแนะนำให้ไปดูหนังสือที่วัดปากน้ำภาษีเจริญ เพราะที่บ้านเขาไปวัดปากน้ำกันอยู่แล้ว

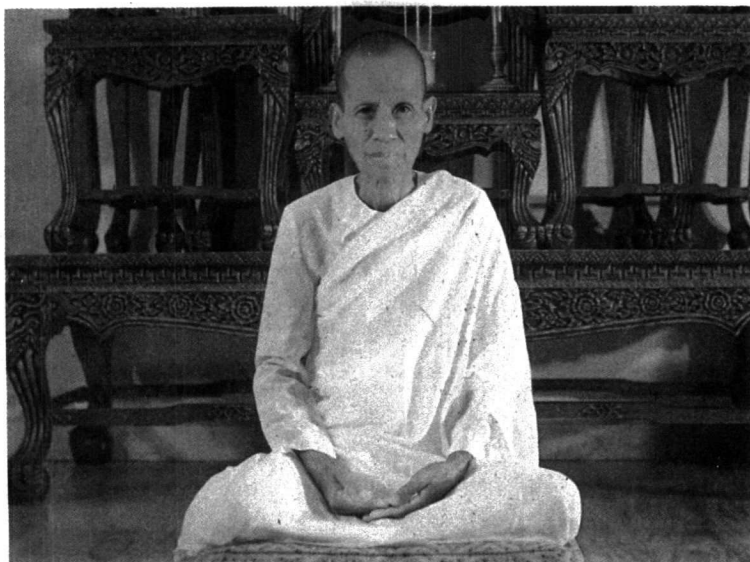
อาตมาจึงได้ไปวัดปากน้ำเป็นครั้งแรกในชีวิต ไปนั่งดูหนังสือที่บริเวณร่วมไม้ข้างโบสถ์ และได้พบกับหลวงพ่อดุสิตปากน้ำ ซึ่งขณะนั้นท่านมีอายุ ๗๓ ปีแล้ว อาตมามองท่านเหมือนถูกสะกด ร่างท่านสูงใหญ่มีสง่า ผิวพรรณผ่องใส แม้จะดูชราไปบ้าง คนที่นั่งข้างๆ บอกว่าท่านเพิ่งหายป่วย นัยน์ตาของท่านเข้มเหมือนสีเหล็ก ดูมีอำนาจน่าเกรงขาม แต่แฝงไว้ด้วยความใจดีมีเมตตา

ท่านถามว่ารับพระของขวัญหรือยัง อาตมาตอบว่า ยัง ท่านก็บอกให้ไปเอาใบอนโมทนามา

แต่ด้วยความที่อาตมาเรียนวิชาอยู่ยงคงกระพันมา จึงทำให้คิดผิดไปว่า พระของขวัญยังอยู่นอกตัว สู้วิชาหนังเหนียวของเราก็ไม่ได้ อยู่ในตัว เป็นเสียอย่างนี้ จึงไม่ได้รับพระจากมือท่าน

ต่อมาอีก ๒ วันได้พบท่านอีก ก็กราบท่านอยู่ไกล ๆ รู้สึกเลื่อมใสในบุคลิกและเคารพยำเกรงท่านมาก ในใจลึก ๆ รู้สึกเหมือนกับว่า ได้พบญาติผู้ใหญ่ แต่น่าเสียดายที่ตั้งแต่วันนั้นอาตมาไม่ได้พบท่านอีกเลย เพราะเมื่อเข้าเรียนในโรงเรียนเตรียมอุดมเมื่อปี ๒๕๐๑ ก็ชะมักเขม้นอยู่กับการเรียน ไม่ได้ไปที่วัดปากน้ำอีก แล้วในปี ๒๕๐๒ ท่านก็มรณภาพ

ครั้นมาพบคุณยายอาจารย์ พบเพื่อนผู้ปฏิบัติธรรมที่บ้าน
ธรรมประสิทธิ์ ความเป็นอยู่ของที่นี้มีความอบอุ่นอย่างประหลาด
คุณยายอาจารย์เป็นศูนย์กลางความรู้สึกนึกคิดของอาตมาทั้งหมด เหมือน
ท่านเป็นทั้งพ่อทั้งแม่รวมกัน อาตมามีความสุขที่จะชักใช้ได้ตามท่านได้
ทุกเรื่อง ทุกข์สุขอย่างไรท่านรู้หมดโดยไม่ต้องบอกต้องถาม ไม่ต้อง
เงินไม่ต้องอาย อาตมายังรู้สึกสนุกที่ได้เกรเกตุงให้คุณยายปราบ
ไม่ต้องระวังตัวแข็งเหมือนอยู่ต่อหน้าอาจารย์ใหญ่กับไม้เรียว

อาตมามีความรู้สึกเหมือนเป็นเด็กอยู่ในอ้อมอกอุ่นของ
คุณยาย ไม่มีอันตรายใดๆ จะมาแผ้วพานได้ อาตมามีเพื่อนผู้ปฏิบัติ
ธรรมที่สามารถสนทนาธรรมกันได้อย่างสนุกสนาน เหมือนพี่เหมือน
น้อง อาตมามีความรู้สึกว่า นี่แหละคือครอบครัวของอาตมาที่แท้จริง
ถึงเวลาแล้วที่อาตมาควรจะบวชเพื่ออยู่ร่วมในวงศ์บุญไปด้วยกันตลอดชีวิต

แล้วพ่อผู้ให้กำเนิดของอาตมาละ... อาตมาไปกราบลาท่าน
ขออนุญาตบวช ท่านถามว่าจะบวชนานเท่าไร อาตมาตอบว่า

“บวชตลอดชีวิต”

โยมพ่อของอาตมาไม่ยอมพูดเรื่องนี้กับอาตมาเลยตลอดเวลา
หลายวัน จนกระทั่งวันหนึ่ง หลวงพ่อธัมมชโยซึ่งเพิ่งจะบวชได้ไม่นาน
มีอายุพรรษาเพียง ๒ พรรษาเศษ แต่มีความคุ้นเคยกับครอบครัวของ
อาตมามาก่อน ได้มาหาอาตมาที่บ้านในขณะที่อาตมาไปธุระข้างนอก

พอกลับมาถึงบ้าน เห็นสีหน้าโยมพ่อสดชื่น ถามหลวงพ่อ
ธัมมชโยต่อหน้าอาตมาว่า

“ในงานบวช จะให้โยมทำอะไรให้บ้าง”

ได้ยินแค่นี้อาตมาก็ลิงโลดใจ รู้ว่าโยมพ่ออนุญาตให้บวชแล้ว
รีบก็ลงกราบท่านด้วยความดีใจ

เมื่อนำเรื่องนี้มากราบเรียนคุณยายอาจารย์ ท่านดีใจมาก
สั่งให้ทุกคนเตรียมงานบวชอาตมา ในวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๑๔
นั้นทันที

พระบวชใหม่

หลังจากได้บวชแล้วที่วัดปากน้ำภาษีเจริญ ก็ดูเหมือนว่าทุกสิ่งทุกอย่างน่าจะเรียบร้อยดี แต่กลับไม่เป็นเช่นนั้น เพราะพระบวชใหม่กว่าจะปรับตัวเข้ากับเพศสมณะได้ต้องใช้เวลามาก

อาตมาเคยบ่นอบหมอบกราบคุณยาย มาบัดนี้เป็นพระแล้วคุณยายท่านปรับตัวได้ทันที กราบพระลูกศิษย์ด้วยอาการนอบน้อมเต็มอกเต็มใจ อาตมาเสียอีก บางครั้งที่ได้รู้สึกถึงความรักความห่วงใยของท่านเต็มที่ ความซาบซึ้งประทับใจทำให้เผลอยกมือรับไหว้ท่านด้วยความตื่นตันใจหลายครั้งเหมือนกัน คุณยายต้องเตือนบ่อย ๆ ว่า

“อย่าทำให้ยายบาปนะ”

ตอนจำพรรษาอยู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ หลวงพ่อธัมมชโย และอาตมา ยังคงมาปฏิบัติธรรมที่บ้านธรรมประสิทธิ์เหมือนเดิม ที่วัดปากน้ำระยะนั้นไม่เขັมงวดเรื่องการรับแขกของพระมากนัก ใครจะรับแขกที่กุฏิก็ได้ แต่คุณยายไม่ยอม

แขกทุกคน ไม่ว่าหญิงหรือชายที่มาเยี่ยม พระจะต้องออกมารับแขกที่บ้านธรรมประสิทธิ์ โดยเฉพาะถ้าเป็นแขกผู้หญิงนี้ไม่ได้เลย พระจะต้องรับต่อหน้าคุณยาย และคุณยายมักจะนั่งฟังอยู่ด้วย ความ

เข้มงวดเรื่องนี้เอง ที่ทำให้พระของคุณยายทุกรูปสามารถบำเพ็ญ
เนกขัมมบารมีได้อย่างมั่นใจและมั่นคง

ศัตรูของพระบวชใหม่อีกอย่างหนึ่งก็คือ เชื่อเก่าของความ
เป็นอยู่ทางโลก ตอนแรกก็ไม่เข้าใจว่า ทำไมคุณยายต้องขอร้องหลวงพ่อ
รัชมชโยเมื่อครั้งบวชใหม่ ๆ ว่า ให้เฝ้ารูปสมัย์เป็นฆราวาสทิ้งให้หมด
ขนาดเหลือหลงตาอยู่รูปเดียวที่บ้าน ท่านยังรู้ ให้ไปค้นมาฉีกทิ้งลง
กระโถนด้วยมือของท่านจนได้

คราวหนึ่งเพื่อนของอาตมามาเยี่ยม ใส่เสื้อผ้าสไตร์ใหม่มาก
พอเห็นปั๊บอาตมานึกทันทีว่า

“โอ๊ะเอ๊ย...นี่ถ้าเราใส่จะหล่อกว่าเขาเสียอีก”

นี่ขนาดตัดใจมาบวชแล้วยังไม่วายเลย เพราะเชื่อมั่นยังไม่หมด
ชนิดที่โบราณเรียกว่าผลไม้ยังไม่ลิ้มต้น ถึงอย่างไรก็หวาน
ไม่สนิท แต่ก็ไม่ได้คิดจะสีก วันหนึ่งกลับไปเยี่ยมโยมพ่อโยมแม่ที่บ้าน
ไปพบว่ามีเสื้อตัวเก่งเหลืออยู่ตัวหนึ่ง แจกไปไม่หมด นึกในใจขึ้นมา
เลยว่า

“เสื้อตัวนี้ยังใหม่อยู่เลย ถ้าเราใส่ยังจะหล่อกว่าเพื่อนที่
มาเยี่ยมเรานั้นเสียอีก”

เห็นใหม่ว่ายังเป็นไปได้ถึงขนาดนี้ ก็มันเป็นเชื่อให้ใจย้อน
กลับไปคิดเรื่องทางโลก ถ้าคุณยายไม่รอบคอบในเรื่องเหล่านี้ บางที
อาจจะไม่มี “ทัตตชีโวภิกขุ” อยู่ในวงการศาสนาแล้วก็ได้

ปลุกกล้วยเอาไว้เตะ

เมื่ออาตมาบวชแล้ว ๒ พรรษา กำลังจะย้ายจากวัดปากน้ำ มาอยู่ที่วัดพระธรรมกาย (ตอนนั้นยังเป็นศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม) คุณยายสั่งให้เด็กวัดปลุกกล้วยไว้รอบกุฏิ อาตมาถามคุณยายด้วยความสงสัยว่า

“ปลุกทำไมเยอะแยะ คงไม่ใช่เอาไว้ให้อาตมาฉันทะ”
คุณยายตอบว่า

“เอาไว้ให้ท่านเตะ ถ้าโกรธเมื่อไหร่ เตะมันให้พับไปเลย ต้นกล้วยนะ แต่อย่าไปทำอะไรคนเขา เดี่ยวจะเสียหาย เพราะท่านเป็นพระแล้ว”

อาตมาเลยโกรธใครไม่ได้มานาน เห็นต้นกล้วยที่คุณยายสั่งให้ปลุกก็หายโกรธแล้ว นึกขึ้นว่าคุณยายนี้ช่างรู้ใจคนเจ้าโทสะอย่างอาตมา เสียจริง ๆ

คิดถึงความตาย

อีกเรื่องหนึ่งที่คุณยายเป็นห่วงคือ พวกเราลูกหลานสร้างวัดกัน
ทั้งวันทั้งคืน แทบจะเรียกว่าหายใจเข้าหายใจออกเป็นงานสร้างวัดไป
หมด การนั่งสมาธิจึงน้อยลง จิตใจจึงหยาบขึ้น บางครั้งเมื่อความ
คิดเห็นไม่ลงรอยกัน ก็ทำท่าจะมีปากมีเสียงกัน คุณยายมีวิธีป้องกัน
การกระทบกระทั่งอย่างชาญฉลาดคือ ทุกเช้าท่านจะมาถามอาตมาว่า

“ท่าน วันนี้คิดถึงความตายหรือยัง”

“ยังเลยยาย”

ตอบท่านไปอย่างนั้น เป็นพระโกหกไม่ได้ ก็เรากำลังยุ่ง
กับงาน มีหรือจะคิดถึงความตาย เช้าวันรุ่งขึ้นท่านก็ถามอีก

“ท่าน คิดถึงความตายหรือยัง”

อาตมาตอบว่ายังอีกเช่นเคย แต่ชักคิดสะกิดใจแล้วว่า เอ...
คุณยายถามทุกวันเราก็ต้องตอบอยู่ได้ว่า “ยัง” นี่เราก็บวชแล้ว ยัง
จะกลับไปเป็น “อ้ายตื้อ” เหมือนตอนมาบวชใหม่ ๆ อีกหรือไง

คิดได้แบบนี้แล้วอาตมาก็รีบเจริญมรณานุสสติทันที
เช้าวันรุ่งขึ้นพบหน้ากัน อาตมาไม่รอให้คุณยายถาม รีบ
บอกทันที

“ยาย...วันนี้พระคิดถึงความตายมาแล้ว”

คุณยายหัวเราะเหอะ ๆ แล้วก็เดินจากไป

คุณยายตั้งกฎระเบียบวัด

เมื่อคุณยายย้ายจากวัดปากน้ำมาอยู่ด้วยที่วัดพระธรรมกาย เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๘ (ยังเป็นศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม) คุณยายอาศัยประสบการณ์สมัยอยู่กับหลวงพ่อดาวปากน้ำออกกฎระเบียบของวัดหลายอย่าง ที่เข้มงวดมากคือ

ห้ามรับแขกที่กุฏิ ห้ามผู้หญิงขึ้นกุฏิพระ

ที่ห้ามอย่างนี้ ไม่ใช่เพราะไม่อยากรับแขก หรือเกลียดชังผู้หญิงหรอกนะ แต่เพื่อป้องกันการคลุกคลีกับฆราวาสมากเกินไป แม้จะเป็นผู้ชายก็เถอะ ถ้าอาศัยความคุ้นเคยกัน ประกอบกับความเป็นส่วนตัวมาก ๆ ประเดี๋ยวก็คุยออกนอกเรื่อง ทำให้ใจฟุ้งไปได้ ถ้ายังเป็นหญิงก็จะยิ่งไปกันใหญ่ เพราะฉะนั้นท่านจึงห้ามเลย ห้ามรับแขกที่กุฏิ ทั้งชายทั้งหญิง แต่สำหรับชายมีผ่อนปรนให้บ้าง เช่น ในกรณีเจ็บไข้ได้ป่วย ก็อาจเข้าไปเยี่ยมเยียนได้ตามสมควร แต่ผู้หญิง ไม่ว่ากรณีไหน ห้ามเด็ดขาด

ครัวกับกิจวัตรของคุณยาย

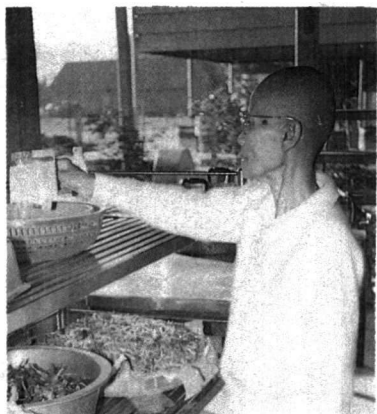
ทางด้านอาหารขบฉัน คุณยายห่วงพระมาก ท่านตั้งโรงงาน หุงข้าวเลี้ยงพระองค์เองตามแบบโรงครัววัดปากน้ำ ตอนนั้นยังมีพระอยู่ไม่กี่รูป กำลังสร้างโบสถ์ สร้างศาลาฟังธรรมกัน แม้ระยะหลัง ท่านไม่ได้ลงมือทำเอง ท่านก็เข้าไปดูแลตรวจตราความสะอาดในโรงงานทุกวัน

คุณยายจะตื่นนอนตั้งแต่ตี ๔ นั่งสมาธิ พอสว่างก็ปิดกวาด เช็ดถูกุฏิของตนเอง แล้วมาดูแลที่ครัว คุณยายสอนคนครัวให้หันผัก หั่นเนื้อให้พอดีคำ อย่าให้ชิ้นใหญ่ไป มิฉะนั้นขณะที่พระฉัน ชิ้นเนื้อจะไปตุงที่แก้ม ดูไม่งาม ปลายก็ให้เลาะเอาก้างออก ของมันนัก เผ็ดนัก อย่าจัดไป ขนมน ผลไม้ ต้องจัดให้ประณีต คุณยายเตือนว่า ของทุกอย่างต้องทำให้ดีให้ประณีต จะได้เป็นนิสัยติดตัวข้ามชาติไป

เมื่อคุณแลเด็กวัดประเคนอาหารให้พระเสร็จแล้ว คุณยายจึงกลับไปรับประทานอาหาร ประมาณเวลา ๖ โมงครึ่ง หลังจากนั้นท่านจะกลับมาที่ครัวอีกครั้งหนึ่งเพื่อดูแลความเรียบร้อยแล้วจึงจะกลับไปซักผ้า (เพื่งจะเลิกซักเองมาได้ ๒-๓ ปี) ทำอะไรต่อมิอะไรของท่านไปจนกระทั่ง ๙ โมง จึงไปนั่งสมาธิ จนถึงเวลาก่อนเพล (๑๑.๐๐ น.) เล็กน้อย ก็จะกลับมาที่ครัวอีกเพื่อดูว่า ข้าวปลาอาหารจัดถวายพระเรียบร้อยไหม พอเห็นว่าเรียบร้อย ท่านก็กลับออกไป ท่านจะไม่อยู่ในบริเวณครัว หรือที่ใกล้ๆ ที่พระฉันอาหารในเวลาเพล เพราะเห็นว่าเป็นเวลาของเจ้าภาพที่นำข้าวปลาอาหารมาถวายพระ ไม่อยากให้เจ้าภาพเกรงใจ

ประมาณเที่ยงครึ่ง พระฉันเสร็จให้พรเสร็จ แยกมีเวลาคุยกับพระพอสมควรแล้ว คุณยายจะออกมารับแขกอีกทีหนึ่ง จนถึงบ่ายครึ่งหรือบ่าย ๒ โมง จึงกลับเข้ากุฏิไปพักผ่อน

ราวบ่าย ๓ โมง คุณยายจะลงสวน ปลุกกล้วย ปลุกมะละกอดูแลต้นไม้ ตรวจบริเวณวัด ราว ๆ ๕ โมง จึงกลับไปอาบน้ำ แล้วมารอถวายน้ำปานะให้พระ คุณยายมาพูดมาคุยด้วย ใครทำอะไร มีปัญหาอะไร ท่านจะรู้หมดโดยไม่ต้องรายงาน จนกระทั่ง ๑ ทุ่ม แต่ไม่เกิน ๑ ทุ่มครึ่ง คุณยายจะกลับไปนั่งสมาธิถึง ๓ ทุ่มครึ่งแล้วจึงนอน แต่ถ้าเป็นช่วงเวลาเตรียมงานบุญ ต้องจัดเตรียมอาหารจำนวนมากสำหรับสาธุชนที่มาร่วมงาน คุณยายจะย้อนกลับมาดูที่ครัวอีกครั้ง แล้วถึงกลับไปนอน

คุณยายให้ความสำคัญกับครัวมาก ครัวจะต้องสะอาด ไม่มีกลิ่นอับชื้นต่าง ๆ ที่เรียกว่า กลิ่นครัว จะต้องมีการพอกถวายพระเณร และเลี้ยงดูทุกคนที่มาที่วัดได้ ยายอธิบายว่า

“ถ้ามีคนมาเป็นร้อยก็ให้เลี้ยงได้ทั้งร้อย มาเป็นล้านก็ให้เลี้ยงได้ทั้งล้าน”

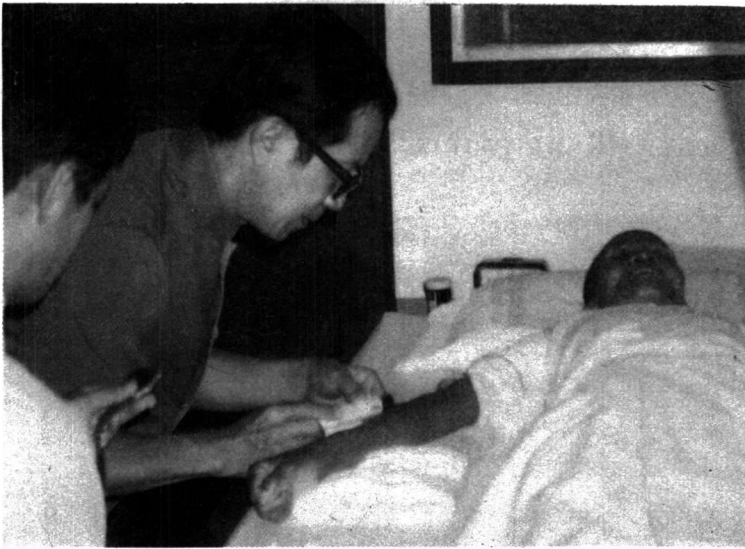
ซึ่งการที่ใครจะสามารถเลี้ยงคนได้ขนาดนี้ จะต้องสร้าง “ทานบารมี” เอาไว้มากทีเดียว

คุณยายป่วย

คุณยายทำตัวเหมือนเข็มนาฬิกา ปฏิบัติกิจวัตรประจำวันอย่างไม่มีขาดตกบกพร่องด้วยความกระฉับกระเฉง เข้มแข็ง แต่แล้วอยู่ ๆ ในปี ๒๕๒๗ คุณยายได้ป่วยกะทันหัน ถึงกับล้มหมอนนอนเสื่อ หมอตรวจแล้วไม่พบว่าเป็นโรคอะไร ได้แต่บอกว่า ขาดอาหาร เพราะทำงานมากเกินไป

นักปฏิบัติธรรมจะมีลักษณะอย่างหนึ่ง คือ ไม่ว่าเจ็บไข้ได้ป่วยอย่างไรก็ตาม ผิวพรรณจะยังผ่องใส ไม่ซีดเซียว เพราะฉะนั้นเมื่อเจ็บป่วยไม่มากจึงดูไม่ออก อีกทั้งการที่นักปฏิบัติธรรมมีธาตุของความทรหดอดทน ไม่บริภาษบอก ดังนั้น กว่าลูกศิษย์จะทราบ คุณยายก็อาการหนักแล้ว

คุณยายไม่เคยบ่น ไม่เคยตัดพ้อต่อว่าสักคำ ยิ่งเห็นพระกำลังทำงานหนัก เกรงว่าจะกังวล กลัวจะเสียงานส่วนรวม

เมื่อคุณยายป่วย ท่านจะปฏิบัติตามคำแนะนำของแพทย์เป็นอย่างดี คุณยายตัดเรื่องกังวลอื่น ๆ ออกหมด ท่านบอกว่า

“สังขารของเรายังควบคุมไว้ไม่ได้ ถ้าเอาเรื่องอื่นเข้ามาอีก แล้วเมื่อไรจะฟื้นตัว”

ไม่ว่าจะมีอะไรท่านทำเหมือนไม่มี คุณยายไม่กังวลใจ ท่านตัดได้ แม้แต่คราวท่านยังไม่ไปดู

เมื่อคุณยายหายป่วยแล้ว อาตมาออกมาฉันเช้าจะต้องถามว่า “ยายนอนหลับไหม ตื่นกลางคืนบ่อยไหม” เพราะว่าเมื่อตอนป่วยยายบอกว่าตื่นคืนละ ๒-๓ ครั้ง หรือไม่ก็ถามว่า “ยายกินข้าวมีรสไหม” ถ้าไม่ถาม ดูที่งาน จะดูไม่ออก เพราะยายจะฝืนกินจนหมด ยายบอก “กินเหมือนกินยา” คือกินเพื่อให้มีแรง อาตมาจึงต้องใช้วิธีเลียบ ๆ เคียง ๆ อย่างนี้

หลังจากนั้นเป็นต้นมา คุณยายเลิกปลูกต้นไม้เอง แต่สั่งให้
เด็กวัดทำ และในโอกาสนี้ “รถสามล้อถีบ” ก็ได้เกิดขึ้นจากการออกแบบ
และจัดสร้างของ ท่านฐิตสุโข พระรูปหนึ่งของวัดพระธรรมกาย

เวลาเย็น ๆ คุณยายจะนั่ง “รถสามล้อถีบ” ออกตรวจตาม
บริเวณวัด เด็กผู้ถีบรถให้คุณยายจะต้องถีบรถได้ความเร็วพอดี ๆ ไม่
เร็วไปจนนั่งไม่สบาย หรือช้าไปจนน่ารำคาญ นั่งแล้วรถต้องไม่โคลง
เพราะคุณยายจะเมารถ นอกจากนั้นยังต้องมีปฏิภาณดีด้วย ต้องรู้ว่า
เมื่อถีบไปเจออะไร แล้วควรจะทำอย่างไรหรือเปล่า เมื่อคุณยาย
เห็นแล้วสงสัยก็ต้องตอบให้ได้ด้วย ไม่ใช่ไม่รู้จักแต่ถีบรถอย่างเดียว
เท่านั้น

คนที่มีโอกาสรับใช้ใกล้ชิดคุณยาย จึงได้รับการฝึกตนเอง
ได้รับการถ่ายทอดนิสัยไปโดยอัตโนมัติ ซึ่งคุณยายมักจะเน้นเสมอว่า
ต้องการให้เขามีนิสัยดี ๆ ติดตัวข้ามชาติไป

กุศโลบาย

ความขลาดของท่านอย่างหนึ่ง ซึ่งถ้ามองในแง่ของงานทางโลกต้องยกให้คุณยายเป็นยอดของผู้เฒ่า เพราะกุศโลบายในการฝึกกำลังรักษาความสามัคคีของหมู่คณะของท่านนั้นแหลมคมนัก

ตลอดเวลาของการสร้างวัด เราลุยกันมาตลอดแทบไม่มีเวลาปรึกษากัน พอมีคนมากเข้าก็แบ่งงานกันไปทำ พระทุกรูปแบ่งหน้าที่ไปเป็นหัวหน้าคุมงานทุกอย่าง ตั้งแต่บ้ายจนค้ำ ตอนเช้าเท่านั้นที่ต้องนั่งสมาธิทุกรูป จริง ๆ แล้วงานทุกส่วนแม้จะแยกกันไปทำ ก็ควรมีโอกาสปรึกษาหารือกันเป็นช่วง ๆ มีเวลาพบกันแน่นอนคือเวลาฉันเท่านั้น ส่วนเวลาเพลไปจนค้ำเป็นช่วงเวลาที่ห่างกันนานมากสำหรับงานเร่งด่วนซึ่งอาจเกิดปัญหาได้ง่าย แต่แล้วคุณยายก็มีวิธีการป้องกันปัญหาจนได้

คุณยายขอร้องพระทุกรูปว่า

“๕ โมงเย็นต้องมาฉันน้ำปานะของยายนะ ให้ยายได้บุญบ้าง”

ได้ฟังอย่างนี้พวกเราหรือจะขัด เมื่อคุณยายบอกอยากได้บุญจากพระลูกศิษย์ทุกรูปจึงมีเวลาพบกันอีกช่วงหนึ่งคือ ๕ โมงเย็น

ได้ปรึกษาหารือเรื่องงานกันอีกพักหนึ่งต่อหน้าคุณยาย ตอนนั้นอาตมาไม่รู้สีกอะไร นอกจากนึกว่าคุณยายอยากได้บุญ

ต่อมาระยะหลัง ๆ เมื่ออาตมาช่วยเจ้าอาวาสบริหารวัดมานานพอสมควร จึงเห็นความสำคัญของการประชุมว่ามีมาก แล้วก็มาจกคิดได้ว่า จริง ๆ แล้ว ต้นคิดเรื่องนี้คือคุณยายอาจารย์ ผู้ไม่เคยเรียนทฤษฎีการบริหารมาก่อนเลย....

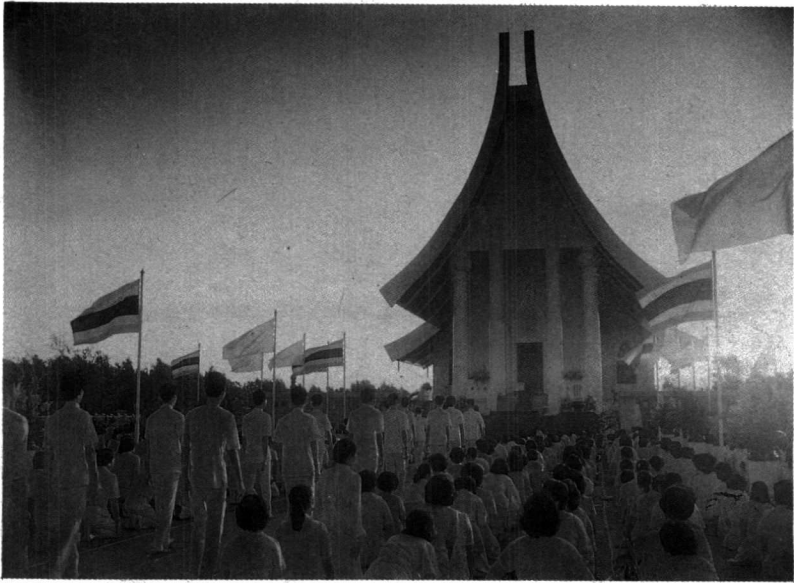
หวนคิดไปถึงตอนที่อาตมาและทีมงานสร้างวัดหลายคนยังไม่ได้บวช เราคุยเรื่องปรับพื้นที่ วางแผนงานกันมาก มีเรื่องทู่เถียงกันบ่อยในที่ประชุมเพราะความเห็นไม่ลงรอยกัน คุณยายไม่ได้เข้าร่วมประชุมด้วยแต่มาคอยเสียบ ๆ เคียง ๆ สังเกตการณ์ ถ้าเห็นท่าไม่ดี ขึ้นให้ประชุมต่อไปคงต้องทะเลาะกันแน่ ท่านสั่งให้หยุดประชุมทันที แต่ท่านให้หยุดแบบนิ่ม ๆ เราก็ตื้อกับท่านไม่ได้ เช่นบอกว่า

“เรื่องที่ประชุม คงอีกยาวนะกว่าจะจบ มานั่งสมาธิเอาบุญ ละเอียดกันก่อนเถอะ”

พวกเราก็ต้องงดการประชุมไปนั่งสมาธิ นั่งไปได้ประมาณ ๒ ชั่วโมงใจก็ใส พอเลิกนั่ง ก็ประชุมกันต่อไปด้วยความราบรื่น เพราะใจผ่องใสกันหมดทุกคนแล้ว

บางเรื่องที่มีเค้จะขัดแย้งกันรุนแรง พอเราเตรียมจะประชุม คุณยายจะพูดเปรยตักหน้าทันที

“วันนี้อากาศไม่ดี ร้อนอบอ้าว จะมาประชุมอะไร ไว้เดด ร่มลมตกค่อยประชุมกัน ตอนนี้ไปนั่งสมาธิสัก ๒-๓ ชั่วโมงดีกว่า”

บางทีก็บอกว่า

“วันนี้อ่าเพิ่งประชุมเลย มาช่วยกันจัดดอกไม้บูชาพระ-
พุทธเจ้ากันดีกว่า”

ตกลงบางครั้งจนถึงกลางคืนก็ยังไม่ได้ประชุม รุ่งเช้าคุณยาย
ชวนนั่งสมาธิต่ออีก เรื่องบางเรื่องท่านชะลอเวลาด้วยวิธีนี้ไปถึง ๒-๓
วัน จึงได้ประชุม ซึ่งเมื่อถึงเวลานั้น ทุกคนได้นั่งสมาธิต่อเนื่องกันมา
นานจนกระทั่งใจใสทั่วกันแล้ว เรื่องที่ประชุมถึงจะเห็นไม่ตรงกันอย่างไร
ก็ยอมชอมกันได้ เพราะต่างใจใสใจละเอียดกันแล้วทั้งนั้น

นี่แหละคุณยาย อ่านหนังสือก็ไม่ออก แต่รอบรู้สารพัด
ฝีมือแก้ไขสถานการณ์หาใครเทียบยาก เพราะท่าน จึงทำให้ทุกอย่าง
เข้ารูปเข้ารอย เป็นน้ำหนึ่งใจเดียว และสำเร็จได้รวดเร็ว เราสามารถ
กล่าวได้เต็มปากว่า “วัดพระธรรมกายสร้างได้เพราะคุณยายแท้ๆ”

กฐินคุณยาย

คุณยายไม่เคยพูดว่า วัดสร้างเสร็จได้เพราะยาย เมื่อวัดมีเจ้าอาวาสปกครองแล้ว คุณยายก็วางมือจากงานบริหารทุกอย่าง ท่านอยู่ง่ายกินง่าย ทำตัวเองรวากับผ้าชีรี้ว คอยดูแลความสะอาดเรียบร้อย ช่วยเป็นหูเป็นตา หากพบว่ามียะไรที่จะเสียหาย ก็จะมาราบพระมาบอกให้ฟัง แล้วท่านก็ไป ไม่ออกความเห็น พระเห็นสมควรจะจัดการอย่างไรก็ทำไป

ดูสิ น้ำใจของคุณยาย จากที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นอาจารย์ แล้วลดตัวมาเป็นเพียงเด็กวัด....

คุณยายจะมีอายุครบ ๘๐ ปี ในวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๓๒ ที่จะถึงในไม่ช้า แต่ท่านยังแข็งแรงกระฉับกระเฉง

ทุกวันนี้คุณยายทำภาวนา มีเวลาว่างก็ปลูกต้นไม้ ถอนหญ้า ทำเท่าที่กำลังของคนอายุ ๘๐ ปีจะทำได้

วันหนึ่ง คุณยายนั่งถอนหญ้าอยู่ในวัด ถอนไปเรื่อย ๆ ทำทางสงบเหมือนตริกอยู่ในธรรม อาตมาจึงเข้าไปถามท่านว่า

“ยาย...นี่อะไรอยู่หรือ”

“ยายถอนหญ้าไปที่ระลึกชาติถอยหลังไปเรื่อย ๆ ไปดูว่า พระพุทธเจ้าในอดีต กว่าจะมาเป็นพระพุทธเจ้าได้ ท่านสร้างบุญอะไรมา มีขั้นตอนอย่างไร ยายอ่านหนังสือไม่ออก อ่านพระไตรปิฎกไม่ได้ เลยต้องใช้วิธีนี้ ระลึกชาติถอยหลังไปดูว่า พระอรหันต์ต่าง ๆ สร้างบุญอย่างไรจึงมาเป็นพระอรหันต์ พระปัจเจกพุทธเจ้าสร้างบุญอย่างไร หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านสอนให้ ก็ทำมาเรื่อย ๆ

ยายเห็นว่า ภพเบื้องหน้า ถ้าจะรวบรวมคนสร้างบารมีอย่างจริงจังตามอย่างพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลาย นอกจากจะต้องรักษาศีลและทำสมาธิภาวนาอย่างเต็มที่แล้ว ยังต้องทำงานอย่างชนิดไม่ใช่ตามกำลัง แต่ต้องเต็มกำลัง อีกด้วย เพื่อจะได้เสบียงกองโต ๆ เกิดก็ชาติ ๆ เเสบียงจะได้ไม่ขาดแคลน

เมื่อเราทำบุญทำทานกันเต็มทีอย่างนี้ ไม่ว่าจะเกิดที่ชาติ ๆ ต่อไปในเบื้องหน้า แม้เมื่อจะเกิดก็เลือกเกิดได้ เลือกพ่อเลือกแม่ได้ เมื่อโตขึ้น จะทำมาหากินก็มีทุนพร้อม จะหยิบจะจับอะไรก็สำเร็จทุกอย่าง ยิ่งเราต้องการไปเป็นทีมใหญ่เท่าไร เราก็ยิ่งต้องสร้างทานบารมีให้มากขึ้นเท่านั้น จะได้พอเลี้ยงกันทุกคน ยายกำลังระลึกดูว่า จะทำอะไรให้ได้บุญใหม่ ๆ แล้วชวนพวกท่าน ขนญาติโยมที่เคยขุดดิน ก้อนแรกสร้างวัดตั้งแต่เริ่มจนถึงคนใหม่ ๆ นี้ไปให้หมด แล้วให้มีเสบียงเต็มที ไม่ยากจน เกิดมาแล้วมีทุกอย่างพร้อม มาปฏิบัติธรรมกันจริง ๆ”

คุณยายตอบพร้อมกับขยายความให้ฟัง

อยู่มาวันหนึ่งคุณยายก็มาเล่าให้ฟังว่า คุณยายไปขอเป็นประธานกฐินกับหลวงพ่อรัญมขโย ท่านก็อนุญาต คุณยายบอกว่าได้ตรวจมาหลายปีเต็มที่แล้ว ไม่ว่าจะนั่งเข้าที่ดู จะถอนหญ้า จะปลูกต้นไม้ ก็ตริกไปด้วย ไม่เห็นว่ามีทานบารมีอะไรจะยิ่งใหญ่เท่ากับกฐิน ปีนี้คุณยายอายุ ๘๐ ปีแล้ว อยากจะสร้างบุญใหญ่ ๆ กับเขาสักที จะขอเป็นประธานกฐินสักครั้งเถอะ ตลอดชีวิตนี้ไม่เคยเป็นเลย ตอนนี้ยังมีแรงพอบอกบุญคุณยายจะบอกให้เต็มทีเลย บางคนเขามาช่วยสร้างวัดตั้งแต่ต้น หลัง ๆ นี่หายหน้าไปก็มี ไปอยู่ต่างจังหวัดบ้าง ต่างประเทศบ้าง บางคนก็แก่แล้ว มาบ่อย ๆ ไม่ค่อยได้ โอกาสทำบุญก็หย่อนไป ท่านอยากให้เขาได้บุญเยอะ ๆ จะไปตามเขามาให้หมด

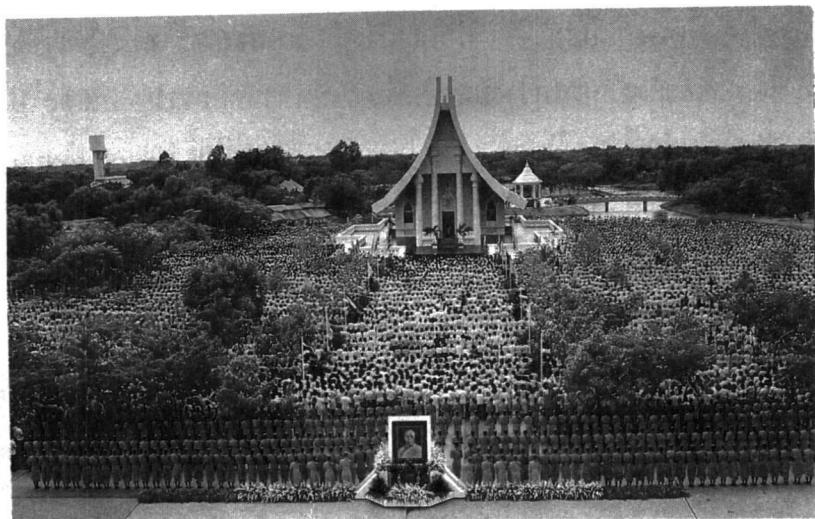
คุณยายดีใจมาก รีบไปบอกพระทุกรูปในวัดเลย เจอลูกศิษย์ ยายก็บอกให้รู้

คุณยายบอกว่า ทำบุญครั้งนี้ นอกจากจะได้บุญใหญ่ซึ่งทำได้ยากแล้วยังเป็นการสร้างบุญเป็นทีม เป็นสามัคคีธรรม เกิดต่อไปก็ชาติ ๆ จะได้อยู่ในวงศ์บุญด้วยกัน ในกลุ่มคนสมาธิปฏิบัติด้วยกัน ต่างคนต่างก็เป็นสิ่งแวดล้อมที่ดีให้แก่กัน ไม่ต้องว่ากล่าว ไม่ต้องติเตียนกัน เห็นหน้าก็ให้อภัยกันเลย

คุณยายขอให้พระทุกรูป เจ้าหน้าที่ทุกท่าน รวมทั้งเด็กวัดทุกคน ให้ช่วยกันบอกบุญให้เต็มที่ อย่าปล่อยให้คนเก่าคนแก่ที่เคยร่วมบุญกันมาต้องหลุดไปแม้แต่คนเดียว เราเหนื่อยกันมามากแล้ว

พวกเราเกิดกันมาหลายภพหลายชาติแล้ว เมื่อตอนมาเกิดเรามารวมกันเป็นทีมใหญ่ก็จริงอยู่ แต่เจ้ากรรม บุญของแต่ละคนมาไม่สมบูรณ์ บางคนทานหย่อนแต่ศีลดี บางคนทานดีศีลหย่อน บางคนทานดี ศีลดี แต่สมาธิหย่อน บางคนสมาธิดี ศีลดี แต่ทานหย่อน สิ่งเหล่านี้ ทำให้หมู่คณะของเราที่เกิดพร้อม ๆ กันกระจัดพลัดพรายกันไปคนละมุมโลก ยายบอกยายก็เสียดายเขา แต่ตอนนี้เขารู้ตัวว่าเขาขาดสิ่งหนึ่ง แต่ไม่รู้ว่าขาดอะไร เขาเที่ยวตามหา แต่ไม่รู้ว่าหาอะไร ถ้าทราบไฉนยังไม่เจอหมู่คณะเราที่ทำบุญนั่งสมาธิกันพร้อมหน้าพร้อมตา เขาก็ยังหาไม่เจอหรือกว่าเขาขาดอะไร ถ้ามาเจออย่างนี้เมื่อไรเขาจะรู้ ยายจึงอยากให้อภินิหารยายกองใหญ่ ๆ และเป็นกองกฐินชนิดข้ามประเทศ

คุณยายอ่านหนังสือไม่ออก แต่อยากให้อภินิหารข้ามประเทศ ยายอยากให้เราที่กระจัดกระจายอยู่ในประเทศต่าง ๆ ได้มารวมกัน

สักที จะได้เป็นบุญติดตัวเขาไป เสบียงของเขาจะได้เยอะ ชาติต่อไป
ที่เกิดมาจนจะได้เลิกกันที เพราะบุญกฐินเป็นบุญใหญ่ ช่วยให้หายจน
คนเราถ้าเกิดมาจน ถึงแม้จะศรัทธาในพระพุทธศาสนาเท่าไร ก็ไม่มี
สิทธิมันอย่างนี้ ต้องหาเช้ากินค่ำ เมื่อหายจน ก็มีโอกาสมารักษาศีล
มาทำภาวนาได้เต็มที่ แล้วเราจะได้ไปนิพพานพร้อม ๆ กัน

คุณยายบอกฝากหลวงพ่อบอกว่า

“ยายอยากเห็นญาติทางธรรมมาร่วมทำบุญกันอย่างเต็มที่
ท่านนะ นั่งสมาธิแล้ว อธิษฐานว่า ใครก็ตามที่เคยทำบุญมาด้วยกัน
ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ขอให้เขาได้ข่าวบุญ ให้ได้ทำบุญครั้งนี้ ยายส่งสาร
เขา เขากำลังดิ้นรนอยู่ แต่เขาไม่ได้ข่าวเรา ช่วยส่งข่าวไปให้ถึง ถ้า
เขาได้ยินจะเข้าใจทันที บุญในตัวเขาจะเตือนเขา

ยายเอาตัวรอดได้แล้ว ยังห่วงแต่คนอื่น ๆ อยู่ อยากให้รอดทุกคน ท่านช่วยยายด้วยนะ เพราะนั่นเป็นการช่วยหมู่ญาติ และช่วยตัวเองให้ได้บุญด้วย....”

นี่คือสิ่งที่คุณยายขอร้อง
ไม่เคยเห็นใครใจใหญ่ ใจใสเหมือนท่าน
ห่วงแม้คนที่อยู่กันคนละมุมโลก

คุณยายยังบอกอีกว่า

“ถ้าเราเกรงใจไม่บอกญาติพี่น้องเพื่อนฝูงให้มาร่วมทำบุญก็เท่ากับเรา **ฆ่าเขาทั้ง**” คุณยายใช้คำนี้ การชวนเขาทำบุญเป็นการ “เก็บสมบัติ” ให้เขา ถ้าเราไม่บอกเขาก็เท่ากับว่าเราปล่อยให้เขาจนในภพชาติต่อไป

ถ้าชาตินี้ไม่บอกเขา เขากับเราก็จะค่อย ๆ ห่าง คุณยายใช้คำว่า **ห่างทีละกีบ** แล้วก็**ห่างทีละศอก** แล้วก็**ห่างทีละวา** ในที่สุดห่างเป็นโยชน์

ยายขยายความให้ฟังว่า สมมติว่าชาตินี้เป็นพ่อกับแม่เรา แต่เพราะไม่ได้ทำตามท่านมาสร้างบุญร่วมกับเรา ชาติหน้า อย่างมากก็เป็นแค่ลุงป้าน้าอาของเรา นี่ห่างไปคืบหนึ่ง พอมาเป็นลุงป้าน้าอาเรายังมีความเกรงใจมากขึ้น ไม่บอกบุญท่าน ชาติต่อไปอย่าว่าแต่ไม่เจอเลย ถึงเจอเราก็จะบอกจะเตือนเขาไม่เต็มปาก ความเป็นญาติก็จะห่างต่อไปอีก ชาติต่อไปจากนั้น อย่างดีก็เป็นเพื่อนบ้าน ก็จะต้องห่างออกไปอีก โอกาสจะสร้างบุญด้วยกันก็หายอน อีกชาติหนึ่งข้ามไป

อย่างดีก็เป็นคนหมู่บ้าน คนตำบลเดียวกัน ต่อ ๆ ไปก็อาจเกิดกันคนละประเทศเลย

“การชักชวนเขาทำบุญเป็นการเก็บสมบัติให้เขา การบอกบุญไม่ใช่การรบกวน หากเราเกรงใจเขา ก็เท่ากับเราปล่อยให้เขายากจนในภพชาติต่อไป อย่าเกรงใจในเรื่องที่ไม่ควรจะเกรง ขอให้ตั้งใจบอกให้เต็มที่ มิฉะนั้น จะเป็นการใจร้ายกับญาติของเราที่ทำบุญข้ามภพข้ามชาติมาด้วยกัน เรามาช่วยเก็บสมบัติให้ญาติ ทำให้เต็มที่แล้วเราจะภูมิใจ วันหนึ่งข้างหน้าหากเป็นมนุษย์ ก็จะได้ความมั่งคั่ง ได้รับแต่สิ่งที่ดีงาม หากไปเป็นชาวสวรรค์ ก็จะได้เสวยทิพย์สมบัติ ได้รับการเคารพการขอขอบคุณจากผู้ที่เราไปบอกบุญเขา ขอให้ทำกันให้เต็มที่เถอะ อย่าทอดทิ้งใคร ๆ เลย”

ฟังคุณยายพูดอย่างนี้แล้ว ทำให้ย้อนไปนึกถึงเมื่อครั้งยังนั่งสมาธิกันที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ยายเคยพูดกับหลวงพ่อกว่า

“ยายไม่ใช่จะยกตัวเองหรือกนะ แต่ว่าเป็นความจริง โยมพ่อ โยมแม่ของท่านห่วงท่านก็เฉพาะในชาตินี้ กลัวท่านจะตั้งหลักฐานไม่ได้ ห่วงฐานะ ห่วงครอบครัวของท่าน กลัวท่านเจ็บไข้ได้ป่วย แต่ยายห่วงท่านข้ามชาติ กลัวท่านไม่ได้ไปนิพพาน ยายจึงจำใจจำใจท่านตั้งแต่มานานแล้ว ก็อย่าโกรธยายเลย ยายห่วงข้ามชาติจริง ๆ”

ดูเอาเถิด ดูน้ำใจของคุณยาย ใครที่อยู่ใกล้ชิดท่าน อยู่ในสายตาของท่าน ท่านยังเป็นห่วงเป็นใยถึงขนาดนี้ แล้วคนที่อยู่ห่างไกลละ ท่านจะห่วงใยขนาดไหน

พวกเราทุกคนนะ อย่าท้อถอย อย่าเบื่อหน่ายที่จะสร้างบารมี แต่จงมีความอดทนว่าเรื่ง มองทุก ๆ คนในโลกนี้เป็นเสมือนญาติของเรา แล้วให้เขาได้สร้างบุญ

จงเปลี่ยนความเหน็ดเหนื่อย เปลี่ยนหยาดเหงื่อแรงกาย ทั้งหมดของเรามาเป็นบุญให้ได้

เราจึงไปตามญาติพี่น้องทุกคน ไปตามเพื่อนฝูงและคนที่เรารู้จักทุกคน แม้แต่คนที่เราเพิ่งพบหน้า หากเห็นว่ามีแววพอจะพูดกันรู้เรื่องก็บอกบุญเขา ให้เขาได้มีโอกาสร้างบุญใหญ่ครั้งนี้กับเรา มาร่วมสร้างหนทางไปพระนิพพานด้วยกัน

วันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๓๑ นี้

ณ ธุดงคสถาน วัดพระธรรมกาย จ. ปทุมธานี

เราทุกคน จะแต่งกายสีขาว มาถึงวัดแต่เช้า

มาทำบุญตักบาตร

สวดมนต์ นั่งสมาธิ

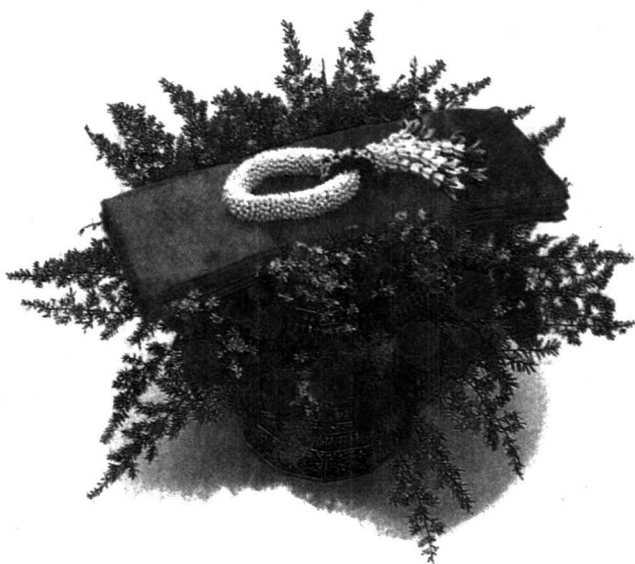
ถวายสังฆทาน

แล้วร่วมในพิธีทอดกฐินด้วยกัน โดยมี

คุณยายอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

เป็นประธาน

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

ต่อไปนี้จะให้ทดลองฝึกซ้อมควบคุมใจตนเองให้อยู่ในความสงบด้วยการทำสมาธิในพุทธศาสนาตามแนววิชาธรรมกาย

๑) สำรวมใจ ระลึกถึงบุญกุศลที่เคยทำมาดีแล้วตลอดชีวิต เพื่อยังความชุ่มชื้นให้แก่จิตใจ สิ่งใดถ้ากระทำ ถ้าเห็น ถ้าได้ยิน ถ้าระลึกถึงแล้วก่อให้เกิดความไม่สบายใจ ควรเว้นเสีย

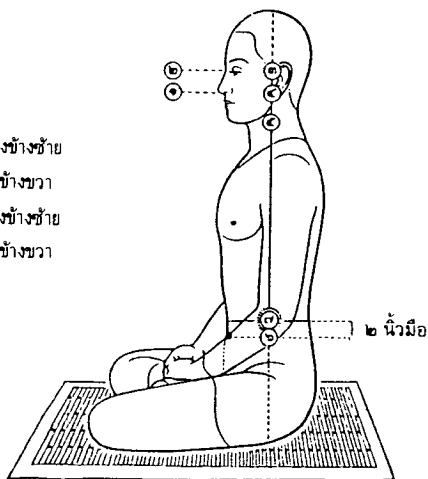
๒) กราบบูชาพระรัตนตรัย หน้าตักบูชาพระ สมาทานศีลห้า (หรือศีลแปดตามกำลังศรัทธา) ตั้งใจรักษาให้มั่น

๓) นั่งขัดสมาธิ เท้าขวาทับเท้าซ้าย มือขวาทับมือซ้าย นิ้วชี้มือขวาจรดหัวแม่มือซ้าย หลับตาพอปิดสนิท แต่ไม่ถึงกับบีบกล้ำเนื้อตา ตั้งกายตรง ดำรงสติมั่น

๔) กำหนดเครื่องหมาย ดวงแก้ว ให้ใสเหมือนเพชรลูกที่เจียรระโนเป็นดวงกลม ๆ ไม่มีตำหนิ สีขาวใสเย็นตาเย็นใจ โดดเท่ากับแก้วตาดำ นี้เรียกว่าบริกรรมนิมิต น้อมมาตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ (ดูภาพ) แล้วบริกรรมภาวนาในใจเป็นพุทธานุสติว่า สัมมา อะระหัง บริกรรมทั้งสองอย่างนี้ให้ควบคู่กันไป

ภาพแสดงที่ตั้งจิตทั้ง ๗ ฐาน

ฐานที่ ๑ ปากช่องจมูก	{	หญิงข้างซ้าย
		ชายข้างขวา
ฐานที่ ๒ เพลาตา	{	หญิงข้างซ้าย
		ชายข้างขวา
ฐานที่ ๓ จอมประสาท		
ฐานที่ ๔ ช่องเพดาน		
ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ		
ฐานที่ ๖ ศูนย์กลางกายระดับสะดือ		
ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกายที่ตั้งจิตถาวร		

ภาพแสดงที่ตั้งจิตทั้ง ๗ ฐาน

ฐานที่ ๑ ปากช่องจมูก	{	หญิงข้างซ้าย
		ชายข้างขวา
ฐานที่ ๒ เพลาตา	{	หญิงข้างซ้าย
		ชายข้างขวา

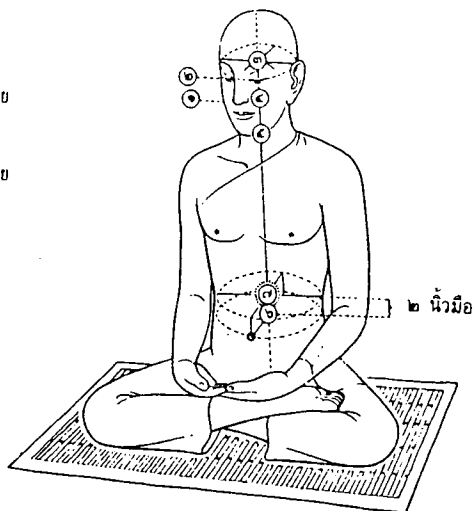
ฐานที่ ๓ จอมประสาท

ฐานที่ ๔ ช่องเพดาน

ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ

ฐานที่ ๖ ศูนย์กลางกายระดับสะดือ

ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกายที่ตั้งจิตถาวร

เมื่อนิมิตเป็นดวงแก้วใสเกิดขึ้นแล้ว ให้หยุดบริกรรมภาวนาเหลือแต่การกำหนดสติอยู่กลางดวงนิมิตอย่างเดียว ถ้าดวงนิมิตเกิดขึ้นที่อื่น เช่น ตรงหัวตาข้าง ข้างหน้าข้าง หน้าท้องข้าง ให้น้อมเอานิมิตนั้น มาตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ แต่อย่าใช้แรงบังคับ ทำใจให้หยุดเข้าไปตรงกลาง ดวงนิมิตเรื่อยไปไม่ถอยหลังกลับ ดวงนิมิตก็จะสว่างสดใสยิ่งขึ้น จะนึกให้ใหญ่หรือเล็กก็ได้ตามปรารถนา

เมื่อใจหยุดถูกส่วน นิมิตที่เกิดขึ้นจะเห็นได้ชัดเจน มีลักษณะเหมือน

ดวงแก้วที่เจียรระในแล้ว ใสสะอาด ไม่มีรอยขีดรอยร้าว สว่างเย็นตาเย็นใจ ขนาดประมาณเท่าพองไข่แดงของไข่ไก่ หรืออย่างโตก็ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณหนึ่งคืบ เมื่อใจหยุดถูกส่วนเข้าในที่สุดจะมีรัศมีสว่างรอบดวงสามารถเห็นจุดศูนย์กลางดวง ซึ่งมีขนาดเล็กเท่าปลายเข็ม ดวงนิมิตนี้คือ ดวงธรรม เรียกว่า ดวงปฐมมรรค ที่ชื่อเช่นนี้ เพราะเป็นหนทางเบื้องต้นไปสู่มรรค ผลและนิพพาน จะนั้น ต้องหมั่น ประครองรักษาไว้ให้ดี จนกว่าจะเห็นอยู่ตลอดเวลา ทั้งนั่ง นอน ยืน เดิน จึงจะนับได้ว่า ได้ที่พึ่งอันประเสริฐ

ข้อควรระวัง

๑. อย่าใช้กำลัง คือ ไม่ใช่กำลังใด ๆ ทั้งสิ้น เช่น ไม่บีบกล้ามเนื้อตา เพื่อให้เห็นนิมิตเร็ว ๆ ไม่เกร็งแขน ไม่เกร็งกล้ามเนื้อหน้าท้อง ไม่เกร็งตัว เพราะ การใช้กำลังตรงส่วนไหนของร่างกายก็ตาม จะทำให้จิตเคลื่อนจากศูนย์กลางกายไปสู่จุดนั้น

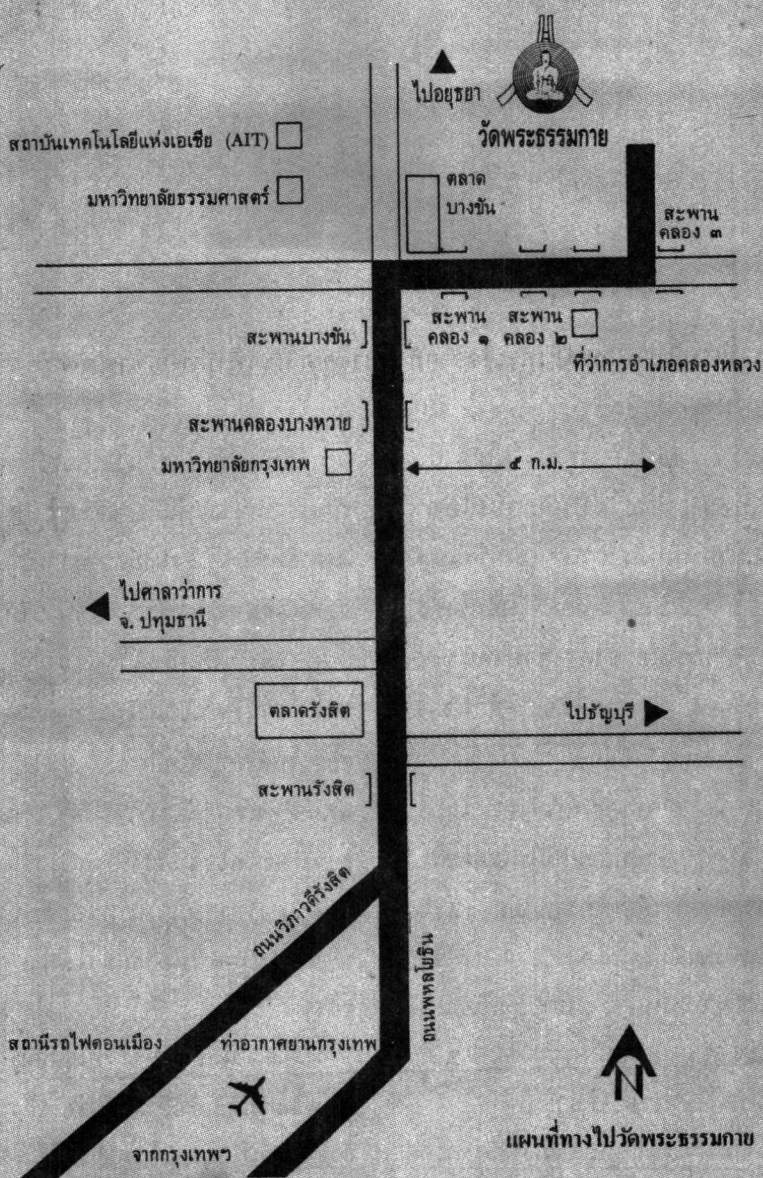
๒. อย่าอยากเห็น คือ ทำใจให้เป็นกลาง ประคองสติมิให้ผลออกจากบริกรรมภาวนาและบริกรรมนิมิต ส่วนจะเห็นนิมิตเมื่อใดนั้นอย่ากังวล ถ้าถึงเวลาแล้วย่อมเห็นเอง การบังเกิดของดวงนิมิตอุปมาเสมือนการขึ้นและตกของดวงอาทิตย์ไม่อาจจะเร่งเวลาได้

๓. อย่ากังวลถึงการกำหนดลมหายใจเข้าออก เพราะการฝึกเจริญภาวนาตามแนววิชชาธรรมกายอาศัยการเพ่ง อาโลกกสิณ คือ กสิณแสง

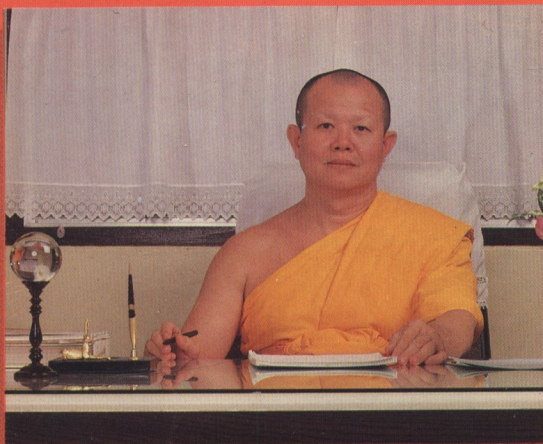
สว่างเป็นบาทเบื้องต้น เมื่อเกิดนิมิตเป็นดวงสว่างแล้วค่อยเจริญวิปัสสนาในภายหลัง จึงไม่มีความจำเป็นต้องกำหนดลมหายใจเข้าออกแต่ประการใด

๔. เมื่อเลิกจากนั่งสมาธิแล้วให้ตั้งใจไว้ที่ศูนย์กลางกายทีเดียวไม่ว่าจะอยู่ในอิริยาบถใดก็ตาม เช่น ยืนก็ดี เดินก็ดี นอนก็ดี หรือนั่งก็ดี ห้ามย้ายฐานที่ตั้งจิตใจไปไว้ที่อื่นเป็นอันขาด ให้ตั้งใจบริกรรมภาวนาพร้อมกับนึกถึงบริกรรมนิมิตเป็นดวงแก้วใสควบคู่กันตลอดไป

๕. นิมิตต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น จะต้องน้อมไปตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกายทั้งหมด ถ้านิมิตที่เกิดขึ้นแล้วหายไปก็ไม่ต้องตามหา ให้ภาวนาประคองใจต่อไปตามปกติ ในที่สุดเมื่อจิตสงบ นิมิตย่อมปรากฏขึ้นใหม่อีก

พิมพ์ที่ ห้างหุ้นส่วนจำกัด เอกบรรณกิจ

เพชร ทศพรวิไล
เล่าเรื่องยาย

ยายเห็นว่าภพเบื่องหน้า
ถ้าจะรวบรวมคนสร้างบารมีอย่างจริงจัง
ตามอย่างพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
และพระอรหันต์ทั้งหลาย
นอกจากจะต้องรักษาศีล
และทำสมาธิภาวนาอย่างเต็มที่แล้ว
ยังต้องทำทานอย่างชนิดไม่ใช่ตามกำลัง
แต่ต้องเต็มกำลังอีกด้วย.....